KOBO ABE

Harta arsă

ORAŞUL – infinitate delimitată. Un labirint în care nu te rătăceşti niciodată. Pe harta personală, fiecare bloc este notat cu exact acelaşi număr.

Chiar dacă nu ştii pe unde s-o iei, tot nu te rătăceşti.

CERERE.

Scopul investigaţiei:

Rog să se stabilească unde se află şi cu ce se ocupă persoana dispărută.

Numele: Hiroshi Nemuro.

Sexul: masculin.

Vârsta: 34 de ani.

Profesia: şef secţie VÂNZĂRI, întreprinderea.

Dainen Detalii referitoare la investigaţie:

Bărbatul dispărut este soţul solicitantei. N-a mai dat nici un semn de viaţă de şase luni. Se pun la dispoziţie toate cele necesare anchetei.

Solicit oficial anchetarea cazului menţionat şi anexez taxa. Jur să păstrez secretul informaţiilor primite, să nu divulg nimic şi să nu abuzez de cele aflate.
2 februarie 1967

Agenţia de Detectivi T. Sef secţie anchete.

Semnătura solicitantei Haru Nemuro.

Am debreiat şi am trecut într-o treaptă inferioară de viteză. Panta era mult prea înclinată pentru o maşină de numai 20 de cai putere.

Strada nu avea suprafaţa netedă, nefiind acoperită cu asfalt, ci cu un fel de beton zgrunţuros în care, cam din zece în zece centimetri, fuseseră săpate nişte şănţuleţe, probabil pentru a împiedica patinarea. Pietonilor însă nu părea să le fie de mare folos deoarece, deşi zgrunţuroasă, suprafaţa de beton se îmbibase cu particule de cauciuc de la anvelope şi cu alte mizerii, astfel încât în zilele ploioase devenea greu accesibilă chiar şi celor încălţaţi cu pantofi de tip vechi, cu talpă din cauciuc. Probabil însă că strada fusese destinată maşinilor, în care caz acele şănţuleţe dispuse din zece în zece centimetri puteau deveni neaşteptat de utile pe timp de lapoviţă şi la vremea dezgheţului prin uşurarea scurgerii apei spre rigole.

Cu tot efortul de a construi un astfel de drum, puţine maşini treceau pe-aici. Cum nu exista trotuar, patru-cinci femei care se întorceau de la

cumpărături se răspândiseră de-a latul, sporovăind nestingherite. Am claxonat uşor şi am trecut printre ele. în următoarea clipă am apăsat, instinctiv, pe frână. De după curbă îmi apăruse brusc, alunecând la vale, spre mine, un băieţandru ghemuit pe patine cu rotile care imita sirena unei maşini de poliţie.

În stânga, pietrele desprinse din povârnişul abrupt formau un zid protector destul de înalt, în timp ce în dreapta, dincolo de un şanţ şi un parapet scund, plasat mai mult de formă, se deschidea un abis cu peretele aproape vertical. Am zărit chipul palid şi crispat al băiatului şi l-am văzut pe puşti rostogolindu-se de parcă era gata-gata să ia balustrada sub braţ. M-am speriat atât de tare, încât o clipă am simţit că mi se opreşte inima în loc. Am deschis geamul cu gândul să-l muştruluiesc pe băiat, dar am ezitat involuntar, de îndată ce am surprins privirile săgetătoare ale femeilor. Am decis că-i mai bine să-i dau pace. Nu avea nici un rost să stârnesc mânia femeilor ca să se constate, până la urmă, că eu port vina eventualelor răni sau julituri ale băiatului. Dacă-l lăsam în plata Domnului, n-avea de ce să-mi mai fie teamă de mărturii false. Nu era cazul să mi se aducă nici o învinuire deocamdată, cel puţin nu pe-aici.

Am apăsat pe accelerator. Maşina s-a urnit cu greu şi-mi mirosea a cauciuc ars. Am dat curba. Feţele palide ale femeilor adunate în jurul băiatului ce scăpase de la moarte ca prin urechile acului fără nici o picătură de sânge şi fără oase rupte au dispărut în oglinda retrovizoare şi a apărut în schimb cerul alb, asemenea ecranului unui tub Braun1 după dispariţia imaginii. Drumul nu mai urca şi în partea dinspre coasta dealului se vedea refugiul unei staţii de autobuz. Pe lângă acoperişul împotriva ploii, în staţie erau instalate o bancă şi un telefon public, iar dincolo de o îngrăditură din cărămidă, care servea probabil

1. Strămoş al tubului osciloscopic, construit în 1897 de către Karl Ferdinand Braun (18^0-l913).

drept jardinieră vara, era o cişmea cu apă potabilă. La puţin timp după ce am depăşit staţia de autobuz, drumul începea din nou să urce, în pantă abruptă. în faţă mi-a apărut un panou mare vopsit în galben, ca un indicator rutier, pe care scria:

ACCESUL PERMIS NUMAI VEHICULELOR AUTORIZATE.

L-am ignorat în ciuda dimensiunilor sale apreciabile şi în ciuda notei de ameninţare conţinută în formularea interdicţiei şi am continuat să urc rapid restul pantei, nu însă fără a remarca faptul că înscrisul de pe panou trebuie să fi fost opera unui meşter caligraf.

Priveliştea se schimbă pe neaşteptate: un drum drept, alb, ce părea că se întinde până la limitele nemărginite ale unui cer de un alb lăptos. L-am apreciat din ochi la o lăţime de vreo zece metri. Între drum şi poteci, de ambele părţi, se întindea câte o brazdă de iarbă veştejită, împrejmuită de un gărduleţ până la genunchi. Totul în jur mi se părea extrem de ciudat, poate şi pentru că iarba nu se veştejise uniform. Mă simţeam, pur şi simplu, victima unei halucinaţii. Parcă priveam o infinitate copiată după un şablon. De o parte şi de

alta a drumului, rânduite în şiruri de câte şase, se desfăşurau o mulţime de clădiri identice, fiecare având patru nivele şi câte şase uşi pe fiecare nivel. Faţadele clădirilor erau vopsite în alb, contrastând puternic cu verdele închis din jur şi scoţând astfel şi mai mult în evidenţă aspectul geometric al imaginii ce se oferea privirii. Având drumul ca axă principală, cartierul de blocuri se extindea ca două aripi uriaşe, mai mult pe lăţime decât în profunzime, şi poate să fi fost şi acesta un efect al luminii. Clădirile erau de fapt aşezate în zigzag şi din orice parte le priveai, te frapau zidurile lor ce se proiectau pe albul imaculat al bolţii cereşti.

Un copilaş bine înfăşat, lăsat într-un cărucior roşu, urla de mama focului. Un tânăr roşu în obraji de frig, pe o bicicletă făcută dintr-un aliaj uşor şi cu un sistem de transmisie strălucind de-ţi lua ochii, pufni parcă dinadins într-un râs zgomotos când trecu pe lângă mine. La prima vedere totul părea normal, dar, dacă priveai atent în zare, oamenii lăsau impresia unor reflexii stranii. Probabil că dacă te obişnuiai cu atmosfera de aici, n-aveai cum să mai gândeşti ca mine. Pe urmă, peisajul se estompa treptat, devenind transparent până la dispariţie şi doar chipul meu mai răsărea aici ca imaginea negativă a unei fotografii. Acest fişier cu vieţi umane absolut identice, ce se întind în lanţ continuu de-a lungul a cine ştie câte sute de secole – nu e altceva decât cadrul de sticlă în care sunt înrămate portretele membrilor de familie.

Est, 3, 12. Estul reprezintă partea dreaptă a străzii; numărul 3-a treia clădire de la stradă, cu faţa la drum; 12 – apartamentul de la etajul al doilea, dinspre stânga. Pe spaţiul verde dintre blocuri stătea scris:

INTRAREA OPRITĂ PARCAREA INTERZISĂ.

Cu toate acestea, maşinile erau parcate chiar în faţa clădirilor. Bagajul meu consta dintr-un geamantan mic, negru, în care se afla un set de dispozitive miniaturale. N-avea decât cincizeci şi cinci de centimetri lungime, patruzeci de centimetri lăţime şi o grosime de douăzeci de centimetri, dar era plat şi tare, astfel încât îl transformam uşor în măsuţă de scris când împrejurările mi-o cereau. în capătul mânerului am ascuns un microfon şi un buton cu care porneam magnetofonul din afară, dar altfel părea un geamantan obişnuit. Era din piele artificială şi-ţi lăsa impresia de uşor uzat. In cele patru colţuri era întărit cu corniere din metal. Oricum, dacă te uitai bine la el, ziceai că aparţine unui om de afaceri. îmi convenea aspectul, deşi avea şi inconveniente.

Deodată mă izbi în faţă un vânt rece ca gheaţa. Mi-am mutat geamantanul în mâna mai apărată de vânt şi, trecând pe trotuar, mi-am îndreptat paşii spre zona dreptunghiulară întunecată, mărginită de streşinile clădirilor. Paşii mei răsunau pe scări ca zăngănitul unei cutii goale de conserve. Câte opt cutiuţe poştale aranjate pe două rânduri orizontale. Sub numărul 12 – scris cu vopsea albă – numele lui Nemuro, pe o bucată de hârtie prinsă cu scotch... Pe când urcam încet treptele, mă întrebam ce neprevăzut mă aşteaptă... Trebuia să fiu gata de orice replică, să joc orice rol, de îndată ce aflam intenţiile clientei mele. Situaţiile neaşteptate nu-şi au locul în afaceri.

O uşă metalică albă într-un cadru de un verde închis. O sonerie albă cu un căpăcel din plastic, plesnit. Am văzut ridicându-se un colţ al perdeluţei ce acoperea ferestruica de dimensiunea unei cărţi poştale aflată chiar în mijlocul uşii, la înălţimea capului. Am auzit cum se îndepărtează lanţul şi se răsuceşte minerul în formă de sferă. Uşa, ce părea să cântărească vreo tonă, se deschise. Un miros de ulei încins îmi gâdilă nările. Soba cu petrol lampant fusese probabil aprinsă tocmai în cinstea mea. Uşa s-a deschis din două mişcări: prima dată doar la vreo douăzeci de grade şi apoi la vreo şaizeci. Persoana care mi-a deschis-o făcu un pas înapoi şi-şi împreună mâinile în semn de salut. Mi-era greu să-i disting chipul pentru că lumina bătea din spate, dar mi-am dat totuşi seama că e o femeie tânără, mai tânără decât mă aşteptasem. Era mică de statură, avea gâtul lung şi-ţi lăsa impresia că se leagănă. Dacă ar fi fost puţin mai întuneric, aş fi luat-o cu siguranţă drept un copil.

I-am întins cartea de vizită şi m-am prezentat în aceeaşi manieră în care ar fi făcut-o un funcţionar de la bancă. Bineînţeles că n-am mai avut ocazia să văd cum se comportă un funcţionar de bancă în astfel de împrejurări, dar m-am arătat stăpân pe mine, lucru posibil de altfel numai la cei care nu au nici urmă de mustrări de conştiinţă. Şi nu pot să spun că am jucat teatru numai ca să o liniştesc pe tânără. Mi se ceruse să vin aici, dar nici nu se punea problema să forţeze nota în vreun fel. Important era să păstrez distanţa ce se cuvenea a fi păstrată. Dacă nu procedam astfel, precis m-ar fi desconsiderat din punct de vedere profesional şi n-avea rost să calc în strâchini.

Femeia vorbea încet şi parcă răguşit. Dar nu pentru că era încordată, ci pentru că aşa era glasul ei. Cred că avea limba puţin cam scurtă. Iţi lăsa impresia că morfoleşte o acadea, dar oricum, felul ei de a vorbi m-a făcut să mă simt mai puţin stingher. Sumbrele formalităţi ale afacerii care mă adusese aici urmau să se desfăşoare în dosul draperiei din capătul acestui vestibul slab luminat.

Chiar în stânga se afla o bucătărie care servea şi de sufragerie. Urma apoi camera de zi, izolată printr-o draperie groasă. Următoarea cameră pe dreapta, cum priveai dinspre vestibul, părea a fi dormitorul.

De cum intrai în camera de zi, primul lucru care-ţi atrăgea privirile era licărirea ochiului albăstrui aprins al sobei cilindrice cu gaz. În mijlocul camerei se afla o masă rotundă acoperită cu o faţă de masă mare, dantelată, din plastic, care ajungea până la duşumea. Jumătate din peretele din stânga era ocupat de rafturi cu cărţi, iar jumătate, de fereastră. Pe peretele din faţă, o litografie după Picasso, decupată probabil dintr-o revistă, reprezenta o fată cu privirile aţintite în stânga-sus. Faptul că fusese înrămată înseamnă că avea oarecare semnificaţie pentru proprietar. Alături, era etalată schiţa detaliată a unui motor de Formula 1, cam de trei ori mai mare decât Picasso-ul, pe care, undeva într-un colţ, cineva trăsese o linie şi făcuse nişte însemnări cu pix roşu. Măsuţa triunghiulară pentru telefon fusese vârâtă în nişa de lângă fereastra din stânga. In colţul opus, rezemat de peretele comun cu camera alăturată, se găsea un amplificator stereo, fără îndoială opera vreunui amator. Boxele fuseseră

instalate în perete, cam la trei metri deasupra lui, în unghiuri drepte, şi efectul stereo era astfel anulat. Un scaun stătea întors cu spătarul la amplificator. Încercând să se scuze, pe motiv că locuieşte singură, femeia o luă spre bucătărie printr-o despărţitură a draperiei. Cred că s-a dus să pregătească ceaiul. Când a trecut pe lângă mine, adierea provocată de mişcarea ei risipi mirosul de petrol lampant, dar o mireasmă de cosmetice mai dăinuia în jur.

Imaginea ei însă începuse să se mai şteargă şi-mi deveni, oricum, neclară. Parcă mă simţeam stânjenit. Am mai respirat o dată adânc şi după ce m-am asigurat că nu mirosea nici a tutun, nici a bărbat prin casă, mi-am aprins o ţigară. Am ridicat colţul feţei de masă care atingea duşumeaua şi am privit atent să vad dacă e ceva suspect pe acolo. Ce ciudat mi se părea! Iarna se întuneca mai repede, dar nu era încă totuşi momentul să aprind lumina. Am fost chiar în stare să disting un capac negru de stilou ce se rostogolise sub măsuţa de telefon. Ah, şi ce clară-mi fusese imaginea ei!... Când mi-a întins scaunul, nu ne despărţeau decât vreo doi metri şi privirile ni s-au întâlnit... Nu puteam să-mi dau seama de ce mi s-a şters atât de brusc din minte. De patru ani şi jumătate, cu toate că nu-mi făcusem un ţel din asta, aveam bunul obicei să nu las să-mi scape trăsăturile distinctive ale lucrurilor. Mi le schiţam bine în minte şi, când aveam nevoie, le reconstituiam până în cel mai mic detaliu. Aşa cum mi s-a întâmplat şi cu băieţelul pe rotile de mai înainte... Purta o haină din lână de un albastru închis cu un guler mare, întors. Un fular din lână gri, pantofi din pânză tare, albi. Coada ochiului plecată în jos, părul aspru dar rar, pieptănătura dreaptă şi o umflătură roşie sub nas. Panta era abruptă dar, din fericire, frânele au ţinut. Dacă panta ar fi fost înclinată doar pe jumătate şi maşina mea de două ori mai puternică, oricât de bine aş fi mânuit-o, tot degeaba. Băiatul ar fi încercat să evite maşina răsucindu-se spre stânga, dar, procedând astfel, ar fi ajuns cu partea dreaptă sub roţi. În cel mai bun caz, îşi rupea un picior! N-avea deloc stabilitate din cauza rotilelor şi partea lovită de roţi devenea astfel un adevărat centru de rotaţie. Ar fi fost azvârlit hăt-departe şi cu siguranţă s-ar fi izbit de balustradă. Dacă nu şi-ar fi sfărâmat ţeasta, sigur şi-ar fi frânt gâtul. Şi-ar fi dat ochii peste cap şi sângele, de un roşu aprins, i-ar fi ţâşnit pe gură şi pe urechi. Bineînţeles că nu mai eram aici dacă s-ar fi întâmplat una ca asta...

Se auzi un clinchet dincolo de draperie. Nu era sunet de porţelan, ci mai degrabă de pahar.

N-avea cum să servească o băutură rece la vremea aceasta a anului... sau intenţiona să mă servească cu o băutură alcoolică?... Nu, nu cred... Dar scena care urma să înceapă avea să fie teribil de tragică... Dacă mă serveşte doar cu ceai, apoi ştiu bine că se moşmondeşte. Ce ţi-e şi cu femeile astea! Nu se auzea decât apa de la robinet curgând monoton.

Soţiei mele îi plăcea să-i ascult văicărelile, trăncăneala neîncetată de dincolo de draperie. Şi dacă asta ar fi fost o mângâiere pentru ea, aş fi jucat şi acum rolul neplăcut pe care-l jucam în mod obişnuit, enervând-o când o

întrerupeam cu socoteli meschine şi dându-mi bine seama că nu-i făcea plăcere, dar...

O femeie pe care nu o puteam păstra în minte... al cărei chip dispărea de îndată ce se lăsau la loc faldurile draperiei: Oare pentru că nu avea pic de personalitate? Şi totuşi, puteam să descriu amănunţit peste o sută de articole din îmbrăcămintea ei şi datorită lor eram în stare să-i reconstitui conturul trupului. Era subţire, dar bine făcută. Pielea îi era fină, dar nu prea deschisă la culoare şi nu-ţi era greu să-i ghiceşti un nimb de păr lăsat pe spate. Şira spinării îi era bine arcuită, dar se ţinea dreaptă. Arăta mai matură decât era, mult mai femeiuşcă decât mi s-a părut când am văzut-o pe fundalul luminos. Dar trupul ei, ce părea de copil, se armoniza perfect cu sânii care nu erau nici prea mari, nici prea mici şi, aşa cum se mişca, părea tocmai potrivită pentru o dansatoare modernă. Şi cum imaginaţia-mi prinsese aripi, îmi făcea plăcere să fac un pas mai departe şi să-mi închipui şi un cap mai potrivit pentru acest trup...

Cu ochii minţii vedeam un chip uluitor, mare, bine conturat, teribil de expresiv. Am încercat zadarnic să-l schiţez... Nu eram în stare... Cu picăţele pe el, ca nişte pete nedesluşite pe un zid... Pistrui poate. Lăsând faţa la o parte, amănuntele legate de păr îmi erau foarte clare: frumos, negru şi lung. Mascându-i uşor stânga frunţii ei frumoase, părea greu de pieptănat. Avea o strălucire metalică la lumina zilei. Nici eu nu-mi dau seama cum de-am ajuns să reţin atâtea. Cred că ei nu-i plăcea să se lase descifrată... Sau poate în scurtul răstimp de când eram eu aici a fost capabilă să arboreze cinci-şase expresii diferite... Ştiu şi eu? Poate nu mă plăcea şi dacă aşa stăteau lucrurile, cu atât mai mult nu-mi surâdea afacerea. trebuia să fiu cu ochii-n patru...

Au trecut deja trei minute de când s-a dus în bucătărie. Am simţit dintr-odată că mă indispun şi mi-am mai aprins o ţigară. în timp ce-o aprindeam, m-am ridicat de la locul meu, am ocolit masa şi am rămas în picioare lângă fereastră. Ochiurile geamului, luate în parte, erau mici, dar cadrul din aluminiu nu obstrucţiona câtuşi de puţin priveliştea. Dincolo de drumul acoperit cu lespezi din beton, lat de vreo zece metri, se înălţa zidul nordic al lui Est 3. De-a lungul suprafeţei netede şi întunecate, fără nici o ferestruică, se afla doar o scară de incendiu. Imediat, în stânga jos, se zărea drumul principal despre care am mai vorbit şi care deschidea o oarecare perspectivă în faţa ochilor. M-am apropiat de fereastră şi mi-am văzut maşina parcată. M-am înghesuit cât am putut în biblioteca din stânga ferestrei şi panorama mi s-a deschis până într-un punct dinaintea pantei de dincolo de drum, care făcea un unghi de vreo treizeci de grade cu următoarea clădire. Vizibilitatea drumului era în felul acesta delimitată de celălalt capăt al lui Est 2.

Într-un punct din raza mea vizuală, cam pe la jumătatea maşinii mele, lumina de pe stradă se stinse brusc şi ciudat. Poate se produsese un scurtcircuit pe undeva sau poate chiar sosise momentul să se stingă. Numărul trecătorilor crescuse vertiginos şi nu erau numai femei care veneau de la cumpărături, ci şi bărbaţi ce se întorceau de la lucru. Cred că tocmai sosise un

autobuz. Privindu-i, eram tentat să accept ideea că omul nu este altceva decât un fel de animal umblător care, purtându-şi de colo-colo povara trupului ca pe un sac îndesat cu carne şi măruntaie, pare angajat într-o veşnică luptă cu gravitaţia. Toţi se întorceau. Da, reveneau la locurile pe care le părăsiseră. Ca să aibă unde veni, bineînţeles că trebuiau să plece. Cred că se duceau să-şi procure materiale de zidărit, să-şi facă pereţii caselor şi mai groşi, pentru a avea unde se întoarce.

Dar uneori, deşi mai rar, mai sunt şi dintre aceia care pleacă fără să se mai întoarcă vreodată...

— Ce indicaţii poţi să-mi dai? Spune-mi orice amănunt îţi vine în minte.

— Nu pot. N-am absolut nimic de spus...

— Orice. Chiar dacă n-ai nici o dovadă sau nu poţi să-ţi argumentezi afirmaţia... Zi numai!

— Păi, ştiu eu? Poate în primul rând chibriturile.

— Ce?

— Cutia... O cutie cu chibrituri plină doar pe jumătate... luată de la o cafenea. Era în buzunarul hainei de ploaie împreună cu un ziar cu comentarii sportive.

— Aha...!

Expresia feţei i se schimbă brusc. Privind-o din nou, oarecum stânjenit, mi-am dat seama că nu-mi place deloc. Era foarte calmă şi stăpână pe sine. Zâmbetul uşor, aproape indescifrabil, parcă-i era lipit de chip... Părea să exprime o oarecare mulţumire legată de dispariţia soţului ei... Sau poate că, după jumătate de an de necazuri şi disperare, s-a defectat resortul care-i controla voinţa şi ajunsese la un fel de resemnare simţindu-se abandonată... Oricum, cred că a fost cândva o femeie frumoasă, dar trăsăturile fine păreau să se fi deplasat de la locul lor şi aveam acum impresia că o privesc prin lentile divergente.

— Dacă consideri că există vreo legătură cu cutia de chibrituri... am spus.

— Nu neapărat, dar era în buzunarul pelerinei şi am crezut...

— Te-aş ruga să-mi semnezi şi mie aici dacă vrei să anchetăm cazul. Dar, după cum ţi-am explicat, banii pe care i-ai depus nu acoperă decât cheltuielile pe o săptămână. In caz că nu-ţi depistăm soţul în decurs de o săptămână, nu avem nici o altă pretenţie, dar nici nu-ţi returnăm cei treizeci de mii de yeni depuşi. Dacă vom continua investigaţiile, asta înseamnă alţi treizeci de mii de yeni şi pe lângă aceştia va trebui să plăteşti şi cheltuielile de cercetare propriu-zise...

— Unde să semnez? Aici?

— Dar mi-e cam greu să mă ocup de cazul acesta cu informaţiile vagi pe care mi le-ai dat. Bine, o să zici că-i treaba noastră, dar nu ţi se pare că arunci pe fereastră treizeci de mii de yeni...?

— Vai, ce încurcătură...!

— Trebuie să mai fie ceva, ceva mai concret… poate vrei să urmăresc pe cineva îndeaproape sau să-mi vâr nasul pe undeva…

— Chiar îmi doresc să fi fost ceva… zise ea, întorcând puţin capul. Duse paharul cu bere la gură şi bău singură, pentru că eu o refuzasem, fiind cu maşina.

— Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat aşa ceva, continuă ea. I se ofereau tot soiul de ocazii şi nimeni nu-l înţelegea… nimeni.

— Ocazii?

— De afaceri, vreau să zic.

— Se pare că ai făcut şi dumneata oarecare investigaţii în problema cu pricina. Doar a trecut jumătate de an…

— Fratele meu mai mic a încercat ceva.

— Cel cu care am vorbit la telefon, nu? Vorbea de parcă era direct interesat. Cred că ar fi mai simplu să discut cu el, nu?

— Da, dar… nu prea ştiu pe unde e.

— Ei, hai, lasă prostiile! Se pare că ne învârtim într-un cerc vicios: un bărbat care caută alt bărbat dispărut s-a evaporat şi el…

— Dar fratele meu n-a dispărut. îmi dă telefon o dată la trei zile, zău că da. Şi atâta vreme cât îmi telefonează, tot mai nutresc speranţe… Doamne, ce griji îmi fac! Teribile! Nu mai pot suporta gândul că nu ştiu ce s-a întâmplat cu soţul meu, că nu-i cunosc motivele…

— Ei, dar nu am impresia că eşti chiar atât de disperată…

— Vi se pare ciudat, nu? Poate prea m-am obişnuit să fiu răbdătoare…

— Deci, i-ai încredinţat afacerea fratelui dumitale mai mic, dacă înţeleg bine. Dumneata n-ai făcut nimic?

— Eu am tot aşteptat… zi după zi…

— Deci doar ai aşteptat?

— Fratele meu nu mi-a permis să întreprind nimic şi pe urmă îmi era frică să las casa goală…

— De ce?

— Ştiu eu, poate nu mi-ar fi fost tocmai la îndemână să treacă soţul meu pe acasă în absenţa mea… Şi am fi pierdut şansa de a ne revedea…

— Aş vrea să ştiu de ce nu te-a lăsat fratele dumitale să întreprinzi nimic.

Expresia feţei ei deveni indescifrabilă, parcă tot mai îndepărtată. Pistruii întunecaţi de sub ochi, precum un voal ce-i învăluia visul, i se potriveau perfect.

— Cred, spuse ea, că fratele meu a avut şi el motivele lui… Dar, până la urmă a obosit, presupun… şi nici eu nu mai aveam răbdare să aştept… Aşa că, în cele din urmă, el a renunţat şi am hotărât amândoi să venim la dumneavoastră…

— Doamnă Nemuro, îţi cam place să bei, nu? Sticla cu bere din care turna, absentă, în pahar, se opri undeva în aer. Rămase cu gura căscată.

— Ei, din când în când, confirmă ea, zăpăcindu-se. De când mi-a plecat soţul… stau singură aici şi aştept şi visez cu ochii deschişi… Ce vis ciudat…

Parcă sunt pe urmele lui... apoi apare pe neaşteptate chiar în spatele meu şi mă gâdilă, uite aşa... îmi dau foarte bine seama că-i vis, şi totuşi râd şi râd... mă simt tare ciudat. Ce vis straniu!

— Da, aşa este. Cred că ar fi mai bine să mă întâlnesc cu fratele dumitale.

— Dacă mă sună, îi spun. Dar... ştiu eu dacă o să ţină să vă întâlnească?

— De ce nu?

— Cum să vă spun... Aşa am impresia. Nu ştiu dacă mă înţelegeţi...

— Bine, bine, dar am nevoie de informaţii, înţelegi? N-am nici un chef să-mi vâr nasul în afacerile fratelui dumitale, dar am nevoie de el pentru informaţii. Nu-i păcat să o iau de la capăt când pot să pornesc de la o bază pentru care el şi-a dat toată osteneala? In ceea ce mă priveşte, eu nu mai am nimic de spus.

— Vă zic tot ce ştiu, dar ce anume?

— Orice indiciu îmi poate fi de folos.

— Dar n-am niciunul. Şi dacă n-am, n-am.

— Bine, atunci! Cum spui dumneata, am afirmat eu, pregătit sufleteşte să renunţ. Ce-ar fi să-mi povesteşti exact, la rând, cum s-au petrecut lucrurile?

— A, e foarte simplu, chiar exagerat de simplu. N-o să vă vină să credeţi... spuse ea, ridicându-se şi îndreptându-se spre colţul ferestrei.

Îmi făcu semn cu degetul.

— Uitaţi-vă acolo! Vedeţi? Cam cu vreo zece paşi în faţa felinarului de stradă... Uitaţi! între trotuar şi spaţiul verde... e o gură de canal... şi pe-acolo a dispărut, pur şi simplu s-a evaporat... De ce? De ce tocmai într-un loc ca acesta? Nu cred că era cazul...

Strada era întunecată, chiar prea întunecată. Cu puţină vreme în urmă fusese chiar prea albă, legată parcă de cerul alburiu, dar acum se cufundase în întuneric, pe fundalul unui cer presărat cu lumini de stradă. Am măsurat zece paşi de la stâlp şi încercam să dibuiesc cu vârful pantofului capacul gurii de canal, exact locul unde EL dispăruse...

Pensula întunericului trecu peste femeile care-şi făcuseră cumpărăturile, peste căruciorul cel roşu şi băiatul cu bicicleta, peste muncitorii care se întorseseră direct acasă de la lucru rânduindu-se, cuminţi, în fişetele lor, în timp ce prietenii acestora, considerând că e încă prea devreme, mai zăboveau pe drum... genune abandonată a unui timp nedefinit... Am rămas nemişcat exact în locul unde EL se făcuse nevăzut.

Vântul îşi croia drum printre clădiri. Rafalele reci ce se izbeau de colţurile clădirilor îţi răsunau ca o voce de bas în urechi. Gemetele acestei orgi uriaşe m-au făcut să mă cutremur până în străfunduri. Mi se făcuse, fără să vreau, pielea de găină, sângele îmi îngheţă parcă în vene, inima-mi deveni o pungă de gheaţă roşie păstrând doar forma de inimă. Drum asfaltat bătătorit. Mingea veche de cauciuc, spartă şi abandonată, arăta ca o pată mică, albă, pe spaţiul verde. Pantofii mei plini de praf păreau auriţi în lumina felinarelor care iluminau stârvul de drum crăpat. Nu te puteai aştepta la nimic bun pe un

astfel de drum. Deci cu vreo şase luni în urmă... Era august şi căldura insuportabilă, asfaltul cleios precum cauciucul şi roiuri de insecte se îngrămădeau în jurul lămpilor. Iarba părea un heleşteu verde unduit de vânt, în care mingea naufragiată se scufunda spre fund. Trebuia să mişti din picioare, nu de frig, ci din pricina roiurilor de ţânţari care ţâşneau din gura de canal. Să presupunem că EL s-a oprit chiar aici... Nu, nu e bine. Era încă dis-de-dimineaţă când EL a trecut pe aici pentru ultima oară... Luminile de pe străzi se stinseseră şi insectele se scufundaseră în iarbă. La ora aceea, vălul de întuneric ce se întindea ca asupra unui abis mărginit de linia formată de bolta cerească începea să se destrame: oraşul de pe dealul alb se trezea la viaţă. Am vaga impresie că era o dimineaţă frumoasă, senină, cu o briză uşoară dinspre sud-vest... În cinci minute de la prima bătaie a inimii oraşului se descuie, ca la comandă, sute de fişete dintr-odată şi un furnicar de muncitori, diferiţi unul de altul şi totuşi greu de desluşit, se îmbulzesc pe străzi ca apele scăpate prin stăvilar... Câtă animaţie la ora aceea!

— Da, e-adevărat. Parcă ar fi fost o grămadă de şoareci vrăjiţi... Bănuiesc că nu ştiţi povestea...

Femeia îşi întinse braţele, gata parcă să cuprindă toată lăţimea străzii. Ochii îi erau înceţoşaţi, fără îndoială de la berea pe care o băuse de una singură şi, rotindu-şi privirile de la un braţ la celălalt, exclamă, surprinsă:

— Ce întuneric e!

Se ridică brusc, aprinse lumina în cameră şi apoi se duse la bucătărie. Continuă, pe acelaşi ton, de dincolo de draperie:

— Nu numai trotuarele, ci şi străzile sunt înţesate. Se precipită cu toţii de parcă le-ar fi teamă să nu piardă autobuzul... E un furnicar pe drum...

— Dar într-o asemenea aglomeraţie nici autobuzul nu poate respecta un program, nu?

— Bineînţeles că nu, zise ea intrând în cameră cu o altă sticlă de bere în mână. Şi cu cât îşi dau seama mai bine că n-au pe ce conta, cu atât se agită mai mult.

Puse sticla pe masă şi se îndreptă, degajată, spre fereastră. Când aprinse lumina, afară se lăsase deja întunericul. Reproducerea după Picasso se reflecta în fereastră. Ca şi când ar fi speriat-o ceva, trase brusc perdelele ce acopereau jumătate din perete şi culoarea lor gălbuie, ca de lămâie, aduse parcă o schimbare în cameră. Păcat că era galbenul acela cam veştejit, de parcă lămâia stătuse în magazin o veşnicie... Oricum culoarea a înviorat brusc încăperea aceea fără stăpân, care arătase până atunci ca o crustă năpârlită de un greier. Se putea spune că nu EL, care dispăruse, îi lipsea camerei, ci culoarea lămâii. Deodată, deasupra bibliotecii am zărit o pisică împăiată. Sub schiţa motorului de Formula 1, se afla un răftuleţ ornamental pe care se găsea o pereche de mănuşi din dantelă. Ce bine i se potrivea camerei culoarea aceea lămâiatică! Şi femeii. Era camera ei. O cameră anume a ei, o cameră rânduită astfel ca să se potrivească cu stilul ei de viaţă. Am dat din cap. Eu la a şasea ţigară şi ea la a doua sticlă de bere. Era ceva suspect!

Cam la zece paşi de felinarul de stradă, înspre deal... lângă gura de canal de la marginea spaţiului verde... Acolo s-a aflat EL. Cufundat în gânduri, mergând încet pe marginea trotuarului, trecând pe lângă mulţimea de muncitori şi apoi luând-o la pas pe stradă, ca şi când ar fi fost urmărit. Careva IL observase. Şi chiar dacă e adevărat că atunci fusese văzut ultima oară, ce puteau însemna toate acestea?

— Oare n-ar fi mai înţelept să presupunem că doar s-a prefăcut că o ia în direcţia autobuzului pe care ştia că nu poate conta şi că, de fapt, de la bun început intenţiona să meargă cu metroul şi deci a luat-o pe dâmb în jos? îmi imaginez că a avut o întâlnire la staţia S tocmai în dimineaţa aceea deoarece, dacă s-ar fi dus direct la serviciu, autobuzul i-ar fi fost mai convenabil...

— Dar nu s-a dus la nici o întâlnire.

— Faptul că nu s-a dus la vreo întâlnire înseamnă că a făcut-o deliberat şi premeditat.

— Greşiţi. O să vă explic... dar cum să vă spun?

— Ziceai că s-a dus cu maşina la serviciu până cu trei zile înainte de dispariţie.

— Da, dar a dat-o la reparat pentru că i se defectase.

— Şi unde-i maşina acum?

— Ştiu şi eu... Chiar, unde-o fi? se întrebă ea făcând ochii mari şi aparent inocenţi. Fratele meu trebuie să ştie.

— Da, dar din nefericire n-am cum să-l întâlnesc pe fratele dumitale.

— Fratele... fratele meu tocmai s-a gândit să vă dea o mână de ajutor. Vă rog să mă credeţi... e adevărat... Aşa e el... Apoi continuă, ridicând glasul: E adevărat! Soţul meu făcuse o promisiune. Zău că da! Şi pot să vă dovedesc... Bine că mi-am amintit... În dimineaţa respectivă a plecat de acasă ca de obicei, dar s-a întors imediat. Cred că-i important amănuntul acesta. Abia coborâse scările şi după un minut s-a întors... Uitase agrafele... Probabil că şi-a dat seama că va trebui să prindă separat documentele pe care urma să le înmâneze la staţia S...

— Povestea asta am mai auzit-o.

— Da, aveţi dreptate.

Femeia îşi ţuguie buzele şi apoi zâmbi cu toată gura. Neliniştea din privire nu şi-o putea ascunde însă...

— Mereu vorbesc singură... Ce obicei prost. Vă rog să mă scuzaţi... Ştiţi, nimeni nu-mi zice nimic când vorbesc de una singură. Ce prostie!... Clamele de prins hârtii... Mereu am gândit aşa... Dar oare faptul că s-a întors după agrafe nu-i o dovadă că voia să ajungă la întâlnire?... Şi pentru că toată lumea mă întreabă, am ajuns să vorbesc numai despre asta...

— Toată lumea?

— Cei cu care vorbesc când, de fapt, vorbesc singură. Dar povestea cu clamele n-are nici o însemnătate... Ele servesc doar la prins hârtii. dar n-are rost să-mi pun toate speranţele într-o biată clamă, nu-i aşa?

Am pornit încet înainte, m-am oprit, m-am întors pe călcâie şi am luat-o înapoi, pe trotuarul asfaltat… Am măsurat treizeci şi doi de paşi normali de la colţul clădirii cu numărul 3. Când mi-am ridicat privirile, am zărit şirul de lumini de stradă, ce păreau nişte ochi artificiali care uitaseră să clipească, rânduite parcă în cinstea unui festival ce se lăsa mult aşteptat. Luminile palide, dreptunghiulare, care se reflectau în ferestre, lăsau impresia că ar fi abandonat de mult ideea unor astfel de festivaluri. Vântul mă sufla dintr-o parte, ca pe-o cârpă udă. Mi-am ridicat gulerul paltonului şi mi-am văzut de drum…

Dacă era să cred tot ce îmi îndrugase ea sau tot ce îşi spusese ei însăşi – atunci, pe parcursul acestor treizeci şi doi de paşi, pe EL îl aşteptase ceva neprevăzut şi ciudat, drept care nu numai că nu s-a mai dus la întâlnirea de la staţia S, dar faptul respectiv l-a determinat să păşească cu vitejie şi ireversibil în abis, întorcând lumii spatele…

— Bine, bine! Când imaginaţia prinde aripi, te poţi gândi la orice. De exemplu – dar te rog să nu interpretezi greşit – nu ştii pe nimeni care să fi vrut să-l şantajeze pe soţul dumitale, să-i fi prins vreo slăbiciune… vreo iubită mai veche, vreun copil pe care să-l fi avut de la o astfel de fiinţă (se mai întâmplă), vreo greşeală din tinereţe care să fi ieşit la iveală ca o stafie neaşteptată. Şi-apoi era în august, luna în care, se spune, sufletele morţilor se întorc pe pământ, moment propice fantomelor. Şi nu numai femeile se reîntorc sub formă de năluci… Vreun complice la vreo delapidare, care a risipit apoi tot câştigul ilicit poate fi şi el un candidat… sau un criminal tocmai scăpat de la închisoare… Nu ştii nici un delincvent care să fi fost arestat datorită unor informaţii secrete furnizate de soţul dumitale? De fapt cursa îi putea fi întinsă şi de un străin oarecare. Am avut parte de tot soiul de ticăloşii în ultima vreme. Se pare că violenţa e la modă… Scoţi banii de asigurare ai unuia şi apoi treci cu maşina peste el şi într-un asemenea caz nu-i tocmai uşor de depistat şi de confirmat identitatea celui ucis. Vreau să cred că nu i s-a întâmplat şi soţului dumitale aşa ceva.

Deoarece nu ni s-a comunicat nimic de la poliţie, considerăm cazul un mare semn de întrebare deocamdată. Dacă a fost omorât, atunci zace probabil într-o ladă la fundul oceanului şi dacă s-a întâmplat aşa ceva, atunci lucrurile se complică mult… înseamnă că a fost complice într-o afacere periculoasă… ştiu eu, poate mărfuri de contrabandă sau falsificări de bancnote…

Femeia rămase cu paharul în mână. Băşicuţele se sparseră una câte una şi berea se transformă, sub ochii mei, în drojdie. Nu m-am clintit. Oare era dusă pe gânduri, supărată sau pur şi simplu absentă? Buza de jos i se alungi uşor… parcă era un copil gata-gata să plângă şi din unghiul din care îi priveam capul înclinat, i se vedeau nările – nasul ei avea o oarecare doză de impertinenţă.

— Dacă e vorba de o bandă, mai e cum mai e, dar dacă nu găsim pe nimeni? Ce-ţi poate spune un muc de ţigară aruncat pe stradă? Asta-i soarta! Am să-ţi relatez o poveste adevărată. Un director al unei bănci care trecea drept foarte serios printre colegii şi subalternii lui. şi ei foarte serioşi, a ajuns la

vârsta pensionării. în ultima zi de lucru s-a îndrăgostit nebuneşte de o tânără care a apărut într-un spectacol de striptease, dar nu ca dansatoare, ci ca membră a grupului coral, îşi rodea tot timpul unghiile, chiar şi în timpul spectacolului. Nu era ea cine ştie ce, dar faptul că-şi rodea unghiile pare să-i fi plăcut lui în mod deosebit. S-a dus s-o vadă trei zile la rând, după care i-a scris o scrisoare în care şi-a mărturisit pasiunea. în a patra zi lucrurile păreau că merg spre bine şi el s-a gândit s-o invite undeva, la masă. Apoi, în a cincea zi, totul a luat o întorsătură neaşteptată – oribilă sinucidere senzaţională în camera fetei. Se pare că şi-au luat viaţa cu o lamă de la un aparat de ras. Cu cât par mai duri, cu atât sunt mai slabi, ştii...?

Pe chipul femeii nu se citea absolut nici o reacţie. Spuma din paharul cu bere se topi de tot. Privită dintr-o parte, această spumă îţi aducea aminte de o porţiune de junglă fotografiată din avion. Oare la ce se uita? Deodată îi apăru sub pleoapă o mică umflătură, parcă era o bobită din email... Oare plângea? Mă simţeam prost... Nu asta urmărisem...

— Dar hai să discutăm despre agrafele acelea! Cred că sunt, aşa cum susţii, o dovadă a existenţei unor documente, dar asta nu înseamnă că urma să le înmâneze cuiva în staţia S... Cred că asta-i cu totul altă chestiune. Bineînţeles, ar trebui luat în considerare şi conţinutul documentelor...

— Dar a zis că nimeni nu ştie despre ce-i vorba în ele.

Răspunse prompt, fără ezitare, ca o minge care sare odată ce-ai pus-o în mişcare, dar inflexiunile vocii nu erau cu nimic schimbate faţă de clipele anterioare.

— Erau oare documente ale întreprinderii unde lucra?

— Tot ce ştiu este că nu prezentau mare importanţă.

— Mie-mi trebuie adevărul gol-goluţ, nu presupuneri. O să mă duc mâine la întreprindere şi încerc să aflu despre ce documente era vorba. Dar zău că nu mai înţeleg nimic. Pretinzi că nu ştii de unde să apuci toată povestea, dar nu pot înţelege cum de n-a lăsat în urma lui nici un obiect care să ne ajute: jurnal, cărţi de vizită, carneţel cu adrese... doar era un om foarte ordonat. Ceva nu merge aici... Dumneata, soţia lui, pretinzi că nu ştii nimic şi vrei să mă laşi să cred că dispariţia lui a fost bruscă şi accidentală. Dar faptele par să spună cu totul altceva. Nu ţi se pare că s-ar potrivi în cazul nostru zicala: „Pasărea care zboară nu lasă urme”?

— Da, dar ce facem cu agrafele? Şi apoi nu s-a atins deloc de carnetul de economii...

— Agrafe, agrafe, agrafe... De unde ştii că nu a simulat totul, chiar cu scopul de a te păcăli? Ei, ce zici? Şi apoi, poate încerca să-şi ia rămas-bun... pentru ultima oară...

— Sunt sigură că nu i-a trecut prin cap aşa ceva. Cât i-am căutat eu agrafele, el şi-a lustruit pantofii, fluierând o melodie ciudată.

— Ciudată?

— Da, cred că era o reclamă de la televizor...

— Ei, hai! N-ai decât să te legi la ochi dacă vrei, dar nu încerca să mă îmbrobodeşti şi pe mine.

— Da, poate că a existat totuşi ceva. Cred că o agendă cu numere de telefon…

Pentru prima oară am zărit o oarecare stânjeneală în mişcări, în clipa în care s-a întors spre colţul unde fusese telefonul. Avusese de gând să-şi ronţăie unghia de la degetul mare, dar şi-a dat seama pe loc de gest, aşa că şi l-a apropiat doar de buze. N-avea rost să-şi mai ascundă prostul obicei, pentru că oricum i se vedeau urmele de-a lungul unghiei, deşi îşi dăduse cu un strat mai gros de ojă. Zâmbi jenată.

— Avea o agendă, nu?

— Da, acum că-mi vorbiţi de ea, parcă-mi amintesc că avea… O potriveai la litera dorită,1 apăsai pe un butonel şi se deschidea căpăcelul. Era dintr-un lac negru… cam atât de mare… se afla întotdeauna pe raftul acela…

— A dispărut odată cu soţul dumitale?

— Nu, dacă a luat-o cineva, atunci, precis a fost fratele meu. El nu mai suporta să tot aştepte şi să nu facă nimic. A tot răsfoit-o, dar n-a găsit nimic demn de luat în seamă. Oare o fi pus-o pe undeva şi-a uitat? II enerva că tot dădeam cu ochii de ea şi se gândea că, până la urmă, o să iau eu vreo măsură aiurea… Nu voia să mă amestec în afacerea asta periculoasă…

— Periculoasă?

— El obişnuia să spună că omul n-are nevoie decât de o hartă în viaţă. Lumea aceasta e o pădure, o junglă în care mişună animale sălbatice şi insecte otrăvitoare. Trebuie s-o apuci numai pe cărări bătătorite, să treci numai prin locuri în care te afli în deplină siguranţă.

— Da, e ca şi când ai zice că trebuie să dezinfectezi săpunul înainte de a te spăla pe mâini.

— Da, aşa-i. Asta-i fratele meu şi pace! Când ajunge acasă, îşi pierde o grămadă de vreme cu spălatul mâinilor, cu gargara şi alte lucruri de felul ăsta… face mare caz de ele.

— Te-aş ruga mult să-i dai un telefon. Vreau să vorbesc cu el.

Se făcu pământie la faţă. Ba nu, s-a ridicat o cortină… Poate aceasta era culoarea ei naturală. Pentru prima dată aveam impresia că-şi concentrează privirile asupra unui lucru. Cu degetele arătătoare de la ambele mâini pipăi încet muchia mesei, se ridică tăcută şi trecu prin spatele scaunului, făcând să se umfle perdeaua lămâiatică. Ii stătea bine în negru… Avea o talie subţire care părea să sfideze legea gravitaţiei… Ridică receptorul şi formă un număr de telefon, fără să-l caute în vreo agendă şi cu acelaşi deget făcu o cută în perdea. Ce subţire era! Părea fără articulaţii. Avea probabil obiceiul să prindă între degete tot ce-i,ieşea în cale… poate vreo nouă apucătură, ca să evite să-şi roadă unghiile. Perdeaua ciupită se mişcă uşor. Oare nu se îmbătase puţin? Dar negrul şi galbenul erau semne de avertizare: „Atenţie! Pericol!”

— E adevărat, spuse ea cu voce joasă, răguşită, ca şi când se pregătea să se confrunte cu cineva faţă-n faţă. Sunt gata întotdeauna să las lucrurile baltă

şi să vorbesc de una singură… Bineînţeles că e mai bine să auzi ceea ce te interesează direct de la persoana cu pricina. Chiar dacă nu mi-a venit să cred… după fluieratul acela nepăsător… a zis că a avut impresia că fratele meu a fost cam surprins… Hmmm, ciudat! Nu răspunde nimeni… Oare n-o fi acasă…?

— Cui i-ai telefonat?

— Celui care stă în spatele blocului…

— Ultimului martor? Hai să fim serioşi! S-o fi săturat de telefoanele dumitale. Dar eu nu pe el te-am rugat să-l suni.

A lăsat, contrariată, receptorul în furcă de parcă ţinuse o omidă până atunci.

— Dar cui să-i telefonez?

— Fratelui dumitale, bineînţeles.

— Imposibil! Pentru că…

— Eu am nevoie de zece-douăzeci de hărţi. Ce naiba să fac cu o fotografie ca aceasta în care nu i se vede decât capul şi cu o cutie veche de chibrituri? Eu nu mă pot compara cu dumneata. Treaba mea este să scormonesc şi locurile periculoase. Scrie doar şi în formularul pe care ţi l-am arătat şi nu mi se pare deloc deplasat că am nevoie şi de cel mai mic amănunt pentru lămurirea cazului.

— Fratele meu ştie că n-avem nici un indiciu de valoare… doar a încercat şi el câteva investigaţii…

— Ce grozav mai e! Spune-mi, te rog, atunci de ce m-ai angajat?

— Pentru că m-am săturat să aştept.

Într-adevăr, nu-i tocmai plăcut să aştepţi şi, cu toate acestea, eu am de gând să-mi pun răbdarea la grea încercare. Mai fac un pas, mă opresc, fac stânga-mprejur, iar mai merg… Se mai opreşte câte un autobuz… Se mai aud paşi răzleţi… figuri aproape imperceptibile. Dar nu numai chipurile nu le disting… nici urmă de vreo greşeală, o fisură cât de mică, vreun cerc vrăjit, vreo intrare secretă în subterană. Nu am în faţă decât perspectiva întunecată şi deşartă a aşteptării la infinit… precum gerul muşcător al nopţilor de februarie.

Ce să mai vorbesc de ora 7.30 dimineaţa? Cea mai sumbră dintre ore, când nu se întâmplă absolut nimic. O asemenea oră este ca apa distilată. Care putea fi cea mai nefericită întâmplare din viaţa unui angrosist de combustibil? Oare au încercat să-şi bată joc de mine sau am dat din întâmplare peste o clientă cam bătută în cap? Dar n-are importanţă, esenţialul este că invizibilul rămâne invizibil.

Ceea ce am vrut să văd se şi vedea. Continuam să. mă concentrez asupra acelui punct. Lumina aceea slabă, dreptunghiulară, fereastra lămâiatică, fereastra acelei camere pe care tocmai o părăsisem. Perdelele gălbui parcă râdeau de mine, de mine care îngheţam în beznă şi care, pentru ea înfruntam cu vitejie invazia întunericului. Dar până la urmă tot am să-i vin de hac acestei femei. Aştept. N-am decât să aştept clipa aceea.

Se auzeau paşi. Parcă umbla cineva numai pe călcâie. Paşii se apropiau şi, pentru prima dată, m-am îndurat să-mi dezlipesc ochii de fereastră. Poc –

poc – poci Paşi repezi şi mărunţi ai unei femei pe tocuri… De, se întorcea târziu. Nici măcar întunericul nu-i putea ascunde paltonul alb garnisit cu blană la mâneci şi guler. Ducea o sacoşă din hârtie sub braţ… S-a prefăcut că nu mă vede, dar să nu-şi închipuie că mă poate duce de nas cu una, cu două. Partea de sus a corpului era imobilă, ca o platoşă. Ce-ar fi s-o trântesc pe iarbă?… Va cădea uşor, fără să scoată nici un sunet… ca o statuie din piatră; cu siguranţă va simula pierderea cunoştinţei… Deoarece paltonul cel alb îi va sări oricui în ochi, voi presăra nişte iarbă uscată peste ea, o fată nemişcată îngropată sub iarbă uscată… Şi sub iarbă îşi va scoate imediat hainele de pe ea şi va rămâne goală. Doar mâinile şi picioarele i se vor mai vedea… Va sufla vântul şi-i va lua iarba de pe faţă… şi chipul ei se va schimba brusc în cel al femeii de după perdeaua lămâiatică… Va veni o rafală şi mai puternică şi o va dezgoli de tot… şi în locul trupului gol pe care mă aştept să-l văd, va apărea o cavitate neagră. Silueta învăluită în palton alb se va transforma chiar sub ochii mei, bombându-se exagerat la lumina străzii şi apoi se va topi în întuneric… Mâinile şi picioarele vor dispărea şi ele, rămânând în urmă-i doar o scobitură adâncă ca o groapă fără fund…

Aveam impresia că în loc de pantofi poartă maţe de peşte îngheţat. Dar să mai aşteptăm vreo jumătate de oră. Dacă aşteptările îmi vor fi îndreptăţite – şi n-au nici un motiv să nu fie —, îşi va face apariţia şi silueta de dincolo de perdele. Pe ea o pândeam din alte motive decât pe cea de sub iarba uscată. Nu eu am ales-o pe ea, ci ea pe mine…

O verificasem mai înainte, când a încercat să dea telefonul acela. Nu putea găsi altă poziţie pentru că-i stătea scaunul în drum. Lângă fereastră, cu capul într-o parte, vârful creştetului îi părea retezat la lumina aceea. Materialul perdelei era greu, dar ţesătura, destul de rară, aşa că nu aveam de ce să fiu neliniştit că nu i se va vedea silueta. Dacă aş putea-o prinde dând un telefon, aş simţi că n-am stat să îngheţ degeaba. Tipul de la telefon… era o figură stranie, cineva căruia ea îi spunea „frate”. Oricum, un bărbat ciudat… despre care ea spunea că e amabil, deştept, devotat şi care, datorită unei filosofii de viaţă mai aparte, nu avea o adresă permanentă. El acţiona în numele reclamantei, dar în momentele de răscruce lăsase totul baltă, în mâinile unei femei în pragul alcoolismului, care se hrănea cu monologuri, râdea în hohote simţindu-se gâdilată de un soţ-fantomă, avea coşmaruri cu ochii larg deschişi. Era un consilier iresponsabil, care nici măcar nu se arăta la faţă…

Nu, nu conta. Nu aveam de gând să mai scotocesc prin adevărurile clientei mele, nici să-mi vâr nasul în ciorba ei. Atâta vreme cât îmi încasam onorariul, îmi voi vedea de treburi chiar dacă trebuia să-i înghit minciunile.

Dar dacă nu se contura cât de cât povestea aceasta, nu-mi mai puteam juca rolul de idiot credul. Şi cu cât făceam mai mult pe prostul, cu atât se încurcau iţele mai rău. Şi apoi unde era conştiinţa valorii personale? Nu-i rău să faci pe prostul, dar nu la nesfârşit… Onorariul este de treizeci de mii de yeni. Ei bine, o să mă încadrez în el şi atâta tot.

Mi-am pus valiza la picioare şi mă masam cu ambele mâini, prin palton, nedezlipindu-mi privirile de perdelele lămâiatice. Un taxi se desprinse din întuneric, urcând greu panta, şi se opri undeva în apropiere. Să aştept măcar până se întoarce taxiul. Dar dacă umbra ei nu va apărea la fereastră, aşa cum mă aşteptam?... Imposibil! Trebuie să apară. Mă îndoiam de existenţa acelui „frate"... Normal că-i mai uşor să încui un lacăt cu cifru decât să-l descui!

Undeva, mai încolo, se trânti o poartă metalică ce-mi răsună în urechi precum un oftat din rărunchii pământului, reverberând prin conductele îngropate. Un lătrat slab rupse apoi liniştea din jur. Voiam să urinez şi nu îmi mai puteam stăpâni un tremur involuntar. Cred că ajunsesem la capătul puterilor. Aveam impresia că a început să sclipească zăpada, dar mi-am dat imediat seama că era doar o iluzie optică. îmi încordasem prea mult privirile în întuneric. Am închis ochii, dar zăpada continua să cadă şi dincolo de pleoape. Altceva era însă mai greu de crezut...

Taxiul se întoarse „Liber". Ce naiba o fi atât de complicat şi greu de crezut? îmi umblau prin cap tot felul de idei şi nici nu mai ştiu ce mă determina să fiu atât de bănuitor. Cred că mi-au amorţit creierii... La fereastra lămâiatică, nici o schimbare... Mărgică de sticlă în loc de bomboană, asta aveam eu acum!... Bine că n-am apucat s-o mestec! M-a trecut un fior când am terminat de urinat, mi-am luat valiza şi m-am îndreptat spre maşină. Motorul dădu câteva rateuri. Dacă toate ar fi mers aşa cum mi-aş fi dorit eu, acum mi-aş fi. claxonat triumful şi m-ar fi auzit şi ea, dar aşa cum stăteau lucrurile, mă simţeam tare abătut. Dacă ceea ce susţine ea este adevărat, mie nu-mi rămâne decât să pornesc de la acest adevăr.

0 fotografie şi o cutie veche cu chibrituri. Prea multe spaţii goale pe hartă... dar nu eram obligat să le umplu.

RAPORT

12 februarie, ora 9.40. Am făcut cercetări cu privire la originea cutiei de chibrituri. Cam la douăzeci de minute de mers pe jos de la casa clientei mele, în direcţia staţiei S, pe drumul principal şi privind spre dreapta din staţia de metrou de la poalele dâmbului, am văzut în stânga o parcare în aer liber. în diagonală, se zărea o firmă pe care scria „Camelia" exact ca pe cutia de chibrituri. Era o cafenea obişnuită cu o capacitate de vreo optsprezece locuri. în afară de proprietar, se mai afla acolo o chelneriţă de vreo douăzeci şi doi de ani cam grăsuţă, rotunjoară la faţă, cu ochii mici şi cu urme de coşuri pe frunte. îi plăceau lucrurile extravagante, probabil, aşa că purta ciorapi cu model, dar nu era câtuşi de puţin atrăgătoare. Sunt sigur că ea nu prezintă nici un interes pentru investigaţiile mele. Pe uşă se găsea un afiş: „Angajăm salariată" şi mi-am închipuit că şi-a dat cineva demisia de curând. L-am întrebat pe proprietar care-i situaţia şi mi-a spus că n-a plecat nimeni, dar pur şi simplu voiau să mai angajeze o fată. N-au reacţionat în nici un fel când au văzut fotografia dispărutului, n-au făcut nici un comentariu. Amândoi au afirmat că oricum nu era de-al casei. (N. B. cafeaua – optzeci de yeni.)

M-am trezit mahmur. De obicei, beam două cafele dimineaţa, dar acum mă hotărâsem să beau doar o ceşcuţă. Nu cred că pot fi acuzat de lipsă de rigurozitate în raportul pe care l-am întocmit cu referire la cafeneaua Camelia. Dar, pur şi simplu, starea jalnică a cutiei de chibrituri, eticheta uzată, amplasarea oarecum apropiată dar neconvenabilă a cafenelei – toate mă făceau să cred în afirmaţia proprietarului că EL nu era un client permanent. Ce mai puteam adăuga?

Pereţii vechi, obosiţi, purtau urme ale fostelor rafturi. De un perete era lipită o fotografie color de format mare ce reprezenta o plantaţie de cafea din America de Sud probabil. Se adunase atâta praf în colţurile ei îndoite, încât, cu siguranţă, cel care a lipit-o acolo a şi uitat de existenţa ei. Şi totuşi, cei din poză purtau pălării de pai cu boruri largi. Dacă priveai atent fotografia, observai că soarele strălucea puternic. Aici însă, dincolo de perdeaua cu găurele, zilele tăioase de februarie, îndulcite de un soare pal, sunt rare şi nu te încălzeşte decât flacăra roşie de la soba cu gaz care fumega undeva sub arborele de cauciuc cu frunze îngălbenite. În plus, am fost singurul lor client cât m-am învârtit pe acolo. Fata cea ursuză stătea dincolo de tejghea, aplecată deasupra unei reviste săptămânale, iar proprietarul, cu o faţă buhăită de parcă îl prinsese o răceală zdravănă, abia se mişca de colo-colo, ştergând mesele. Şi ori de câte ori termina câte o masă, arunca o privire celor pe care le ştersese înainte şi ofta din rărunchi. Dacă ar fi să mai adaug ceva, presupun că aş scrie: „Capăt de drum”. Orice altă remarcă ar fi la fel de caraghioasă ca şi când ai începe să priveşti cu lupa fotografia de care vorbeam adineauri. cea cu plantaţia. Nu numai EL, oricine altcineva care ar fi intrat acolo ar fi simţit imediat ce mare fericire este să aibă o casă unde să se poată duce, părăsind cât mai repede un asemenea loc. Consider că raportul meu nu conţine neadevăruri. Când proprietarul a ajuns la masa de lângă mine, mi-am închis servieta şi m-am ridicat. Cafeneaua era lungă şi îngustă, aşa încât el trebui să se înghesuie între două mese ca să-mi facă loc să trec. La fiecare pas pe care-l făceam, se scurgea câte un pic de ulei negru dintre scândurile duşumelei. I-am întins o bancnotă de două sute de yeni fetei, care-şi ridică anevoie capul din revista pe care o citea şi, în timp ce aşteptam restul, m-am gândit că poate ar fi mai bine să nu mai trec şi pe la clienta mea. Mi-am spus de atâtea ori în sinea mea lucrul acesta, încât, până la urmă, m-am autoconvins. Dar ce să fac cu fratele ei? Tare mă tenta să-i scormonesc puţin trecutul. Aparent, cel puţin deocamdată, şansele sunt şi pro, şi contra femeii şi fratelui ei, dar chiar dacă n-aş avea nici un motiv să-i includ în raportul meu, ticăloşia lor, în caz că se făcuseră vinovaţi de aşa ceva, n-avea cum să fie demascată prin datele de care dispuneam. Nu se poate să nu se certe până la urmă. Ea este clienta mea oficială şi nu văd de ce mi-aş bate atâta capul cu el.

Lângă casa de marcat se afla un telefon cu discul murdar de atâta întrebuinţare. Am telefonat la sediu şi am cerut legătura cu secţia care furnizează datele. Le-am cerut să meargă la circa unde fusese înregistrată iniţial, undeva mai în centru, dacă-mi aminteam bine, şi să afle dacă există

vreun frate în cartoteca familiei. Apoi, special am rostit cu voce tare numele actual al femeii, cât şi pe cel de domnişoară, ca să mă audă cei din cafenea. Nici mandatarul, nici chelneriţa n-au avut nici o reacţie. Era şi normal să fie aşa. Deşi acest lucru părea să-mi infirme bănuielile, era totuşi puţin probabil ca ei să fi stabilit vreun contact folosindu-se de numele reale. Proprietarul, prins de un acces de tuse, strângea masa la care stătusem eu. Când am ieşit în stradă, ascultând peste umăr vocea fetei cu accentul ei de Kanto1, soarele strălucea orbitor pe cerul cenuşiu. Autobuzele treceau în ambele direcţii, având destul de puţin loc, căci strada era foarte îngustă. Când am prins un moment prielnic, am traversat şi m-am îndreptat spre parcare. De sârma ghimpată care o împrejmuia atârnau trei plăcuţe:

PARCAREA – 70 YENI/ORĂ TARIF LUNAR SPECIAL.

Dedesubt era scris cu roşu un număr de telefon. Apoi un indicator pentru hotel, pe care era desenată o mână de vreun metru:

CHIAR AICI.

Şi ca un fel de tendă pentru ghereta de la intrare:

1. Zona Tokyo – Yokohama.

HANAWA – SERVICIU PARTICULAR DE TAXIURI l-am înmuiat şaptezeci de yeni paznicului care îşi încolăcise picioarele în jurul hibachi-ului1şi pe a cărui faţă se citea lesne că trăsese un pui de somn. Mi-am băgat chitanţa ştampilată în portofel, gândindu-mă să nu uit s-o trec şi pe ea în raport. Când am privit în urmă, perdeaua cafenelei Camelia, care mi se păruse dinăuntru a fi cu găurele, astupa acum complet fereastra, ca o vopsea neagră, lăsând să se reflecte în ea faţada farmaciei din colţul opus. O pisică grasă ca un porc îşi făcu apariţia pe streaşină şi porni calmă la plimbare, dar după cinci-şase paşi se făcu nevăzută. în punctul unde se termina streaşină se înălţa coşul băii publice, pe unde ieşeau dâre de fum transparent. Instinctiv am întins mâna spre aparatul de fotografiat, dar mi-am dat imediat seama că nu prea are rost. Probabilitatea de a mă reîntoarce aici era foarte mică şi apoi mă întreb ce fel de dovadă poate constitui ea?

Maşina mea era a treia în şirul din stânga. Nu se vedea de o altă maşină, aşa că n-am zărit-o imediat. Când, în cele din urmă i-am depistat botul, am auzit pe cineva venind în goană spre mine, dinspre gheretă. Pietricelele trosneau sub paşii apăsaţi.

Oare îmi mai cere bani...?

Faţa-i era toată un zâmbet pe când mă măsura din cap până-n picioare. Avea o licărire stranie în priviri. Era subţirel şi paltonu-i atârna de pe umerii largi, drept în jos, până la buzunare. Acolo se frângea parcă probabil din cauza unui obiect. Perciunii cam lungi îi dădeau un aspect de

1. Vas cu mangal.

zurbagiu şi-i conturau şi mai bine zâmbetul acela înţepenit pe buze. Avea un mers ciudat, ca şi când anume ar fi vrut să arate cât e de fudul. Impresia agresivă pe care o lăsa se datora, cred, ochilor, care erau mult prea apropiaţi.

— Ia ascultă! Eşti de la serviciul de detectivi, nu?

O voce pe care n-o puteai uita prea uşor. Nu se bâlbâia, dar avea un timbru dur; îţi lăsa impresia că i s-a adunat prea multă salivă în gură. Aha! Era vocea de la telefon; care mă solicitase din partea femeii. El continuă să-mi zâmbească, dar eu nu i-am răspuns pe loc. Eram consternat, dar mai ales încercam un sentiment de înfrângere.

Ca să fiu sincer, nu prea mă aşteptam să-l mai întâlnesc. Poate şi din pricină că veghea din noaptea trecută se dovedise zadarnică şi pur şi simplu amorţisem. Mă muncea gândul că-i oricum mai dificil să crezi că acest om exista cu adevărat decât că el era fratele despre care vorbea ea. Ii era lesne să roage pe cineva să telefoneze din parte-i. Apoi, chiar dacă presupuneam că acesta ar fi fratele ei, la ce m-ar ajuta? Chestiunea e că nu se arăta în lume – cu nimic mai mult decât EL, cel care dispăruse. Mie, personal, mi se părea foarte dubios că se dedase la acest joc pueril. Intrase în horă pe deplin conştient că era bănuit de complicitate. Mă simţeam aproape resemnat dându-mi seama de toate acestea. Aparent, fără ca măcar să fiu în stare să realizez prea limpede, lucrurile au luat o asemenea întorsătură, că mă puteam considera implicat şi eu într-o crimă.

Şi mai era cutia de chibrituri care, fără nici o legătură cu cafeneaua Camelia, îmi stârnea suspiciuni. Fusese folosită mult şi acum conţinea beţe de chibrituri cu capete de două culori: albe.

Aveam presentimentul că dacă mă mai gândesc mult la ea, voi ajunge, vrând-nevrând, să apuc pe un drum presărat cu necunoscute. Dar nu voiam ca adversarul să-mi simtă îndoielile. îmi dădeam foarte bine seama de asta. Banii care mi se dăduseră erau numai şi numai în folosul şi spre protecţia clientei mele, iar urmărirea altor evenimente trecea pe locul al doilea.

M-am resemnat. Cum să nu rămâi trăsnit la apariţia unui asemenea tip? Mă simţeam de parcă aş fi băut un vagon de cafea ca să-mi treacă mahmureala.

Eu nu mai ştiam ce să-i răspund şi tipul, remarcându-mi inferioritatea, arătă cu capul spre cafenea.

— Ei, ceva rezultate? Ce coincidenţă să ne întâlnim aici!... Cred că am avea o mulţime de lucruri de discutat.

— Coincidenţă? l-am întrebat sever, fără să-mi dau seama de tonul meu provocator.

— Vreau să cred că a fost o întâmplare fericită. Se uită peste umăr la locul unde-mi era parcată maşina. Doar nu m-am apucat să te urmăresc. Dacă aş fi făcut-o, atunci rolurile noastre s-ar fi inversat.

— De unde mă cunoşti?

O clipă, privirile i se opriră parcă cu interes asupra servietei mele.

— Şi tu ţi-ai dat seama imediat cine sunt. Şi mie mi s-a întâmplat la fel.

Tocmai vocea aceasta ciudată m-a ajutat mult să-l recunosc. Şi apoi, o combinaţie perfectă de timp şi spaţiu. Oare, în anumite privinţe, aşa-zisul frate nu semăna mult cu ea? Gâtul subţire şi umerii largi. Poate lăsa impresia asta şi din cauza croielii paltonului sau a căptuşelii. Vocea îi era învăluită de parcă

scotea sunetele prin corzi vocale îmbrăcate în lână. Pielea măslinie sugera agerime. Nu se putea spune că nu există oarecare asemănare; de fapt, oricine aduce, într-un fel sau altul, cu semenul său. Zâmbetul nici nu se potrivea cu chipul său împietrit de duşmănie. Privirea îi era pătrunzătoare, ochii păreau să nu se fi închis niciodată. Politeţea lui exagerată, cu care nu era câtuşi de puţin obişnuit, nu se potrivea deloc cu atmosfera pe care o crease. Dar toate acestea nu schimbau cu nimic faptul că se asociase cu clienta mea şi nici prin cap nu-mi trecea să-i opun rezistenţă... Ce eroare să-ţi închipui că poţi cumpăra cu treizeci de mii de yeni favorurile cuiva...!

— Mă aşteptam să te întâlnesc aseară, bineînţeles. Dar se pare că n-am fost în stare să împuşc doi iepuri dintr-o lovitură.

Lovind uşor ştergătorul de parbriz cu vârful degetelor mănuşii lui negre, individul mă privi iscoditor.

— Ai o barbă cam deasă şi te invidiez. Mie abia îmi creşte puţină mustaţă. Am impresia că e vorba de o deficienţă hormonală.

— Oricum, e pe-un drum fără ieşire... sora asta a ta... Tot zice că nu ştie nimic, că nu-mi poate da nici un indiciu... Când ajungem să discutăm lucruri mai importante, îmi spune că numai fratele ei cunoaşte aşa ceva. Dar unde-o fi fratele ăsta al ei? Nu ştie nici ea... Apoi se apucă şi bea bere de una singură. Am impresia că nici nu ţine să se dezvăluie misterul dispariţiei soţului ei...

— Hmm, îţi merge mintea... Da, cam aşa-i. Ai priceput fantastic de repede nişte lucruri.

Cu zâmbetul pe buze, individul îşi descheie primii doi nasturi de la palton, îşi dădu la o parte fularul alb de lână şi-şi întoarse reverul hainei. Mi-a arătat o insignă groasă, cam de mărimea unghiei de la degetul mare. Avea forma unui triunghi echilateral, cu colţurile rotunjite, fundal albastru cu margine argintie. In mijloc ieşea în relief un S, tot din argint. Litera era formată din linii drepte şi dacă te uitai bine la ea, puteai s-o iei şi drept fulger. Sau poate nici n-a fost un S iniţial, ci pur şi simplu reprezenta un fulger.

Din păcate nu mai văzusem o asemenea insignă până acum, dar mi-am dat pe loc seama că părea o ameninţare. Am realizat imediat lucrul acesta, dar n-am scos o vorbă.

— Cred că înţelegi, nu? spuse el, întorcându-şi, cu un gest rapid, reverul la loc. N-aş vrea să ai idei preconcepute în ceea ce mă priveşte. Şi pe urmă, soţul surorii mele este un tip grozav, pur, cinstit. De aceea aş vrea să-ţi fie limpede că nu-l poţi considera... cum să-ţi spun... nu-i poţi zice vagabond.

— Atunci cu atât mai mult ar trebui să fii sincer şi să-mi spui orice consideri că mi-ar deschide o portiţă.

— Nu-i frumos să susţii că-ţi ascund ceva, spuse el izbucnind în râs, şi după o clipă adăugă: Pesemne că sora mea a înflorit lucrurile niţel.

— Dacă dispariţia cuiva de acasă nu este pusă la cale în mod deliberat, e imposibil ca acel cineva să se facă nevăzut fără să lase măcar o urmă.

— De fapt, cred că a fost deliberată... Vorbi în şoaptă, lăsându-şi capul în jos şi lovind anvelopa cu vârful pantofului.

— în această problemă părerea mea nu coincide câtuşi de puţin cu a surorii mele. Ea e femeie. Nu-i convine să fie tratată ca o cârpă. Ea are nevoie de o explicaţie... Doar e femeie. Dacă ar fi în stare, poate ar accepta o poveste inexplicabilă... Dar poţi să-i explici ceva ce nu se poate explica? E prea mult. Ii înţeleg foarte bine sentimentele...

— Dar mai există şi amnezie pe lumea asta, nu?

Nelăsând să i se citească nimic pe chip, bărbatul mai dădu un picior anvelopei, ca şi când ar fi vrut să-i aprecieze valoarea şi porni încet, pe lângă maşină, către capătul parcării.

— Da, mi-am dat şi eu seama. Am vorbit şi cu doctorul. După spusele lui...

— Hai să ne întoarcem la Camelia şi să bem o cafea sau orice altceva.

— De ce?

— Cum „de ce"? Pentru că s-a făcut cam frig.

— Da, chiar, spuse el strecurându-se între maşină şi gard şi îndreptându-se, încet, spre mine. Te rog să mă scuzi, sunt cam irascibil. Mai ai treabă pe-acolo?

— Nu. Nici n-am prea avut ce căuta.

— Ştii, doctorul spunea că există două feluri de amnezii... zise el întinzând brusc mâinile împreunate spre mine şi apucându-mă de piept de parcă frământa o bucată invizibilă de lut. Una – când uiţi tot ce s-a întâmplat în trecut; evenimentele din prezent – cum să spun...?

— Nu-ţi pierzi judecata.

Poate doar mi s-a părut că-i miroase rău gura, dar m-am dat îndărăt fără să vreau. El însă se aplecă mult înainte şi privi atent în maşină.

— Ai dreptate... judecata... A zis că mai există un fel... când nu mai eşti capabil să raţionezi. Sfârşeşti prin a te cretiniza sau te sonezi. în cazul primului tip de amnezie, devii cu totul altul şi, aparent, poţi trăi într-o lume diferită, numai a ta, şi în două-trei luni îţi revine memoria. Grav e atunci când te ţăcăneşti. Dar te ia imediat poliţia în primire. Aşa-i? Se verifică lista persoanelor dispărute şi te identifică un-doi. Şi-apoi Nemuro nu-i ca noi; el are întotdeauna asupră-i carnetul de conducere şi tot felul de acte...

— Deci, după tine, dispariţia lui e deliberată, nu?

— Ştiu şi eu? Nu sunt foarte convins. Nu-i copil, şi totuşi s-a comportat copilăreşte. Aplecat de acasă fără nici un motiv...

— Dacă şi-a pregătit cu scrupulozitate dispariţia, este şi firesc să nu fi lăsat nici un fel de urme. Şi totuşi, din câte îmi dau seama, judecând după cele spuse de sora ta aseară, încă nici măcar nu e sigur... Agenda cu numere de telefon e la tine, nu?

Am vrut să-l iau prin surprindere să văd cum reacţionează, dar n-a dat deloc semne de tulburare.

— A, deci asta era! Dar mai există o serie de alte lucruri: jurnalul, cărţile de vizită... pe care le-am luat de la birou. Privi inocent spre cer şi de ambele părţi ale mărului lui Adam muşchii i se încordară precum gâtul unei păsări

puse la frigare. Dar a trecut mai mult de jumătate de an de când a dispărut şi eu n-am stat cu mâinile-n sân în tot acest timp. Le-am răsfoit pe toate. O să zici că am făcut muncă de cârpaci... dar, oricum, am investit în afacerea aceasta o grămadă de timp şi de bani. O să-ţi arăt, dacă e nevoie, tot ce-am întreprins. Să-ţi spun drept, n-aş vrea să-ţi pierzi timpul cu astea. Toate investigaţiile mele au fost zadarnice şi de aceea aş vrea s-o iei de la capăt.

— Dar a porni la un asemenea drum doar cu o fotografie-portret şi cu o cutie veche de chibrituri e ca şi când ai căuta o casă într-un oraş în care casele nu sunt numerotate.

— N-aş zice chiar aşa. îşi scoase încet mănuşile şi se frecă tare la ochiul drept cu degetul mijlociu; i-o fi intrat vreun firicel de praf. Mi-am dat imediat seama că ai pornit pe o pistă greşită când te-am văzut la cafenea, dar mi s-a părut interesant că-ţi merge mintea, că ai ales tocmai localul acela... ca să-l cercetezi... şi cutia de chibrituri. Văzându-te acolo, abia atunci am realizat că pe cumnatul meu nu-l interesa cafeneaua, ci parcarea aceasta. Imediat am presimţit ceva. El era un mecanic teribil de priceput. Avea autorizaţie categoria I... Repara maşini pe care scotea bani frumoşi. Când îi dădea târcoale norocul şi-i cădea un hârb în mână, îl cumpăra pe nimica toată, îl punea la punct, se mai fâţâia puţin cu el şi-l vindea la un preţ frumuşel. Poate mai avem o speranţă... Surprinzător, dar aici obişnuia el să-şi desfăşoare tranzacţiile...

— De o astfel de informaţie aveam eu nevoie. Mi-am amintit imediat că am văzut printre diversele dar practicele cărţi de pe raftul de lângă perdeaua lămâiatică o carte de mecanică auto. Da, trebuie să-mi recunosc lipsa de spirit de observaţie, datorată neglijenţei. Abia acum înţeleg ce era cu schiţa aceea de motor Formula 1, de lângă Picasso, pe care erau tot soiul de adnotări cu cerneală roşie.

— Păi, vezi, am continuat, faptul că are autorizaţie de mecanic categoria I este o caracteristică aparte. Doar nu-i totuna cu o cicatrice lăsată de o operaţie de apendicită sau o aluniţă. Tare mă-ncurcă lumea asta care nu-mi spune tot ce are de spus de la bun început.

— Ai dreptate, nu e bine, râse el ţuguindu-şi buzele. îşi întinse brusc un deget şi-l trecu peste coastele mele. Apoi continuă: Pun rămăşag că sora mea te-a luat, domnule detectiv, drept o bucăţică picantă, să-i meargă la bere.

— Şi care au fost rezultatele investigaţiilor tale? '

— Păi, n-au fost.

Întorcându-se spre ghereta paznicului, scoase vârful albicios al limbii şi scuipă. Saliva descrise un arc larg de cerc şi ateriza pe o maşină vecină.

— Bătrânelul, spuse el, s-a zăvorât aici de bunăvoie de vreo jumătate de an, dar dacă intri în vorbă cu el, îţi dai seama cât e de sprinten, la vârsta lui... e un tip isteţ. Vede chiar foarte bine cu ochiul acela al lui. E mai interesant când vezi şi cu ochii altuia pentru că-ţi dai seama de nişte lucruri care, altfel, ţi-ar scăpa...

O rafală de vânt porni dinspre aleea din spate – cred că vântul şi-a schimbat direcţia – stârnind nisipul, trecând valuri-valuri printre maşini. Se

mai auzea şi sunetul continuu al unei cutii muzicale. A! Ba nu… gunoierul fredona o melodie… Deodată, tipul se încorda tot, îşi aranja fularul şi spuse exasperat:

— Nu pot să-l sufăr.

— Pe gunoier?

— Ce tâmpenie! Gunoi şi melodie, se potrivesc de minune! Dacă n-ai nimic împotrivă, hai la cafenea să ne tragem sufletul!

Acum el venea cu invitaţia şi i se descifra neliniştea în glas. Mi-am dat seama, deşi încă destul de vag, că încep să-mi evaluez propria poziţie.

— Dintre lucrurile pe care le ai în posesia ta aş vrea să văd imediat jurnalul.

— Jurnalul?… Bine… Dar nu-i chiar jurnal… O să fii cam dezamăgit. Mi-o luă cu un pas înainte, ca să mă oblige să mă grăbesc şi eu. Deci aşa, ce părere ai despre soră-mea ca femeie?… Tare-aş vrea să-ţi aud părerea sinceră…

Ne aflam între două maşini şi abia era loc pentru o persoană să treacă. Dacă eu nu înaintam, nu ne rămânea decât să ne ciocnim. Cum eu nu făcusem nici o mişcare, individul se opri într-o poziţie cam ciudată, cu un pas înainte.

— Zău, te rog să-mi spui. Nu mă interesează părerea ta de detectiv profesionist, ci părerea de bărbat. Ţi-am împuiat capul cu o grămadă de tâmpenii, dar când te-am întâlnit astăzi, exact asta aş fi vrut cel mai mult să ştiu.

— Dar ne-am întâlnit întâmplător, nu?

O cutie metalică precum o maşină blindată, fără nici o ferestruică, trecu prin faţa gardului din sârmă, făcând să răsune o melodie dulceagă.

— Da, bineînţeles, întâmplător, spuse el cu zâmbetul îngheţându-i pe buze şi obrajii cuprinşi de un spasm nervos. Tare eşti isteţ. Mă simt în siguranţă dacă ştiu toată afacerea asta pe mâinile tale.

— Jurnalul… Când mi-l dai?

O clipă am surprins în privirile lui o duşmănie vădită. M-am retras un pas, făcându-i loc. Când şi-a dat seama că nu am de gând să-l însoţesc, încordarea din umeri îi dispăru ca şi când s-ar fi resemnat pe loc, concentrarea i se risipi şi părea să nu-l mai intereseze nimic.

— Oricând. Trec eu pe la sora mea până-n prânz şi ţi-l las mâine…

Sora lui – ca femeie… Nu percepusem până atunci rezonanţa cuvintelor, dar parcă mă străpunse ceva, ca un obiect ascuţit… Oare era suliţa de lumină ce ieşea prin deschizătura perdelei lămâiatice? Mă simţeam ţintuit la zid ca o insectă oarecare… o bucăţică de hârtie prinsă cu un ac de perdea… Dar oare ce naiba? Iar i-am uitat chipul… Chiar dacă individul care se retrăgea era puţin aplecat în faţă, tot i se vedeau umerii ţepeni ca un zid. Singurul lucru care lipsea era gaura neagră din pictura de pe o tăbliţă de lemn…

Aceeaşi zi, ora 11.05. Am vizitat întreprinderea comercială Dainen. Am solicitat o întrevedere cu persoana care răspunde de vânzări pentru a verifica unele amănunte privind conţinutul documentelor pe care urma să le înmâneze Nemuro unui subaltern la staţia S, în dimineaţa cu pricina.

— Da, chiar aşa, a trecut jumătate de an de atunci... Pe masă se afla o scrumieră din porţelan, de forma unui hibachi în miniatură, având scris pe ea, cu litere aurite, bătătoare la ochi: Dainen. Se număra probabil printre darurile rămase de la festivalul Bon1de anul trecut. Cele patru adâncituri pentru ţigări care împodobeau colţurile scrumierei erau foarte minuţios lucrate. Patru pisici din porţelan Kutani1, viu colorate, cu labele ridicate, erau prinse de scrumieră cu spatele. Rânjeau uşor. Preşedintele întreprinderii era de la ţară şi făcuse, probabil, bani din tranzacţii imobiliare. Şi întreprinderea lui părea să fi avut un început promiţător. Biroul lui se afla la etajul al treilea într-o clădire veche, cam dărăpănată, şi jumătate din tavan era înclinat. Doar porţiunea în care îşi primea oaspeţii, despărţită de restul printr-o foaie de placaj, era înzestrată cu mobilă: mese şi scaune din plăci de inox. Se vedea de la o poştă că-l costaseră ceva bani. Trei pereţi, exceptându-l pe cel cu ferestre, erau acoperiţi de hărţi mari, desenate de mână, cuprinzând împărţirea suburbiei în trei secţiuni: nord, nord-vest şi vest. Schemele complicate, divizate mărunt în trei culori – roşu, albastru şi verde – îţi lăsau impresia că nu fuseseră executate cu prea multă îndemânare. întocmai ca pe hărţile anatomice, unele porţiuni arătau ca nişte fire încâlcite,

1. Sărbătoarea morţilor (15 iulie).

2. Localitate în sudul provinciei Kaga, renumită pentru porţelanurile sale.

altele ca nişte ţesături destrămate. Şi, colac peste pupăză, au fost prinse cu ace pe ele şi nişte steguleţe triunghiulare de culoare crem ce reprezentau linia ferată de centură administrată de guvern şi ramificaţiile secundare. Clădirea se găsea într-o zonă mai dărăpănată a oraşului. La etajul întâi se afla un magazin de biciclete, iar la al doilea un salon de jocuri mecanice. In ciuda acestui mediu ambiant, directorului îi plăcea să lase impresia unui om tenace pentru singurul motiv, dacă vreţi, că era capabil să se ocupe de afaceri într-un asemenea loc...

Acum jumătate de an... Cred că a fost perioada cea mai călduroasă din vară, spuse directorul celui dispărut.

Îşi mângâiechelia,acoperităbroboanede sudoare ca nişte picăţele de mică – aveam impresia că erau prea încinse caloriferele – şi se rezemă comod de spătarul scaunului tapisat cu piele neagră, foindu-se de încântare...

— Da, zău, nimic nu-ţi stârneşte mai mult curiozitatea decât nenorocirea altuia, atunci când ştii că tu nu eşti cu nimic vinovat. Ce altă dovadă mai firească a inocenţei poate exista...?

I-am lăsat impresia că sunt de acord cu el şi l-am întrebat în treacăt:

— Ceva veşti de-atunci? Vreun indiciu de care nu v-aţi dat seama până acum...

— Nu, nu, absolut nimic, zise el fluturându-şi exagerat mâna durdulie. A, ba da! Acum îmi dau seama că imediat după dispariţia lui am început să fiu foarte bănuitor. Un câine de casă era să mă muşte de mână, aşa că mă pot aştepta la orice de-acum...

— Dar nu v-a muşcat, nu?

— Nu, nici măcar o zgârietură.

— Deci nu s-a întâmplat nimic, dar se putea întâmpla?

— Da, bineînţeles că da. Nemuro preluase o zonă mare şi era stăpân pe situaţie şi dacă ar fi intenţionat să profite de poziţia pe care o avea...

— Vreţi să afirmaţi că vi s-a părut ceva dubios în vreo afirmaţie de-a lui sau în comportament?

— Nu, nu cred. Ce-i cu sirena asta? Incendiu? A, nu! Probabil vreo salvare sau ambulanţă care transportă sânge pentru transfuzii. Oricum... Nemuro... cum să vă spun?... Era un tip muncitor, serios, cinstit, dintr-o bucată. Cel căruia îi merge gura cum trebuie e o mină de aur într-o concurenţă îndârjită ca asta în care suntem implicaţi. Era un tip deştept, energic, tenace şi bun de gură, un pic cam hain şi în permanenţă preocupat dar teribil de cinstit: portofelul lui putea servi drept cutie de depuneri, îi încredinţai liniştit bani.

— Era timid din fire?

— Timid? Eu nu i-aş spune chiar timid.

— Caracterizaţi-l pe scurt... cât se poate de concis.

— De încredere, truditor, un tip grozav, care nu se dădea bătut. Şi mai era şi încăpăţânat. Odată ce zicea ceva, nu-şi mai trecea peste vorbă nici mort. Ferească sfântu' să se fi înfuriat... era ca o reptilă înfuriată...

— Dar când îşi atrăgea invidia cuiva?... Cum se comporta?

— Invidia? Afacerile negustoreşti sunt dure, aşa că nici nu-i de mirare că-ţi atragi invidii. Dar înseamnă că nu eşti născut pentru o astfel de muncă dacă pui prea mult la inimă.

— Să presupunem că domnul Nemuro a prins pe cineva asupra unei fapte... să zicem crimă...

— înţeleg ce vreţi să spuneţi. A dispărut sau a fost lichidat? Să fiu sincer, e foarte posibil şi aşa ceva. In munca dumneavoastră, v-aţi obişnuit să vă vârâţi nasul fără jenă în toate dedesubturile unei probleme şi nu mă îndoiesc câtuşi de puţin că aţi avut parte şi de lucruri foarte interesante.

— Da, au fost. Mulţumesc.

— Eram sigur. Fiecare cu-ale lui...

— Dar să trecem la altceva. Domnul Nemuro n-a dat nici un semn că ar fi fost nemulţumit de munca pe care o presta aici?

— Nici vorbă de-aşa ceva! Să ştiţi că a fost promovat de la postul de funcţionar principal la cel de şef de birou cu vreo lună înainte de dispariţie.

— Da, am auzit asta.

— După cum vedeţi, afacerile nu-mi merg prea strălucit acum, dar e destul de neplăcut să judeci ceva numai după aparenţe. E în firea lucrurilor ca, atunci când e pe cale de dezvoltare o anumită zonă a oraşului, mai ales în suburbii, vânzarea gazului propan să fie înfloritoare. Dar când se ajunge la un anume punct cu dezvoltarea, pătrunde gazul în oraş prin conducte şi gata cu noi! Sunăm goarna şi mărşăluim spre alte zone promiţătoare dar încă nedezvoltate. Alergăm pe la autorităţile locale şi centrale pentru a culege date, a obţine aprobări, angajăm alţi negustori ş.a.m.d. Ei bine, datorită creşterii

uriaşe a oraşului – e în plină efervescenţă acum – sămânţa semănată creşte repede... dar şi roadele se ofilesc mai devreme. Dacă funcţionarii stau la birourile lor şi nu fac nimic, o să fim sigur în pierdere în acest război al nervilor. E mai bine să fii mai retras. In acest soi de afaceri noi suntem pe locul al şaselea, dar chiar şi bancherii au încredere în noi.

— îmi dau seama. Dar acum mă interesează în special documentele...

— Da, cele pe care domnul Nemuro urma să i le dea în dimineaţa aceea unui tânăr funcţionar în staţia S.

— Aha, Tashiro presupun. Mă duc să-l chem. Fără să-mi lase vreo secundă de răgaz să mai zic ceva, directorul se ridică brusc de pe scaun şi împinse cu mâna, lovind în acelaşi timp şi cu piciorul, uşa furniruită, prinsă prost în balamale. Prin deschizătură, care dădea spre un birou plin de praf, izolat de rest printr-o singură placă din lemn, strigă:

— Tashiro! Tashiro! Vino-ncoace repede! îşi şterse broboanele de sudoare de pe cap cu palmele pe care şi le trecu apoi peste turul pantalonilor. Oare câtă încredere puteam să am într-un individ ca ăsta, cu zâmbetu-i fals mereu pe buze.

— Vine imediat. E un tânăr care promite... Are viitorul în faţă. Puteţi să-l întrebaţi orice.

Viitoarea speranţă apăru în cele din urmă, tremurând tot. Spre deosebire de director, acesta era exagerat de palid şi, din câte mi-am putut da seama – purta ochelari – avea priviri şirete, îmbrăcat cu nişte pantaloni jerpeliţi şi încălţat cu galoşi, arăta jalnic. Faptul că nu s-a arătat deloc emoţionat când a fost prezentat de director se datora nu atât calmului, cât expresiei de nedumerire care i se citea permanent pe chip. Se aşeză lângă mine pe canapea, la capătul dinspre uşă, şi-şi tot împingea ochelarii pe nas. Avea vocea nazală şi piţigăiată. îmi răspunse la întrebări fără pic de şovăire.

— Nu, nu ştiu de ce. Poate o fi considerat că e pierdere de timp să se mai întoarcă odată ce-a plecat la birou. A precizat staţia S şi-atât. Pe urmă am crezut că a intervenit ceva urgent.

— Nu cunoşteai conţinutul documentelor?

— Nu, deloc...

— Bănuiesc însă că ştiai adresa destinatarului...

— Trebuia să o primesc odată cu harta, la înmânarea documentelor.

— Dar nu aveai totuşi o idee cât de vagă, judecând după situaţia de până atunci şi după munca pe care o prestai la vremea aceea?

— Nu. Şi atunci toată lumea mi-a pus exact aceleaşi întrebări. Am încercat să-mi dau seama, dar...

Mi-am schimbat ţinta atacului.

— Domnule director, ce părere aveţi? Dumneavoastră aveaţi posibilitatea să judecaţi de pe altă poziţie toată chestiunea. Trebuie să ştiţi mai multe decât Tashiro, nu?

— Nu, nu, absolut nimic! zise el aprinzându-şi o ţigară şi înlăturând cu mâna fumul care-i intra în ochi. Apoi continuă calm: După părerea mea, a da

dovadă de pricepere în munca cu subalternii înseamnă să nu te amesteci în problemele lor personale. Pe mine mă interesează rezultatele muncii lor... dacă concluziile sunt mulţumitoare, cu atât mai bine. întotdeauna v-am spus asta, nu-i aşa Tashiro?

— Dar, oricum, am continuat eu oprindu-mi privirile asupra pisicilor de pe scrumieră, trebuie să recunoaşteţi că documentele erau secrete.

Directorul a reacţionat primul:

— De ce?

— Pentru că aşa este. Dacă ar fi fost nişte documente oarecare, le-aţi fi trimis prin poştă.

Tânărul fu imediat de acord cu mine.

— Am spus şi eu asta, nu? Era doar o chestiune de timp. în caz că trebuiau să ajungă în altă parte, şi dacă le-ar fi trimis expres, n-ar fi ajuns decât a doua zi.

— Cu un telefon ar fi mers însă mai repede. Nu cred că se punea problema timpului.

— Sau poate că trebuiau înmânate cu sigiliul personal1, ceea ce nu se putea rezolva la telefon... sau chiar şi semnate.

Mare şmecher, tânărul ăsta! întorcându-mă cu 90°, l-am privit drept în faţă, dar el îşi ţinea privirea aţintită înainte. Rămăsese perfect nemişcat. Doar canapeaua scârţâi sub el.

— Da, s-ar putea să ai dreptate şi, dacă-i aşa, încearcă să schiţezi pe o hârtie locul întâlnirii din dimineaţa aceea, că tot vorbim despre el. Vreau o schiţă simplă.

Tânărul consimţi din cap, făcu o plecăciune spre director, fără să scoată nici un cuvânt, şi părăsi încăperea în tăcere, cu pas uşor, datorită poate şi galoşilor lui silenţioşi. Urma lăsată de greutatea trupului pe canapea se şterse încet. Gerul întunecat părea şi mai apăsător din cauza geamurilor murdare... o lumină de un roşu-maroniu care nu arunca nici o umbră. Deodată, directorul ţinti o pisică de pe scrumieră şi-şi stinse ţigara pe faţa ei izbucnind în râs.

— Păcat! Şi doar sunteţi detectiv de profesie. Speram să scoateţi ceva de la el. îmi pusesem mari speranţe în el pentru că e un tip deştept, deşi n-ai zice după aparenţe.

— Domnule director, păreţi preocupat de ceva, nu?

— N-am nici un motiv. Sunt doar mândru de oamenii mei. Trebuie să recunosc că mă simt mult mai bine datorită dumneavoastră. Mi s-a luat o piatră de pe inimă. N-aveam cum să vă fiu de vreun folos pentru că nu ştiu nimic, dar tot mai aveam când şi când mustrări de conştiinţă.

1. Fiecare japonez poartă la el un sigiliu pe care este imprimat numele şi prenumele şi pe care-l aplică, de obicei, pe documente în locul semnăturii.

Şi apoi, o dovadă certă că nici soţia lui Nemuro nu ştie nimic despre soţul ei este că v-a angajat pe dumneavoastră. Grozav! Grozav! împărtăşesc aceleaşi sentimente cu cei implicaţi. E o poveste tare tristă. Undeva, în adâncul

sufletului meu, persistă încă bănuiala că, în înţelegere cu soţia lui, el încearcă să se ascundă numai de mine.

— Aveţi vreun motiv anume?

— O, Doamne! Dacă-mi răstălmăciţi fiecare vorbă, o să sfârşesc prin a-mi lega limba. Poate mă-nşel, dar asta mi-e firea, îmi fac probleme din orice. Nu s-ar zice, nu?

Oftă adânc şi-şi împleti degetele butucănoase în poală.

— Dar chiar să renunţi la familie şi să dispari aşa! Zău că nu-l înţeleg pe Nemuro. Nu mă aşteptam să aibă atâta curaj…

— Curaj?

— Ei bine, da. Eu, unul, n-aş fi putut, chiar dacă asta ar fi însemnat o uşurare… Pentru nimic în lume n-aş face aşa ceva… Rămân pe poziţii, aici până mor, bineînţeles, dacă nu mă dau afară. Te obişnuieşti cu totul şi ţi-e mai greu să schimbi…

Cineva mă urmărea, dar eu mi-am văzut de drum. După ce-am plecat de la întreprinderea Dainen, am luat-o pe strada principală spre sud, cale de vreo două cvartale, apoi la dreapta şi am urcat panta abruptă. Am ajuns la o trecere de cale ferată fără barieră. Strada de dincolo de şine era singurul loc unde se putea parca în zona aceasta. Un şir de maşini păreau aliniate până la următoarea stradă. Majoritatea celor parcate erau camionete, lucru explicabil deoarece întreaga zonă era înţesată cu fabrici. Când trecea câte un tren, se ridica un praf metalic. Aici până şi drumul părea de un roşu ruginiu.

Îmi parcasem maşina la capătul străzii. M-am întors puţin şi m-am uitat peste umăr, dar persoana care mă urmărise nu se mai vedea. N-aveam nici un motiv să mă îngrijorez, chiar dacă-şi făcea din nou apariţia. Am intrat în maşină, am dat scaunul cât am putut de în spate, am introdus un indigo între două coli de hârtie pe care le-am pus pe servieta sprijinită pe genunchi şi mi-am aprins o ţigară. îmi făcusem un obicei din a-mi aşterne însemnările în orice condiţii, aşa cum făceau de altfel toţi detectivii. Era necesară o oarecare îndemânare pentru asta, trebuie să recunosc. După rândurile de început, care erau de rutină, nu mai ştiam ce să scriu. „Nici un rezultat” – cuvinte absolut mizerabile care nu făceau decât să-mi confirme alibiul. Din fericire, aveam însă foaia de hârtie cu schiţa făcută de Tashiro, care reprezenta locul de întâlnire de la Staţia S. Semăna cu schiţa unei conducte de apă făcută de un instalator. Ce să zic, arăta grozav ca material auxiliar la raportul meu! Nimic nu-i mai exasperant decât incompetenţa. Ei bine, probabil că eram incompetent. Oare am fost vreodată destoinic? Cândva, când îmi curgeau cuvintele şnur şi eram în stare să-l exprim pe „nici un rezultat” în vreo treizeci de rânduri… cred că atunci am fost şi eu cineva. Dar la ce atâta competenţă?… Totul se uită cu vremea…

Am luat o bucăţică de scotch şi am lipit schiţa în colţul din stânga al raportului meu.

A trecut un mărfar acoperit de zăpadă – probabil de la munte – şi s-a înscris în curbă. Mi s-a părut nesfârşit. Printr-un colţ al oglinzii retrovizoare l-

am zărit iar pe urmăritor. Era, după cum mă şi aşteptam de altfel, tânărul Tashiro. Imediat dispăru într-un punct mort al oglinzii, dar reapăru, curând după aceea, lângă geam. I-am deschis portiera şi i-am făcut semn cu degetul să ocolească maşina şi să se aşeze lângă mine. Geamul păru să se frângă de la curentul provocat de tren, iar hârtiile îmi zburară din poală. Se trânti în scaun, gata parcă să se prăbuşească, şi mă izbi îndată un miros înţepător, ca de frigider vechi, care venea de la paltonul lui.

Timp de câteva minute – de fapt câteva zeci de secunde – până când trecu trenul, pupilele individului se făcuseră mici de tot în spatele ochelarilor şi capul i se afundă în gulerul paltonului. Trupul lui înţepenit tremura odată cu trepidaţiile trenului, vibrând de parcă era o foiţă metalică subţire. Oare ce poveste îmi mai îndrugă? Dacă a venit să-mi mai spună ceva concret, treacă-meargă, dar dacă voia să-mi arunce iar praf în ochi ca adineauri? După cum susţinea directorul, atât tânăra speranţă, cât şi EL erau nişte tipi deosebiţi…

După trecerea trenului îmi persistă în urechi un bâzâit ca de insecte.

— Apăsătoare vreme, nu?

La vorbele acestea, genunchii i se destinseră, ca un film care începe să se deruleze. Se întoarse spre mine. Când mi-am scuturat scrumul pe fereastră, şi-a scos şi el o ţigară şi a aprins-o, împingându-şi mereu ochelarii care-i alunecau pe nas.

— Vă rog să mă scuzaţi. Ştiţi… v-am minţit adineauri… Vă rog să mă scuzaţi… N-ar fi trebuit…

— Din respect pentru director, presupun.

— Ştiu şi eu… Nu… Cred că nu. Pentru că directorul ştia ceva… De ce nu o fi intervenit? S-a prefăcut că nu ştie… De aceea mă simt absolut oribil. Am mustrări de conştiinţă… Am devenit complice în trădarea domnului Nemuro, şeful meu direct…

— Nu te mai frământa. Dacă este spre binele domnului Nemuro, e-n ordine.

— Nu, nu-i în avantajul lui. Ştiam de la bun început că nu este. Altfel n-aş fi minţit. Mi-am dat seama că nu prea are rost să spun…

— Lasă-mă pe mine să judec dacă avea rost sau nu.

— În legătură cu destinaţia acelor documente…

— Ştiai?

— Şeful meu… aici, începu el, scoţând din buzunar o carte de vizită pe care o flutură cu un gest teatral. Chiar îmi amintesc că a dat un telefon în legătură cu predarea unor documente… cred că aproximativ cu două zile înainte de dispariţie…

— Aha! Unui consilier dintr-o secţie oarecare… despre care nu se ştie mare lucru.

— Da, e o secţie nou-formată… unită din mai multe… Dar nu aflaţi nimic dacă mergeţi acolo. N-am stat nici noi cu mâinile-n sân…

Am mai auzit eu melodia asta! Da, mi-o mai cântase şi fratele clientei mele. M-a cuprins furia.

— Ei, hai! Dacă tot ai început, de ce n-ai curajul să mărturiseşti cinstit?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ştii foarte bine.

Am deschis radioul, privindu-l pe individ cu coada ochiului. înţepenise de parcă-l lipise cineva de scaun. O voce ca de copil, acompaniată la chitară, cânta o melodie suavă:

Ce bine! Ce bine! Ce bine că Te-am visat!

Tânărul Tashiro oftă din rărunchi şi apoi şterse geamul aburit cu palma. Aveam impresia că vrea să spună ceva. Nori plumburii se adunaseră undeva dincolo de calea ferată. Locul din maşină părea atât de strâmt, încât n-aveai nici măcar cum să te mişti. Ii auzeam parcă bătăile inimii reverberând în propriu-mi trup. N-am scos nici o vorbă, de-al naibii ce eram.

— Bine, vă spun. întinse o mână, se foi puţin şi privi în gol, undeva departe. Vă rog să închideţi radioul.

— Da, ar fi mai bine să-mi spui. Niciodată nu fac nimic din ceea ce ar putea provoca neplăceri celui care-mi furnizează informaţii. Asta mi-e meseria.

Trecură două trenuri în direcţii opuse în acelaşi timp şi maşina mea trepida de parcă era lovită de un bici de oţel. Radioul scoase un sunet strident şi l-am închis imediat. Mi-am adus aminte fără să vreau de freza dentiştilor. îmi căzuse un molar acum vreo lună şi încă mai simţeam gust de sânge în gură dacă sugeam locul respectiv.

— Da, vă spun. Recunosc că nu am fost chiar foarte cinstit, dar nici n-am intenţionat să nu vă fiu de folos. Zău că nu... Eu sunt unul dintre cei care au de pierdut din cauza dispariţiei şefului... Mi-e şi frică când mă gândesc la asta, mai ales noaptea când rămân singur... Mă trec fiorii când îmi dau seama că pur şi simplu a dispărut fără urme... Mi-era tare greu să spun ce am pe suflet... Nu-mi place să lezez reputaţia nimănui...

— în meseria mea sunt obligat să păstrez secretele cu stricteţe.

— De fapt, persoana cu pricina... avea ceva de care nimeni nu ştia... o pasiune ciudată... se dădea în vânt după fotografii... cu femei goale.

— Făcea colecţie?

— Nu, le poza. Mergea deseori la studio. Dar sunt singurul care ştie asta. Eu i-am prezentat un prieten care i-a închiriat o cameră obscură...

— Avea şi un anume model?

— Ei... n-aş zice că unul anume...

Până la urmă i se citea relaxarea pe chip. Părea că se simte bine, ca într-o pereche de pantofi purtaţi.

— Am impresia că era pe-acolo o fată care-i plăcea foarte mult.

— Ştii cum o cheamă?

— Ştiu unde este studioul. Am şi fotografiile, pentru că mi le-a dat în păstrare. Să vi le arăt când ne mai întâlnim? Se vede că sunt făcute de un amator, dar şi amatorismul are farmecul lui. Dacă le-ar fi arătat clienţilor lui, sigur ar fi fost încântaţi de ele.

— Am putea să trecem acum pe la tine.

— Imposibil! Ca să vin până aici, am pretextat că mă duc să-mi iau gustarea… Dar nu-mi vine să cred… Şeful meu să fugă cu o fată… Cum a putut să intre într-o asemenea încurcătură? Presupun că nu-i plăceau oamenii… Nu era prea vorbăreţ… Când mă mai invita şi pe mine la câte un pahar – foarte rar —, îl vedeam stând zece-douăzeci de minute fără să scoată un cuvânt…

Deodată, cineva şterse geamul dinspre partea mea cu un burete murdar. Am scos capul şi am văzut un băieţel de vreo zece ani, îmbrăcat într-o uniformă care-i era cam mică, cu o pată mare, ca o chelie, pe partea stingă a capului. Se uita ca un prost la mine şi am avut impresia ca e gata-gata să plângă.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule, spuse încurcat, pregătit să-şi ia în orice clipă tălpăşiţa, dar arătând cu degetul sub maşină. Mi-a căzut mingea în gaura aceea.

— Şi ce să fac? Să-mi mut maşina?

— Dacă nu vă deranjează, mă strecor eu pe dedesubt, aşa că nu-i nevoie s-o mai mutaţi.

— Bine. Hai!

O burniţă fină, aproape invizibilă, schimba treptat ruginiul pământului în culoarea uleiului crud. Probabil că genunchii şi coatele băiatului vor avea aceeaşi nuanţă. Ieşi de sub maşină cu mingea într-o mână.

— Cu cât mergeţi pe oră?

— Cu o sută.

— Ohooo! exclamă el şi coborî în fugă panta de peste calea ferată.

Fără să vreau am pufnit în râs şi la fel şi tânărul de lângă mine. Mă simţeam foarte relaxat. Tare-ar fi bine să avem puţin mai mult timp la dispoziţie să ajung şi eu să mă mai împrietenesc cu Tashiro.

Am închis geamul şi am pornit motorul care, pentru că se răcise (şi maşina mea n-avea decât doi cilindri), scoase un zgomot de parcă era un instrument de percuţie defect. Am deschis aeroterma.

— Spune-mi, îţi place să bei?

— Trei-patru pahare de băutură mai slabă…

— Bine. Ce-ai zice de mâine seară… aduci şi fotografiile domnului Nemuro. Vorbim mâine la telefon unde şi când ne întâlnim.

Şeful, care stătea relaxat în fotoliu, cu spatele la o diagramă imensă ce conţinea pe verticală numele detectivilor, iar pe orizontală datele şi zilele, îţi lăsa impresia unui balon umplut cu apă. Dacă nu şi-ar fi mişcat degetele pe abdomen, puteai crede că trage un pui de somn. O grămadă de cute adânci îi brăzdau ca nişte corzi bărbia moale şi urme de coşuri stăteau una lângă alta ca nişte ghimpi de cactus.

Fără să se mişte, şeful îşi miji ochii şi râse sarcastic, tunând cu vocea lui nesuferită de câine răcit:

— Ai cam luat-o-n serios, nu?

— Şi de ce să n-o iau?

— Da, dar măcar ai vreo speranţă cât de mică?

— Nu, nu am.

— Exact cum am bănuit. N-ar trebui să te prinzi atât de tare în afacerea asta.

— Dar mă înnebuneşte.

— Asta nu ne serveşte la nimic.

— E vorba doar de săptămână aceasta. Familiile cu lefuri medii nu-şi pot permite să scoată treizeci de mii de yeni în fiecare săptămână, aşa că n-am nici un motiv să mai continuu.

— Dar am auzit că e frumoasă… clienta aia a ta.

— Din păcate, aşa-zisul frate tot dă târcoale afacerii… Nesuferitul ăla!

— A, da. Mi se pare că adineauri au sosit nişte date referitoare la individ.

— Le-am văzut. Eu i-am rugat să facă nişte investigaţii şi să-mi trimită o copie de pe cartoteca familiei. Nu îmi miroase a bine…

— Şi?

— Mi-au confirmat că există într-adevăr un frate cu numele ăsta, dar pentru că nu mi-au ataşat şi o fotografie de-a lui, nu-mi pot da seama dacă tipul este sau nu fratele adevărat, dacă nu cumva e cineva care i se substituie.

Am regretat de îndată ce am scăpat vorbele acestea, dar era prea târziu. Balonul se foi în scaunul ce pârâi sub greutatea lui şi fără pic de jenă mă străpunse cu privirile-i fulgerătoare.

— Substituire de persoană, eh? Ar fi o chestie să existe unul care să se servească de numele lui. înseamnă că şi clienta îţi alunecă printre degete, nu?

— A! Dacă stau şi mă gândesc bine, e posibil şi-aşa ceva…

— Ce motive te determină să te îndoieşti, totuşi?

— N-aş zice că motivele în sine… ci faptul că sunt tare subţirele, n-au nici un suport… sunt transparente…

— Motivele sunt clare, spuse el cu o voce aspră. Faptul că i-a dispărut soţul nu-i un motiv serios?

— Bineînţeles. Aveţi dreptate.

— Ia ascultă! In meseria noastră e strict interzis să dai buzna în viaţa particulară a clientului. Nu trebuie să-ţi vâri nasul în treburi pe care apoi nu le poţi scrie în raport. Dacă nu eşti în stare să respecţi astfel de reguli, ia-ţi catrafusele şi schimbă-ţi meseria, fă-te preot sau cămătar.

Era cât pe-aci să-i vorbesc şi despre cutia cu chibrituri. Era singura dovadă palpabilă şi vizibilă, singura lentilă cu care puteam focaliza nenumăratele ipoteze. Singura. Printre numeroasele proiecţii care reflectau ceva cât de cât asemănător cu realitatea, doar cele de pe cutia de chibrituri deveneau poze frumos colorate, unicele mele dovezi. Doamne, de-aş reuşi să scot câteva mărturisiri de la ea… de-aş putea… Dar la ce bun? Pe urmă o să regret profund şi o să-mi fac reproşuri. Cunoşteam răspunsul şefului meu chiar înainte de a-l auzi. Datele pe care le-am cerut despre fratele ei constituiau tocmai invadarea intimităţii despre care-mi vorbise. Posibil să fi avut dreptate.

Azi-dimineaţă, în parcarea plătită din faţa localului Camelia, el – fratele clientei mele – mi-a dat răspunsuri tare evazive. Mi-a atras atenţia cu mult tact că era cât pe-aci să-mi scape semnul cu „Intrarea oprită”.

Bineînţeles că terenul de vânătoare indicat era doar zona permisă. Dintr-un motiv precis, şi anume cel al dispariţiei LUI – a soţului ei —, el a încercat să mă scoată în afara zonei, după cum se preciza clar şi în cerere. Dar am să-l urmăresc neapărat şi nu e cazul să mă întreb de ce voi face asta. Chiar dacă între timp lui îi va părea rău de informaţiile pe care mi le-a furnizat şi va încerca să mă bombardeze cu altele contradictorii, nu trebuie să mă descurajez.

Ştiam toate acestea. Nu era cazul să mi le spună şeful. Chiar dacă astfel clienta se folosea de noi ca să-şi acopere crima, noi tot trebuia să ne vedem de treabă şi nu aveam dreptul să o refuzăm.

Fratele ei a fost atât de isteţ, încât mi-a atras atenţia asupra întâlnirii noastre întâmplătoare din parcare. Ar fi vrut să mă determine să gonesc pe o pistă greşită, dar n-a făcut decât să-mi întărească bănuielile. Dacă EL era atât de priceput la repararea maşinilor, putea foarte bine să fie în legătură cu vreo bandă de hoţi de maşini care operau pe scară mare.

Câte nu se mai întâmplă! Poate repara maşinile celor fugiţi de la locul accidentului sau schimba numerele de înmatriculare; sau poate fusese obligat să facă aşa ceva; sau poate chiar EL a fugit de la locul accidentului… Din păcate însă, măiestria lui l-a dus de la un biet incident la un adevărat labirint astfel încât, contrar aşteptărilor, a ajuns să fie EL însuşi încolţit. Până la urmă n-a mai avut încotro şi a trebuit să se ascundă. Dar dacă tocmai clienta mea – soţia LUI – profita de toate acestea pentru a-i acoperi retragerea… eu nu mai aveam ce căuta în toată afacerea asta.

Aveam presimţirea că dacă n-am să întreprind nimic acum, o să-mi pară rău pe urmă… Orice s-ar întâmpla, n-am să renunţ. Mai am o speranţă, chiar dacă e vagă. înţepenisem de frig din cauza vijeliei şi arătam ca un peşte congelat, dar lumina cea palidă de la fereastra lămâiatică mă ţintuise locului. Aveam impresia că ea îmi făcea semn cu mâna să nu iau în considerare gardul şi să poftesc înăuntru… dar bineînţeles că asemenea gânduri nu se întemeiau pe nimic… Şi totuşi inima îmi palpita… Mă chinuia o vagă îndoială că nici nu era nevoie de gardul acela… Nu eram fericit deloc, pentru că simţeam cum îmi scapă printre degete fratele ei. Trebuie să fiu de-acum încolo ca un câine de vânătoare, gata să sar prin breşa făcută în gard în orice clipă.

Breşa era cutia cu chibrituri…

N-am scris deloc minciuni în raportul pe care l-am făcut despre localul Camelia. Şi nu numai că nu existau neadevăruri, dar nici măcar n-am fost în stare să stabilesc vreo legătură între cafenea şi EL. Poate că am luat în considerare doar aspectul exterior al cutiei de chibrituri la început, dar când am privit şi înăuntru… parcă erau pilule de culori diferite: nouă beţe cu fosforul alb amestecate printre douăzeci şi şase cu fosforul negru. Nu le dădeam de capăt oricât îmi storceam creierii… Al naibii adevăr! Vârfurile chibriturilor pe care le-am primit de la Camelia azi-dimineaţă erau albe şi, deci, cele douăzeci şi şase negre au fost adăugate ulterior. Oare cine s-o fi ocupat astăzi la cafenea de umplerea cutiilor cu chibrituri? Oricât ar creşte preţurile, chibriturile şi apa sunt încă gratuite oriunde-ai merge…

Am trecut peste toate acestea în raportul meu. Ar fi trebuit să dărâm gardul interzis, să-l calc în picioare. Dar încă nu sunt pe deplin pregătit să acţionez în sensul acesta. Nu încă...

Aseară observasem că beţele de chibrit au capetele diferite. Simţindu-mă respins de fereastra lămâiatică, m-am urcat în maşină şi am deschis aeroterma. Nu îmi mai era frig, în schimb parcă mi se instalase amorţeala în toate măruntaiele. Senzaţia de năruire a tuturor speranţelor se fi7 transformă într-un tremur neîncetat pe care nu-l mai puteam controla şi presimţeam că nu sunt în stare să mai conduc. Răbdarea mi-a fost pusă la grea încercare din cauza traficului intens, aşa că m-am hotărât să-mi las maşina în parcarea din faţa staţiei S.

Am trecut pe lângă un cinematograf şi am luat-o pe alee în jos. Zidurile zgrunţuroase, asfaltul plesnit, valea întunecată erau parcă întipărite pe chipurile trecătorilor în ale căror priviri se citeau oarecare licăriri de speranţă. Freamătul era însă iluzoriu şi ceea ce am văzut eu nu era decât un bărbat pitit după un stâlp de telefon blindat cu afişe. Am urinat repede şi am luat-o încet, dus pe gânduri, spre localul din colţ. Am deschis larg uşa din stânga şi am fost neplăcut impresionat de amorţeala dinăuntru. Altădată, la ora asta erau mult mai mulţi consumatori. Am schimbat la intrare patru sute de yeni în monede de câte zece yeni. Pe peretele din faţă erau aliniate, una lângă alta, opt cutii albe dreptunghiulare cu marginea roşie-stacojie care, dacă n-ar fi avut pe ele marca fabricii, ai fi zis că sunt pompele de benzină de la staţie. Strecurându-mă printre mesele lungi şi înguste aşezate în cinci rânduri paralele, m-am oprit în faţa automatului din extrema dreaptă care era, întâmplător, liber. Ce miros oribil! După ora zece seara tot oraşul pute îngrozitor... de la canalizare. Am introdus o monedă de zece yeni în orificiul de alamă de sub săgeata roşie de la aparatul din dreapta. La fiecare monedă se auzea un acord de pian şi la a opta s-a aprins un beculeţ roşu. Am aşezat în dreptul orificiului de scurgere un pahar din hârtie pregătit anume, am răsucit butonul de inox spre dreapta şi aproximativ 0,18 1 de lichid fierbinte, de culoarea chihlimbarului, ţâşni în pahar. Am cuprins paharul în amândouă mâinile, ca pentru a nu lăsa căldura să dispară, şi am dat pe gât o treime din conţinut dintr-o singură înghiţitură. Restul l-am băut în cinci şase înghiţituri, în timp ce mă îndreptam încet spre aparatul care purta marca mea favorită.

Se afla un consumator la aparatul meu. Nu era îmbrăcat în palton şi sub salopeta de un bleumarin decolorat avea un fular cam ţipător. Era bine făcut, chiar puţin cam durduliu. Unghiile de la mâna cu care ţinea paharul erau murdare de ulei negru, aşa că am tras concluzia că e cazangiu pe undeva prin apropiere. Clienţii din jurul orei opt sunt în marea lor majoritate salariaţi. Mai târziu peisajul se schimbă. Individul de la aparatul meu îmi făcu şi mie loc şi-mi aruncă peste umăr:

— Dacă şi noi am face pipi aşa cu ţârâita, am ajunge diabetici.

Îşi strecurase limba prin locul unui dinte lipsă din faţă. Părea beat şi se clătina, mutându-şi centrul de greutate de pe călcâie pe vârfuri şi invers. Din nefericire, localul nu avea scaune.

Îşi sorbea zgomotos licoarea din pahar şi nu-şi lua ochii de la mâinile mele.

— Aha!... Deci şi ţie-ţi place sake-ul! Apoi cu voce joasă:

— Hai, împrumută-mi şi mie zece yeni. Sunt de-al casei, aşa că n-am de gând s-o şterg cu banii tăi. Dacă nu mă crezi, îţi dau şi-o declaraţie în scris. Pe-aici n-ai cum să nu te ţii de cuvânt...

Avantajul unor asemenea localuri este că nu te bate nimeni la cap prea mult. Mă consideram bun şi înţelegător din fire, aşa că am scos imediat zece yeni şi i i-am întins. Individul mi-a smuls moneda, a pus-o la ureche şi, fără un cuvânt de mulţumire măcar, a întins-o spre tejgheaua cu oden1dinspre fereastră, unde nu existau automate.

1. Legume fierte.

Pe mese erau înşirate mai multe automate mici, de la care-ţi puteai procura peste treizeci de sortimente de articole diferite, printre care: alune, fasole sărată, seminţe, moluşte roşii uscate şi chiar şi oracole scrise. Mai exista şi un soi de robotei fără picioare, de unde-ţi puteai lua soia fiartă; era singurul de acest fel în toată ţara. De obicei, aici se auzea un zumzăit ca de albine pentru că era în permanenţă coadă, dar soia se terminase, aşa că era linişte şi pace în seara aceasta. Mai întâi am dat zece yeni pe nişte seminţe. Le-am luat în palmă şi le-am băgat pe toate în gură. Nu erau decât vreo douăzeci. Pe când am ajuns la jumătatea celui de-al doilea pahar de sake a început să-mi curgă brusc nasul. Mi-am cumpărat apoi câteva bucăţele de carne de balenă fiartă pe care le-am găsit într-un săculeţ triunghiular. Băutura a început să-şi facă efectul de la frunte, coborând încet-încet şi mai jos, scoţând nişte sunete ciudate asemănătoare paşilor de pisică pe un acoperiş de tablă. După ce-am băut şi al treilea pahar de sake, am simţit că picioarele nu mă mai ascultă.

Din fericire, m-am întors şi am dat de un automat cu oracole. M-am relaxat prea brusc sau poate faptul că n-a mai fost nevoie să-mi întind coatele pentru a-mi proteja paharul de hârtie aşa cum trebuia să fac când era prea multă lume, a contribuit la instabilitatea mea şi totul se învârtea parcă din ce în ce mai repede. Deodată am observat că masa era acoperită cu un material sintetic pe care se găsea imprimat un model ce aducea a lemn noduros. Era ciuruită toată de ţigări. Câteva urme de ţigări păreau să se mişte şi am constatat că aveau în interior larve de gândaci. M-a tentat să opresc timpul exact acolo şi să înscriu tot universul între limitele văzute de propriii mei ochi.

Se găseau din loc în loc scrumiere din aluminiu destul de mari ca să te incomodeze, iar între mese, în nici un caz la vedere, coşuri de gunoi acoperite. Cu toate acestea, ţigările se stingeau direct pe mese şi mucurile erau lăsate acolo, iar paharele din hârtie, farfurioarele din plastic şi beţişoarele, împrăştiate pe jos, pe lângă coşuri. Când venea lume multă, nu le prea observai. Te simţeai bine într-un asemenea local, poate tocmai pentru că puteai călca în voie sub

picioare grămada de resturi, iar automatelor nu aveai ce să le reproşezi: erau credincioase şi ascultătoare. Clienţii se simţeau în largul lor aici, rupţi de lumea de afară. îşi vărsau oful nu pe scrumiere, ci pe mese, în toată lărgimea lor, nu pe coşurile de gunoi, ci pe duşumeaua spaţioasă care imita pardoseala din gresie. Aş fi avut chef să vorbesc cu cineva despre farfurii zburătoare, dar detaşarea de restul lumii constituia caracteristica principală a acestui local. Şi cum nu-mi displăcea nici mie această regulă, m-am resemnat şi am introdus o monedă de zece yeni în automatul cu oracole.

Norocos. Semne ale unor nori de bun augur dinspre sud. Calul dumneavoastră este cam lent, dar sunt speranţe de poartă deschisă. Vă recăpătaţi încrederea în dumneavoastră, probleme de amor, toate se vor termina cu bine. Atenţie la vreme ploioasă şi la găurile din portofel. Ceea ce căutaţi se află la picioarele dumneavoastră. Ploi de primăvară şi radiaţii. Nu vă uitaţi umbrela.

Cusurul paharelor din hârtie este că te uzi oricât ai fi de atent şi poate de aceea nici chibritul nu-mi dădea ascultare şi nu eram în stare să-mi aprind ţigara. Eram exasperat. Mi-a venit ideea să încerc cu două beţe deodată... când le-am zărit capetele de culori diferite. Eram ameţit bine, dar tot s-a trezit o părticică din mine şi am reuşit să stabilesc o legătură: cutia de chibrituri din mână mi-a fost dată de clienta mea şi este o piesă importantă la dosar, un eventual indiciu. Am înfăşurat-o într-o batistă şi am vârât-o în buzunarul interior. înainte însă de a o pune bine, mi s-au întipărit adânc în minte cele două feluri de beţe de chibrit: capete albe şi capete negre.

Mi s-au aprins în cap o grămadă de beculeţe, care au străbătut evenimentele ce s-au scurs precum razele gama şi lucrurile mi s-au mai limpezit. EL nu era un client permanent al localului Camelia şi-ţi dădeai uşor seama de asta după uzura cutiei de chibrituri şi după eticheta de pe ea. Dacă ar fi fost de-al casei, şi-ar fi putut procura mereu chibrituri noi. Nu era însă tocmai simplu să dovedeşti că EL este un client ocazional numai pe baza betelor de culori diferite. Şi un client permanent şi-ar fi putut umple propria cutie, dar EL nu era. Trebuie să caut o legătură mai profundă. Am golit al treilea pahar pe jumătate, am dat foc unui colţişor de oracol – bineînţeles cu alte chibrituri – şi de la el mi-am aprins ţigara. Cu ochii la larvele ce mişunau de colo-colo, gândurile şi-au urmat calea, libere. O cutie de chibrituri de la o cafenea pe unde trecea arareori... Oare ce interese îl mânau într-acolo?... Desenul de pe etichetă? Ce ridicol... Dar numărul de telefon? Da, posibil... Poate se găseşte pe la Camelia vreo fetişcană ca o căprioară, care poartă pe ea anunţul „Angajăm îngrijitoare" şi cei mai în vârstă se extaziază când o văd. Oare e ea în stare să-i stârnească în continuare interesul prefăcându-se că muşcă din momeala pe care el a aruncat-o prin telefon...?

Raţionamentul meu coti atât de brusc, chiar în clipa aceea, încât, dacă s-ar fi aflat într-o maşină, aceasta s-ar fi răsturnat cu siguranţă. Nu râdeţi! Dacă ar fi existat într-adevăr aşa ceva, nu i-ar fi scăpat băgăreţului de frate. Ar fi prins el de veste mai de mult şi şi-ar fi făcut o ţintă din a pune ghearele pe ea.

Dar probabil că nu exista o asemenea fată (şi de fapt nici nu exista). Dacă puteam să cred că această cutie de chibrituri a luat-o soţia lui din pelerină… Dar ipoteza avea nenumărate ramificaţii… Ajunge! Şi mai e şi bucăţica aceea de ziar vechi care a fost împreună cu chibriturile. N-ar fi rău să mai revizuiesc o dată cele câteva explicaţii pe care mi le-a dat ea, acum că am mai făcut puţină ordine în idei.

Cineva mi se adresă de peste masă:

— Hei! Crezi că-s peşti?

Era individul care se milogise înainte să-i dau zece yeni.

— Pun pariu că sunt otrăviţi, continuă el. Dar conţin ulei, aşa c-or fi hrănitori pentru tine, nu?

Am privit atent şi mi-am dat seama că aprinsesem vreo zece beţe de chibrituri cu care omorâsem peste douăzeci şi patru de gândăcei, adunaţi acum într-o movilită pe masă.

— A, trebuie să fie grozav! Se hrănesc cu sake-ul vărsat pe masă. Hai să vedem!

Crezând că glumeşte, am rămas tăcut locului, dar individul întinse iute mâna, apucă vreo câţiva şi-i vârî repede în gură. Am vrut să-l opresc, dar n-am mai avut timp. Un tânăr care trecu pe lângă mine – probabil angajat al localului – mă dădu la o parte şi-i trase cu mâna pe cei rămaşi, aruncându-i pe jos.

— Potoleşte-te! spuse el aspru. E dezgustător ce faci.

Şi îşi văzu mai departe de drum.

Individul care înghiţise gândacii căuta parcă ceva, plimbându-şi limba printre dinţii lipsă. I se citea o nelinişte în priviri:

— Măiculiţă! Ce săraţi sunt!… Uscaţi ca hârtia. ca iarba de mare prăjită… ieftini, tare ieftini trebuie să fie…

Deci, dacă era ceva semnificativ la cutia de chibrituri, atunci nu putea fi decât numărul de telefon scris pe ea. Dar contrar aşteptărilor, probabil că nu EL avea nevoie de numărul de telefon, ci soţia lui sau fratele ei. Poate ar fi mai bine să folosesc prezentul – „are nevoie” – şi nu trecutul. Ar fi mai adecvat, cred. Cineva încerca să mă inducă în eroare. Cu siguranţă voiau să mă facă să cred că există o oarecare legătură între EL şi Camelia de teamă să nu adulmec adevăratul scop al numărului de telefon. Ademenindu-mă în cursă, îşi puseseră în cap să sublinieze lipsa de importanţă a numărului de telefon abătându-mi atenţia şi de la localul Camelia. Oare chiar asta urmăreau?

Se apropia ora închiderii şi, în capătul celălalt, o femeie între două vârste, cu părul prins în coc, începuse să adune mizeria de pe jos. Mai rămăseseră doar cincisprezece-şaisprezece clienţi şi, privindu-i, aveai impresia că n-au unde merge de-aici. Dar ce mă interesa pe mine ce fac alţii, ce rost avea să despic firul în patru? La prima vedere, clienta mea apare în postura nefericită de soţie abandonată, dar… adevărul este că lucrurile stau exact pe dos: ea, sau fratele ei, sau amândoi puteau fi luaţi drept violenţii violenţilor şi ce s-ar întâmpla dacă tocmai ei ar fi ucigaşii?… N-am ajuns neapărat la această concluzie… Şi ce-ar fi dacă, într-o bună zi, împrejurările m-ar obliga să renunţ

la poziţia mea de anchetator? Dar dacă, conform presentimentelor mele, ajungeam să-mi dau seama de diferenţa de motive care i-a determinat pe cei doi să solicite investigaţia. punctul slab al fratelui nu trebuia neapărat să-i dăuneze ei. Bineînţeles că ambii erau o pradă bună şi ce rost avea să o ocolesc? Nu voiam să mă creadă prea fraier. Chiar dacă ajung să-i acuz eu pe ei, asta tot n-o să-mi aducă cine ştie ce câştig în bani...

Şeful era neschimbat. Bombănea ceva şi semăna cu un balon umplut cu apă.

— Aşa deci, individul iar s-a întors la spital.

Nu mai aveam nevoie de explicaţii. Ştiam cu toţii cine e individul: cel mai slab dintre anchetatori. Era mereu obsedat de ideea ciudată că el nu avansa. Luase o umbrelă şi sărise de pe acoperişul unei clădiri şi căzuse jos, jos de tot, mai jos decât oricare dintre noi.

La un anume caz, a ajuns în situaţia neplăcută de a determina o clientă să se sinucidă. Parcă îi făcea plăcere să-şi trădeze clientul vânzând informaţia persoanei anchetate. După părerea lui, într-o astfel de situaţie, ambele părţi erau vinovate şi trebuiau să plătească. Era şmecher, însă cunoştea şi regulile. De fapt nici o trădare n-a ieşit vreodată la iveală şi nici nu şi-a atras asupră-i nemulţumirile clienţilor. Asemenea lucruri par posibile deoarece clienţii nu sunt pur şi simplu victime. Dacă a suferit o nedreptate, omul trebuie să-şi apere cauza. La o analiză mai profundă, îţi dai seama că fiecare are o doză de agresivitate şi, în cazuri extreme, clientul poate fi el însuşi agresor sută la sută. Sunt şi cazuri în care un raport întocmit în scopul anchetării unei persoane a fost folosit apoi ca material de şantaj.

Cu toate acestea, clienta pe care a adus-o în pragul sinuciderii a fost, în mod neaşteptat, victimă sută la sută. Clienta nu-şi cunoştea tatăl şi a fost crescută de o femeie. Trăia cam retrasă şi era hotărâtă să reuşească în viaţă. Conducea un salon de coafură de la colţul unei străzi. într-o zi îşi făcu apariţia un individ pe la patruzeci de ani. Şi-a dat seama dintr-o privire că-i alcoolic. Tipul susţinea cu neruşinare că e tatăl ei. Avusese ea parte de o mulţime de necazuri până s-a făcut mare, aşa că nu l-a crezut pe loc, dar ascultându-i toate poveştile, şi-a zis că dacă nu i-ar fi tată, n-ar avea de unde să ştie atâtea lucruri despre ea. De exemplu, cicatricea de după urechea mamei decedate, care nu se vedea de păr... agrafa ornamentală din coral, amintire de la bunica ei... povestea despre podul cel mare suspendat, din satul mamei, pe care şi ea-l văzuse numai într-o fotografie... semnul din naştere pe care-l avea pe umărul drept... I-a nimerit până şi grupa sanguină... Auzind toate acestea, începuse să aibă impresia că nasul şi urechile individului din faţa ei aduceau cu ale ei.

Cu toate îndoielile pe care le avea, i-a dat în ziua aceea o bancnotă de o mie de yeni. A luat-o şi-a plecat, dar după trei zile îşi făcu din nou apariţia, duhnind a alcool. A zis că a venit doar s-o vadă... şi ea i-a mai dat o mie. Şi-a făcut un obicei din a veni o dată la trei zile, apoi din două-n două zile şi în cele din urmă zilnic. Fata începuse să se neliniştească. Dacă aceasta era tatăl ei, nu avea cum să lase lucrurile să meargă tot aşa. în cele din urmă, s-a prezentat la

agenţia noastră şi aşa s-a întâmplat că tocmai individului de care vorbeam i-a fost încredinţat cazul. Trebuia să facă investigaţii în legătură cu identitatea pretinsului tată.

Dacă colegul meu s-ar fi mulţumit doar să-i satisfacă curiozitatea fără să despice firul prea mult, aşa cum îi şi era de fapt obiceiul, poate s-ar fi evitat tragedia. Dar Dumnezeu ştie de ce l-a zgândărit iar diavolul şi, contrar tipicului, s-a oferit să joace rolul îngerului. Dar, din nefericire, adevărata fire a ieşit imediat la iveală.

Fata a fost nemulţumită de raportul care i-a fost prezentat şi a cerut o nouă anchetă. Măcar atunci ar fi trebuit să facă doar ceea ce îi ceruse clienta. Chiar dacă-i mai storcea ceva bani – căci era maestru la aşa ceva —, tot nu se ajungea la un deznodământ tragic. Dar se pare că a vrut să-şi ia în serios rolul de înger. Ca o educatoare de grădiniţă care s-a pornit pe îndreptarea regimului alimentar nu tocmai echilibrat al copiilor, tot aşa şi el s-a decis să ducă lucrurile la capăt, fără nici o omisiune.

Nu mai ţin minte dacă şantajistul era tatăl adevărat al fetei sau nu – oricine vă poate spune, dar oricum nu prea are importanţă – cert este însă că fata, care ştia că n-are încotro şi trebuie să accepte rezultatul aşa cum i-a fost prezentat, s-a sinucis. Când şi-a dat seama de ceea ce făcuse, colegul meu a înnebunit. La vreo jumătate de an după aceea a fost internat într-o clinică de boli mintale şi la sfârşitul anului trecut i-au dat drumul. Cel puţin aşa am auzit.

Şeful repetă plictisit:

— Am auzit că iar e internat. Cum îşi iau ochii de pe el, e gata să leşine… i se opreşte respiraţia. Ciudat, nu? Crezi că e posibil aşa ceva? Trebuie să fi înnebunit de-a binelea.

Aceeaşi zi, ora 14.05. Am plecat de la birou şi am luat-o spre oraşul F. Voiam să iau legătura cu domnul M, membru al consiliului orăşenesc care, în ziua dispariţiei, urma să-i înmâneze lui T nişte documente. Deoarece sursa informaţiei cu privire la M este deocamdată strict secretă, vă rog să luaţi lucrurile ca atare, acordându-le atenţia cuvenită. (Am pornit spre bariera Koshu de la intrarea oraşului.)

Aceeaşi zi, ora 16.20. Mi-am umplut rezervorul de benzină (14 l, bon anexat). Ca să nu mă rătăcesc, am întrebat un vânzător pe unde s-o iau. Partea de vest, despărţită de strada principală, constituie circumscripţia numărul trei a oraşului F. Pe harta mea (publicată cu un an în urmă) apare satul F, fără să fie indicată însă o astfel de împărţire în circumscripţii, iar străzile par să fie dispuse altfel. Am aflat că este în construcţie un tronson de şosea suspendată. Terenul se vindea şi se cumpăra bine pe aici şi se pare că de aceea consiliul administrativ hotărâse construirea de locuinţe şi extinderea satului până la dimensiunile actualului oraş F Zona era înţesată de camioane mari. Vechiul sat, unde se află locuinţa domnului M, ţine în prezent de circumscripţia numărul unu şi se întinde spre vest, mărginită de un dâmb acoperit cu tufăriş, pe partea dreaptă a magistralei. Aveţi, spre exemplificare, o schiţă a oraşului F.

Aceeaşi zi, ora 16.28. Prima la dreapta de la a doua staţie de autobuz de după benzinărie. Am oprit maşina în faţa oficiului poştal şi am întrebat la tutungeria din colţ. Casa domnului M era cea din dreapta oficiului poştal şi se vedea în diagonală. Un şir de blocuri. Grădină cu mulţi copaci. Locuinţă obişnuită în zona comercială. Lângă poartă, un garaj simplu cu acoperiş.

Mi-am lăsat maşina în faţa tutungeriei şi m-am hotărât să arunc întâi o privire la oficiul poştal. Uşi cu două canaturi proaspăt vopsite, cu mânere din alamă, mărginite de un strat mic de flori în care nu se plantase încă nimic... şi o cutie de scrisori. Pardoseala era din beton; în dreapta se găsea o băncuţă şi în stânga, o cabină telefonică. Intre cele două ghişee din faţă stătea scris:

MANDATE POŞTALE.

CEC ASIGURĂRI PE VIAŢĂ.

La ferestre atârnau perdelele din bumbac murdare, într-un colţ se putea citi: ASTĂZI ÎNCHIS. Nu era deschis decât ghişeul pe care scria:

TIMBRE.

COLETE.

TELEFON.

Un bărbat cam la vreo patruzeci de ani, probabil dirigintele oficiului, care curăţa sau repara o ştampilă, mă privi atent. Se simţea miros puternic de petrol lampant, probabil de la o sobă defectă. Un camion de vreo zece tone trecu pe lângă noi cu viteză de făcu să se cutremure pământul; încetini însă brusc (poate era maşina mea în cale). Pe când îmi întindea cele zece timbre de câte cinci yeni pe care i le solicitasem, l-am întrebat nonşalant dacă e adevărat că familia M şi-a schimbat maşina de curând. Obişnuiam să pozez în comerciant în asemenea situaţii.

— Maşina? Bărbatul îşi mută privirea de la mine spre ghişeul alăturat ascuns după o perdeluţă. Eu n-am auzit de aşa ceva, spuse el.

— N-avea de ce să-şi cumpere maşină, răspunse pe neaşteptate o voce înăbuşită, a unei femei între două vârste.

Se obişnuia ca soţul şi soţia să lucreze la acelaşi oficiu poştal, mai cu seamă în provincie.

Oft

— Unul care se laudă cu câte ceasuri deşteptătoare are, continuă ea, nu are cum să-şi cumpere maşină fără să bată toba.

— A, ce bine! M-am mai liniştit. Mi-a ajuns la urechi zvonul că domnul M se plimbă cu o maşină roşie.

— Imposibil! Maşina de alături e bleu deschis, spuse bărbatul.

— Bleu normal. Dar nu-i om rău, adăugă soţia.

— Dar dumneavoastră? Nu v-ar plăcea să aveţi maşină? V-aţi distra de două'ori mai bine, sunt sigur. E mult mai avantajoasă decât asigurarea pe viaţă.

— Suntem prea bătrâni ca să mai învăţăm să şofăm. Timbrele dumneavoastră costă cincizeci de yeni.

I-am întins o bancnotă de o sută de yeni şi am rugat-o să-mi dea restul cât se poate de mărunt.

— Am auzit că afacerile domnului M sunt prospere.

— Aşa se pare, răspunse sec soţia. A fost cândva negustor de cărbuni.

— Dar de când cu construcţiile acestea noi, a trecut de la negoţul cu cărbuni la cel cu propan şi face baie zilnic. Aşa-s vremurile acum, declară bărbatul întinzându-mi grămăjoara de timbre.

Vânzător de propan! îmi tresări inima de bucurie. Aha! Deci magazinul de combustibil de vizavi de casa domnului M era al lui? Camionetele conice pe trei roţi ce transportau de ici-colo butelii cu gaz, ridicând în urma lor nori de praf şi zăngănind ca nişte căluţi din tablă făceau oare parte din afacerile domnului M? Deci nu era doar un membru al consiliului orăşenesc, ci şi şeful unui trust de combustibil? începe să-mi placă! Comportarea LUI din dimineaţa respectivă… Parcă încep şi eu să mă mai descurc prin labirint.

Deci există o legătură între întreprinderea Dainen şi domnul M!

— Dar e nedrept… spuse soţia pe un ton vesel dar contrastant cu conţinutul observaţiei. Mă întreb cât o s-o mai ducă aşa…?

M-am întors şi m-am uitat peste umăr prin geamul de la uşă. Sub cornişa din zinc tipică magazinelor de combustibil, doi bărbaţi tineri descărcau nişte butelii pe care le aşezau unele lângă altele la marginea drumului şi apoi le transportau în depozit. Se făcuse destul de întuneric şi nu se vedea bine înăuntru. Seara se lăsa mai repede în oraşul acesta din vale, mărginit la est şi vest de dealuri. Soţia tuşi de câteva ori şi se ridică. S-a făcut lumină în oficiul poştal. Mi-am aprins o ţigară şi-au urmat câteva secunde de tăcere, premergătoare bârfei pe care o presimte am.

— Ia uite cum se termină şi cu proiectul de construcţii din circumscripţia a doua! S-a anunţat oficial că vor da drumul la gaz în oraş. Ce se mai dezvoltă locurile astea!… O adevărată suburbie! Se extinde… şi odată cu ele şi portofelele furnizorilor de propan. Mai devreme sau mai târziu tot or să introducă gazul şi atunci să te ţii! Pac!… Magazinele se vor extinde, telefoanele se vor înmulţi, va creşte numărul salariaţilor… Sunt zece camionete, dacă le socotim şi pe cele de la sucursale…

— Nouă.

— Oricum, pac! Va exploda balonul!

— Cândva a venit să ne roage să facem o plângere împotriva gazului metan. Zicea că propanul e mai igienic, că nu te poţi sinucide cu el…

— Prostul! Dar cine se gândeşte să se mai sinucidă cu gaz la vârsta asta? Oricum, confortul contează! Cine mai stă în ziua de azi să împărtăşească necazurile unui negustor de cărbuni…

Oraşul F, circumscripţia numărul unu. Fostul sat F – strada principală începe de la oficiul poştal. Un drum fără cotituri, pe o pantă uşor înclinată, de aproximativ patru sute de metri, care duce până la treptele din piatră ale primăriei. Amestecate printre magazinele cu acoperişuri din ţigle, casele de ţară cu zăbrele şi acoperişuri ascuţite ies bine în evidenţă. Am impresia că ţăranii de

pe-aici se ocupă de creşterea viermilor de mătase. In curţile spaţioase se află maşini personale, cumpărate probabil din banii obţinuţi în urma negoţului cu frunze de dud. Ca şi în alte părţi, magazinele de aparate electrice sunt luminate foarte puternic. Se găsesc şi dogari, în pragul ruinei, bănuiesc. Magazinele sunt îmbelşugate şi mai păstrează un iz al vremurilor trecute... Doar luminile rare de pe străzi sunt o dovadă a faptului că vechiul sat a fost uitat, că de el nu se mai ocupă nimeni. Deşi la marginea dealului spre vest erau suficiente lumini aprinse pentru a putea distinge fiecare ramură de copac, oraşul din vale se lăsase deja învăluit de întunericul nopţii. Tfecând încet cu maşina pe drumul asfaltat ce n-a mai fost reparat de mult şi de aceea plin de gropi, am zărit un şanţ adânc pe partea dreaptă...

În faţa primăriei se înălţa un chiparos bătrân şi noduros care ocupa cam o treime din lăţimea drumului şi în spatele lui se afla, am impresia, intrarea unui templu. In spaţiul cel mic, rămas liber, erau parcate câteva maşini. Oare care nuanţă de bleu mă interesa? Dintre cele şase maşini parcate, patru aveau culoarea bleu şi asta nu-mi spunea nimic. Ferestrele primăriei, cu excepţia câtorva de la etajul al doilea, erau încă luminate, ceea ce însemna că lumea rămăsese să lucreze peste program. Am întors încet maşina şi am luat-o înapoi pe unde venisem.

Nu prea ştiam eu multe despre afacerile unui vânzător de combustibil, dar odată cu extinderea cartierelor de locuinţe spre suburbii, negustorii de cărbuni s-au îmbogăţit şi ei. Dar la fel cum reptilele imense au trebuit să cedeze, în final, locul mamiferelor, tot aşa propanul urma să ia locul cărbunilor. S-a născut din ridicarea oraşelor şi tocmai această înflorire urma să fie, în ultimă instanţă, şi cauza pieirii, cât de paradoxale sunt afacerile! Ciudată soartă: să fii sortit morţii în plină epocă de avânt! Câştigă bani mulţi, dar se simt în nesiguranţă, au parte de tot soiul de plăceri, dar mesele vor deveni propriile lor spânzurători. N-au cum să se simtă chiar în largul lor. Oricât ar suferi, ei ştiau doar de la bun început care va fi rezultatul jocului. Ce alternativă le poate oferi gazul propan? Cât spaţiu de manevră le va mai rămâne? Erau prinşi în vârtejul evenimentelor şi nepotrivirea de forţe sărea în ochi oricui. Oare ce urmărea EL când l-a trimis pe Tashiro cu o misiune în dimineaţa aceea? Se pare că n-a fost totuşi obligat să dispară. Ar fi trebuit probabil să-l cred pe director când mi-a spus că nu e vorba de nici o crimă. Poate că remarca zeflemitoare a lui Tashiro, referitoare la*sondajele mele zadarnice, nu era cu totul lipsită de temei. Tot ce putea să facă o întreprindere comercială ca Dainen pentru un negustor angrosist era să-i uşureze oarecum moartea sau, poate, să-i comande o piatră funerară.

Am oprit maşina în faţa magazinului domnului M.

În afara reflectoarelor atârnate de streaşină şi îndreptate spre înăuntru, n-am zărit nici o schimbare bătătoare la ochi. Ca şi mai înainte, cei doi bărbaţi descărcau buteliile şi le duceau în magazia din colţ. Unul din ei avea vreo douăzeci de ani şi părea să sufere de stomac. Celălalt, cam la vreo treizeci de ani, pe care valurile vieţii păreau să-l fi călit, avea un prosop în jurul gâtului.

Muncea fără pic de tragere de inimă, de parcă nu-i plăcea ceea ce face. Nici nu era de condamnat, la câte butelii erau acolo!

— Şeful e pe-aici?

— Şeful? îmi trânti cel tânăr, de parcă n-ar mai fi auzit cuvântul acesta.

Mâna îi înţepenise pe butelie şi mă privea bănuitor. Atât forma, cât şi culoarea făceau ca acea butelie să semene cu o bombă. La mijlocul unuia dintre capete avea înscrisă, sub forma unei frunze de copac, marca fabricii, de culoare albă.

Am impresia că nu i-a mers la inimă formula mea de adresare. Deşi nu era la origine altceva decât un negustor de cărbune, domnul M ajunsese acum membru al consiliului administrativ şi poate ar fi trebuit să mă adresez cu cuvântul „proprietar", dar individul nu-mi lăsă prea mult timp de frământare, pentru că-mi făcu un semn cu bărbia spre casa de peste drum.

— Nu vine prea des pe-aici şi nici acasă n-a ajuns încă... Maşina nu-i acolo.

— Am venit din partea întreprinderii Dainen. Nici nu era o minciună. Am intenţionat la început să-i spun numele agenţiei noastre, dar cum tot trecusem pe la Dainen... Dacă aş fi fost luat mai apoi la întrebări, ieşeam eu basma curată acuzându-l pe individ cum că ar fi tras concluzii pripite...

Tânărul puse jos butelia, îşi îndreptă pieptul şi-i aruncă o privire celui mai în vârstă, care tocmai venea dinspre magazie. Am citit o oarecare reacţie în privirile lor, dar ceea ce m-a frapat a fost faptul că le era cunoscut numele întreprinderii Dainen. Legătura suspectă dintre Dainen şi M dinaintea dispariţiei LUI se topi pur şi simplu şi speranţele mele de a găsi cât de cât o urmă de-a LUI pe-aici începuseră să se spulbere.

Mai aşteptam totuşi ceva şi nu mă simţeam complet descurajat. Mi-ar fi plăcut să mai adun nişte informaţii şi, cu toate că aşteptările mi-au fost înşelate şi mi-am dat atâta osteneală să bat un drum atât de lung, măcar să mă pot folosi de aceste informaţii în raportul pe care urma să-l prezint, în aşa fel încât să pară plauzibil. Altfel, călătoria mea de două ore şi jumătate nu se putea asemui decât cu aruncarea undiţei într-un heleşteu.

În momentul în care toate posibilităţile păreau să se năruie una după alta, în pieptul meu se stârni freamătul sâcâitor al unor larve sângerii de molii uriaşe, gata parcă să iasă din găoace şi să-şi ia zborul. De îndată ce se eliberau, aceste larve însângerate ţâşneau drept spre fereastra lămâiatică. O umbră parcă le stătea în cale când voiau să treacă prin sticlă şi perdele: spatele aşa-zisului frate devenise scut negru. Ele însă îşi vedeau de drum, ţintindu-i inima şi înfigându-şi colţii în ea. Ia stai! Moliile nu au colţi... Ei, n-au decât să treacă, în drumul lor, pe la dentist şi să se înzestreze cu nişte dinţi artificiali... Da, aşa e. Şi eu ar trebui să merg la dentist... Când mi-am vârât limba în locul unde fusese molarul, am simţit gustul metalic al sângelui.

— Dainen, adică Centrala?

Tânărul trase puternic aer pe nas şi suflă peste degetele pline de ulei, de parcă voia să înlăture astfel toată mizeria de pe ele.

Înclină uşor capul spre mine când mă văzu făcându-i semn.

— Ciudat. A zis că trece pe la Dainen şi a plecat înainte de prânz.

— Cine ştie? spuse cel mai în vârstă, legând capetele prosopului în jurul gâtului, transformându-l astfel în guler al salopetei. Avea o voce puternică, dar un dialect mai greu de priceput. Găseşte întotdeauna un motiv să plece. îşi poate permite în postul pe care-l ocupă... să mai dispară şi el.

I-am răspuns imediat cu un zâmbet, cu un aer de complicitate:

— Pentru unul cu maşină, oraşul pare după colţ.

— Ce? Tânărul îşi încrucişa braţele şi-şi prinse mâinile subsuoară, clătinându-se pe când vorbea. De cum s-a terminat cu locuinţele temporare ale muncitorilor din circumscripţia numărul doi, gata şi oraşul! Treceţi pe lângă râu la întoarcere şi-o să vedeţi. De partea cealaltă a râului există deja hoteluri şi restaurante. Şi pe partea asta sunt tot soiul de micro... microbuze pentru copiii de grădiniţă şi alte chestiuni de soiul ăsta... Zeci de felinare roşii1 în fiecare seară... Ce-ai zice de nişte râmen2? Sau cârnaţi? Ţi-ar pica bine un sake cald?

— Nu te mai amăgi! Scopul cârnatului nu este doar umplerea maţelor, spuse cel mai în vârstă dregându-şi glasul şi scuipând. Ce-i mai bun de vânzare e dincolo de tejghea... Ştii ce se află dincolo de despărţitura din autobuz? Un dispozitiv fantastic. o pernă de şezut cu o gaură în mijloc...

— De ce? De ce să aibă perna gaură? întrebă cel tânăr şugubăţ, lăsându-se pe vine ca la closetul public. Umbra lui lungă şi întunecată, dată

1. Cartierele de distracţie sunt marcate prin felinare roşii.

2. Tăiţei groşi chinezeşti preparaţi cu carne, legume şi condimente japoneze.

de lumina de sub streaşină, se scurtă brusc şi alunecă sub şezutul individului de parcă era prinsă de el. Acolo e înghesuială mare... şi nu te poţi lăsa în jos. Aşa că-i zice pernă şi nu saltea.

— E o gaură ieftină, dar înghite bani...

Cel mai în vârstă scuipă parcă aceste din urmă cuvinte şi se întoarse să se apuce iar de treabă, iar cel tânăr porni, indiferent, în urma lui. îşi loveau palmele una de alta şi mănuşile lor de lucru, pline de noroi şi de ulei, păreau bucăţi de cauciuc uzat.

— Ei, vezi! Asta-i situaţia! Nu ştii niciodată când se întoarce. îl mai aşteaptă unu' de vreo oră.

— Ce tip neruşinat! Se simte ca la el şi dă la telefoane...

De parcă se vorbiseră dinainte, cei doi aruncară o privire înăuntru – aveai impresia că azvârleau cu pietre.

Se pare că nu era un oaspete chiar dorit... poate un agent fiscal sau... ştiu eu? Dacă voiam să fac rost de vreo informaţie, atunci aceştia doi erau cei mai potriviţi pentru a le-o solicita. Am luat o ţigară din pachet şi l-am întins apoi spre ei, poftindu-i să se servească.

— Aş vrea să vă întreb două-trei lucruri.

— Focul strict interzis! strigă brutal cel mai în vârstă.

Cel tânăr luă însă una, calm, şi şi-o aprinse. Apoi îmi aduse bricheta până la nas.

— N-are nici o importanţă. Vântul suflă dinspre vest în seara asta.

— Cum poţi să vorbeşti aşa? Parcă ai autorizaţie pentru explozivi şi combustibili!

— Ce-mi pasă mie!

M-am hotărât şi eu, fără pic de jenă, să-mi aprind ţigara de la bricheta pe care mi-o întinse, considerând-o oricum mai puţin periculoasă decât un foc în aer liber.

— Dacă e să se aprindă pe-aici, continuă el, totul se petrece în prima secundă. Oricum, suntem asiguraţi, totul e asigurat aici. Cred că şi preşedintele ar fi încântat să ne vadă.

„Preşedintele"? Ce ridicol! Cu mahalalele astea care se extind, constaţi că din câmp răsare un oraş peste noapte! Aşa că nu mai e de mirare nici apariţia masivă a preşedinţilor.

— Tot un mucos ai rămas!

— Păi cred şi eu, în comparaţie cu nasul tău copt... al meu e încă verde.

— Ce-ţi mai place să ai ultimul cuvânt!

Îşi prinsenasulântredegeteşişi-lsuflă. Ise învineţise... ori de frig, ori de la băutură şi apoi o secreţie, ceva ce semăna cu mierea la culoare, i se prelinse pe la colţurile ambilor ochi.

Cel tânăr sări peste şanţ, la marginea drumului unde se aflau aliniate buteliile. Zise apoi blând, cu compasiune:

— II vezi pe bătrân? A rămas săracu' cu buzunarele goale la cursa de biciclete – douăzeci de mii de yeni pe care-i avea de la vinderea terenului. apoi a uitat treizeci de mii în plasa pentru bagaje din tren... şi s-a dus totul de râpă.

— Nu mai vorbi prostii, se răsti la el cel mai în vârstă în timp ce-o lua spre butelii la fel de fără tragere de inimă. Pe faţă i se putea citi o expresie care nu însemna nici aprobare, nici dezaprobare. Dacă nu dăm bice, ne şi trezim cu încărcătura următoare peste noi.

Am sărit şi eu şanţul, luând-o după ei.

— Aş vrea să vă întreb ceva.

În timp ce mă îndreptam spre cei doi, prinzând un unghi favorabil de lumină ca să le văd feţele, mi-am mutat servieta sub braţ şi am deschis magnetofonul.

— De când lucraţi aici?

— Eu lucrez de peste un an, răspunse cel tânăr, văzându-şi nestingherit de treabă. Moşu', de vreo trei luni.

— Azi se împlinesc trei luni şi zece zile. Asta e!

— Atunci, am continuat eu îndreptând microfonul direct spre cel tânăr, bănuiesc că-l cunoşti pe şeful de secţie, domnul Nemuro, şeful secţiei comerciale. O fi venit de mai multe ori pe aici.

— Nu, n-am auzit de el.

Ridică îndemânatic butelia şi o aşează uşor înclinată pe scândura de nici treizeci de centimetri de peste şanţ. Ii dădu un brânci şi, profitând de înclinaţie, o ghidă cu mâinile, rostogolind-o.

— Oricum, şi când clienţii au trecut de la vechiul negustor angrosist la Dainen a fost o mare surpriză pentru noi. Habar n-aveam de nimic, continuă el.

— Şi când s-a întâmplat aşa ceva? am insistat eu. Am căutat să câştig ceva timp pretextând că m-am înecat cu fumul de la ţigară. Mi-am simţit vocea încordată fără să vreau. De când s-au mutat afacerile aici?

— Vara trecută... Am avut liber în ziua schimbării şi ne-am dus la râu să înotăm. S-a înecat un puşti.

Răspunse degajat şi nu mi s-a părut că ar ascunde ceva.

— Iulie sau august?

— Cred că în iulie.

Să presupunem că asta s-a întâmplat în iulie, perioada în care EL, ca nou şef de secţie, a făcut tot ce i-a stat în putinţă să determine sucursala de combustibil M să-şi schimbe asociaţii. Sau poate că EL fusese promovat tocmai pentru că reuşise în toate aceste manevre. Oricum, eforturile lui au dat roade şi acum cei de-aici îşi continuau afacerile cu întreprinderea Dainen. Dacă lucrurile nu ar fi stat astfel şi încercările lui ar fi fost sortite eşecului, fără să se ajungă la semnarea contractului, atunci aş fi putut să stabilesc o legătură cu dispariţia LUI. Dar nu este cazul şi constat cu dezamăgire că iar mi-am consumat bateriile magnetofonului în van.

Undeva în zare răsună o explozie, reverberând de ambele părţi ale dealului în ecouri prelungi. O fi fost rateul vreunui motor puternic. Am apăsat pe butonul magnetofonului şi am luat-o în urma tânărului care rostogolea cu îndemânare butelia.

— În legătură cu afacerile... credeţi că există cineva care să ştie bine cum s-au petrecut lucrurile?

— Ştiu şi eu? răspunse tânărul fără să se oprească, există o funcţionară înăuntru... dar e nou-angajată. În plus, a cam bătut-o la cap nesuferitul ăla şi e gata-gata să plângă... Nu cred că scoateţi mare lucru de la ea.

— Care nesuferit?

— Un gangster, aş zice... Cu mare trecere prin cartierul deocheat de pe malul râului.

Ajunsesem în faţa magaziei de la capătul garajului cu acoperiş. Cu ajutorul individului mai în vârstă, care mersese în urma lui, au ridicat dintr-o mişcare butelia pe care o rostogoliseră până acum, peste o stivă de alte trei. Judecând după zgomotul pe care l-a produs oţelul la atingerea oţelului, trebuie să fi fost tare grea.

— Pot să arunc o privire prin birou?

— E cam rece în seara asta, nu...?

Cel mai în vârstă îşi afundă capul între umeri şi cu un pas de dans, târşit, porni înapoi spre stradă.

— Luaţi-o pe-aici şi imediat la stânga, spuse cel tânăr trăgându-şi nasul şi arătând cu bărbia spaţiul dintre magazie şi clădire.

Se uită apoi spre cerul întunecat şi apăsător şi-şi astupă cu mâna degetul mare de la mănuşa uzată. O luă şi el după cel mai în vârstă.

Biroul era exact unde mi se spusese: imediat la stângă, după aleea cea îngustă. Am dat de o uşă glisantă din lemn de chiparos, prost făcută. Fereastra crăpată fusese cârpită cu scotch. Mirosea ca nămolul de la canalul de scurgere dizolvat în benzină... Putea la fel de bine să fie mirosul greu al unor îngrăşăminte chimice înmuiate în urina unor animale domestice. Uşa scoase un sunet metalic pătrunzător pe şina deformată. Am crăpat-o doar puţin, cu oarecare reţinere, atât cât să mă pot strecura, şi imediat o pătură de aer cald şi lipicios mi se prinse de faţă ca o batistă umedă.

Chiar înaintea ochilor mei se găsea un paravan înălţat până în tavan. De el era prins cu piuneze un orar de autobuz, tipărit în două culori. Am privit spre stânga, de-a lungul despărţiturii. N-am văzut decât un birou vechi, demodat, şi ceva care aducea a observator. în spatele biroului răsări un cap de fată tunsă băieţeşte, iar sub birou doi genunchi albi, rotunzi, strâns lipiţi.

— Bună seara, am zis, mai voios decât ar fi fost cazul, frecându-mi între timp braţele şi umerii pe rând, ca şi când aş fi vrut să mai vâr ceva căldură în oase. Intenţionat n-am privit-o pe fată.

— Bună seara.

Pentru moment nu-mi venea să-mi cred urechilor. Am fost întâmpinat de o voce de bărbat. Da, sigur, a fost voce de bărbat. Salutul nu venise de pe buzele fetei, ci dinspre cealaltă parte a zidului despărţitor. O voce tulburătoare. Probabil musafirul despre care auzisem mai înainte. Pe măsură ce înaintam, în câmpul meu vizual mi se înfăţişară: rafturi din oţel, perdele albe la ferestre, care scoteau şi mai mult în evidenţă dezolarea din jur, flori artificiale de o varietate nedefinită, un televizor, o masă rotundă acoperită cu vinilin argintiu şi pe ea bine-cunoscuta scrumieră cu cele patru pisici ataşate şi apoi, pe fundalul acesta, un individ cu bărbia rezemată în mâini, al cărui chip nu-mi era deloc străin.

Ah! El era!

El... nu exista nici o îndoială, era el, aşa-zisul frate. îşi scosese paltonul şi cravata neagră îi atârna neglijent. Fruntea îi era acoperită de broboane de sudoare şi îmi rânji cu un aer de superioritate. Nu arata atât de bine fără palton... era slab şi adus de spate. Oare ce caută el aici?... Ce joc blestemat şi neamuzant!... Ca să prinzi un câine turbat, trebuie să te prefaci că ai alte treburi şi exact aşa aveam de gând să procedez şi eu. O să-l fac eu pe acest câine turbat pe care-l urmăresc să mi se gudure la picioare, dând din coadă, atunci când şi unde se aşteaptă mai puţin.

— A doua oară astăzi! O zi plină de coincidenţe. Sunt pur şi simplu uimit...

Dar mie nu mi se părea deloc aşa.

— Sunt uluit de-a dreptul, continuă el. Mi-am zis eu că o să adulmeci tu locul ăsta la momentul potrivit, dar... nu sta acolo... ia loc.

— Dar de ce nu mi-ai spus nimic dacă ştiai de existenţa lui? Am pornit imediat magnetofonul. Doar scria şi în formularul pe care l-ai completat când ai solicitat un detectiv... Aveai obligaţia să-mi dai absolut toate informaţiile necesare.

— Doar nu te aşteptai să-ţi spun tot soiul de baliverne care nu prezintă nici un interes şi nu au nici o legătură cu cazul!

O strigă pe funcţionară, nonşalant:

— Domnişoară, fă-i şi domnului un ceai, te rog. Fata se sculă de pe scaun fără să scoată o vorbă. Fusta şifonată, electrizată, prinse conturul şoldurilor ei.

— Dacă tu considerai că nu e necesară informaţia, puteai să-mi spui totuşi argumentând de ce nu o consideri demnă de luat în considerare.

— Ce fată prost crescută! schimbă el vorba. Se aşează mai într-o parte, picior peste picior. Oriunde merg, după cum bine vezi, eu sunt ticălosul. Ciudat! Dar dacă toţi te consideră lichea, ajungi să te porţi ca atare.

— Pentru Dumnezeu! Ce cauţi aici?

— Ei bine, chiar aşa. Ce-oi căuta?

— Te afli aici cu totul întâmplător, nu? Treceai pe-aici şi ai observat...

— Pe legea mea! zise el chicotind şi pocnind din degete. Nu, nu glumesc. Bănuielile tale sunt neîntemeiate. Zău că nu... De fapt s-au încurcat rău nişte iţe, foarte ciudat...!

— Dacă asta-i părerea ta, ar fi mai bine să-mi explici şi mie.

— Aş fi preferat să mă prefac că nu ştiu nimic, dar... îmi dau seama că te-am cam supărat, aşa că nu mă mai pot abţine... Iţi spun totul, adevărul gol-goluţ. Ca să fiu cinstit, am venit aici pentru şantaj...

— Şantaj?

— Da. Nu-i aşa, domnişoară?

Fata luă cu mişcări rigide ibricul de pe aragazul din faţa rafturilor şi turnă apa fierbinte într-un ceainic mare din porţelan. Nu făcu nici cel mai mic gest de a răspunde. Dar tăcerea ei era mai elocventă decât orice răspuns. Fratele clientei mele continuă calm:

— I-am prevenit oricum, aşa că sper că au pregătit cecul pentru astăzi. Şeful a întins-o şi habar n-am unde e. Şi fata asta o ţine una şi bună că ea nu ştie nimic... Ascultă, domnişoară, dacă o ţii tot aşa, nu te văd bine! Mă faci să aştept aici o zi întreagă şi am să te pedepsesc mărindu-vă dobânda. Ai înţeles? Mai bine i-ai spune asta şi şefului. Am timp suficient şi, până la noi dispoziţii, voi trece pe aici zilnic.

Fata, cu chipul complet lipsit de expresie, puse pe masă două ceşcuţe cu ceai, nu de cea mai bună calitate, şi pe care le umpluse cu o infuzie slabă. Se întoarse apoi tăcută la locul ei. N-aş fi crezut-o în stare de atâta stăpânire de sine.

— Drăguţo! Să nu mă înţelegi greşit. Şantajistul e un ticălos. Ei bine, dar odată şantajat, te porţi ca atare, nu te laşi cu nimic mai prejos…

Era ceva extraordinar de neaşteptat în această a doua întâlnire a noastră, în care tipul îşi anunţa şantajul fără măcar să clipească. Ce tupeu! Nu trebuia să cred tot ce auzeam, dar fiind pus în situaţia aceasta uluitoare, mă simţeam ca o muscă într-un borcan cu lipici. Mă gândisem când l-am văzut întâia dată că am să-i spun tot ce am de spus când mi se va ivi prilejul, dar nici nu sperasem ca visul meu să se realizeze atât de repede. Individul era, într-un fel sau altul, complicele clientei mele, fără doar şi poate. Un locuitor privilegiat într-un teritoriu interzis. Nu cred că trebuie dat în urmărire. Oare juca teatru? … Şi dacă juca, de ce naiba? Ori îi plăcea doar să se laude cu propriile ticăloşii? … Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci îşi subestima adversarul.

— îmi pare rău, dar dacă o ţii tot aşa, eu nu-mi pot vedea de treabă, am zis eu punând prea mult suflet în cuvinte, deşi îmi dădeam perfect de bine seama că nu e în avantajul meu. în primul rând, încep să mă îndoiesc de seriozitatea cu care a fost făcută cererea de anchetă.

— De ce?

— Ei bine, îmi ascunzi o mulţime de lucruri. De fapt, nici nu mă aşteptam la cine ştie ce de la un furnizor de la ţară ca ăsta… Arată cam jalnic dacă susţii că e un punct de răscruce…

— Dar când intră în scenă un şantajist… şi speculant…

— Da… şi mai ales dacă este rudă cu cel dispărut…

Ridică privirile şi duse ceşcuţa la buze. îşi sorbi ceaiul cu zgomot.

— Exact cum mă aşteptam… eşti destul de deştept. Dar se spune că şi maimuţa poate cădea din copac. Dar aici nu-i treabă de maimuţă. Când se cade fix pe mine… nu mai suport. Cu ce vrei să încep? Ce să-ţi explic mai întâi? Care mi-a fost scopul iniţial? De ce am pus la cale şantajul?

A fost brusc întrerupt de un claxonat prelung. După zgomotul obosit al motorului, părea să fie o camionetă antică pe trei roţi. Am impresia că maşina mea deranja la încărcat şi descărcat. Apoi se auziră voci de afară:

— V-am ruga să vă mutaţi maşina, domnule. Când am luat-o spre uşă, se ridică şi el şi îşi puse haina.

— Mă retrag şi eu.

Îmbrăcat astfel, părea din nou un zid negru. Când trecu pe lângă fată, o pişcă de nas. Fata sări ca arsă, dar nici măcar atunci nu scoase vreun scâncet.

— Nu uita să-i transmiţi şefului ce te-am rugat. Luându-şi paltonul din colţul în care şi-l lăsase, şi-l atârnă pe umeri.

— Nu-mi pasă câte zile am de aşteptat, dar dobânda creşte direct proporţional cu aşteptarea…

Se stârni vântul. Cerul se încreţi ca o pătură neagră. Am făcut schimburi de amabilităţi cu bărbaţii de afară şi m-am urcat în maşină. Şi dumnealui aştepta foarte firesc, cu mâna pe uşa cealaltă. Am pornit motorul şi nici nu apucă bine să intre în maşină, c-am şi apăsat pe accelerator, dar, din

nefericire, motorul fiind rece, n-a luat-o din loc şi eu am rămas ca paralizat. Fratele continuă nepăsător:

— Greşeşti! Lucrul cel mai important îl constituie mijloacele, şi nu scopul... De ce-i şantajez? Am şi eu nevoie de bani... Dacă stai şi te gândeşti, numai pentru ancheta ta cheltuiesc treizeci de mii de yeni pe săptămână. Nu mă descurc doar cu ce avea sora mea înainte de a-şi părăsi serviciul. Treizeci de mii de yeni pe săptămână! Asta înseamnă o sută douăzeci de mii pe lună... Nu aş avea de unde să iau atâţia bani... numai din câştig cinstit...

— Pe lună?... Dar vrei ca eu să-mi continuu investigaţiile?

— Bineînţeles. Eu, personal, am făcut cercetări timp de jumătate de an şi nu-mi închipui că tu o să poţi lămuri lucrurile într-o singură săptămână. Pot şi trebuie să procur banii necesari. Dacă e nevoie, chiar un an de zile... Trebuie să am răbdare...

Râse pe înfundate, iar eu mă simţeam tare încurcat. Numai la gândul că ar fi existat posibilitatea să nu-mi continuu investigaţiile mi se puse un nod în gât. Beţele de chibrit cu capetele negre şi albe din cutie... întâlnirea întâmplătoare din parcarea din faţa localului Camelia... întâlnirea şi mai stranie de la biroul domnului M... Mărturisirea şantajului... Aş fi înţeles lucrurile mai bine dacă el ar fi rămas un personaj ciudat în umbră... Dar el ieşise la lumină şi tot ciudat rămânea... Aveam chef de o ţigară... Oare cât o să mai continue toată povestea asta? Motorul mergea neregulat. Am deschis caloriferul. Oare m-am înşelat? Să presupunem că clienta mea şi fratele ei erau în căutarea adevărului, dorind din toată inima să lămurească lucrurile şi să admitem că nu făceau doar paradă de armonie între ei... Trebuie s-o văd din nou, pornind de la această idee, să lămuresc cât se poate de bine liniile de demarcaj de pe hartă. îmi amintesc cum îşi plimba degetele – din care sângele părea să se fi scurs – pe muchia mesei... biblioteca şi perdeaua lămâiatică drept fundal. înainte de toate însă, trebuie să mă asigur că ceea ce o preocupă pe ea atât de mult este unul şi acelaşi lucru cu cel în căutarea căruia e fratele ei.

Parcă mi-ar fi ghicit gândurile. Râse dispreţuitor.

— Nu-l iert. Nu-i mai pot suporta egocentrismul. Şi un criminal plăteşte pentru faptele sale. Dacă nu joacă cinstit, cum să-l iert? A zis că sora mea nu-i decât pe jumătate femeie. Tipul e ciudat... N-are decât, dar dacă nu respectă regulile jocului... îl fac eu să mi-o plătească... Sora mea e la ananghie... dracu' să-l ia! înţelegi?

Nu-nţelegeam, din păcate. Am apăsat instinctiv pe frână când mi-a apărut în faţă un camion cu faza lungă aprinsă. De ce să i-o plătească? Adică vrea să spună că-l pedepseşte prin găsirea soţului şi redarea lui soţiei? Nu-şi dă seama că o jigneşte în felul acesta?... Drumul fu înghiţit de norul de praf lăsat de camion. Se spune că hoţul care pretinde că a fost jefuit e cel mai deştept hoţ.

— Ei bine, eşti singurul pe care mă pot baza. îmi asum eu răspunderea cheltuielilor... Dacă e cazul, mă îmbarc pentru Vietnam. Scot eu două sute de

mii de yeni dintr-un drum, dacă mai găsesc vreo treizeci de oameni care să vină cu mine. Mai ai puţin timp la dispoziţie acum, nu?

— Sunteţi băut, spuse ea calm, fără să scoată lanţul de la uşă.

— Trebuie să te întreb neapărat ceva astă-seară. Am nevoie de câteva date pentru cercetările de mâine.

A îndepărtat, ezitând, lanţul şi m-a lăsat să aştept în vestibul. Ea ţâşni în cameră, ridicându-şi cu o mână părul de pe ceafă şi îndreptând cu cealaltă gulerul paltonului pe care şi-l îmbrăcase peste cămaşa de noapte. M-am trezit căutând pantofi de bărbat în vestibul, cu urechile ciulite la camera de alături... Oare ce mi se părea suspect?... Eram eu însumi puţin cam dezamăgit... Era sau nu acolo? Un bărbat care se prefăcea dispărut, dar, de fapt, se ascundea în propria-i casă...

Ideea era fantastică şi nu pe de-a-ntregul imposibilă. Cine-şi putea permite să mă întâmpine la ora aceasta târzie cu un „sunteţi băut" în loc de salut? De! Ea era stăpâna... dar normal ar fi fost s-o intereseze raportul meu, nu?... Aşa cum ar fi procedat oricare alt stăpân...

Da, dar nu e adevărat. Doar mă eschivez. Dacă m-ar fi privit cu atenţie, şi-ar fi dat imediat seama din atitudinea mea că n-am nici o veste pentru ea. în primul rând, dacă aş fi avut cât de cât ceva, fie veste bună, fie rea, puteam foarte bine să apelez la convenabilul şi modernul aparat care se numeşte telefon...

Când s-a întors, era îmbrăcată în pantaloni marinăreşti şi o vestă maronie groasă. Părul îi era aranjat ca de obicei, dar pistruii de sub ochi îi ieşeau mult în evidenţă şi o arătau schimbată – avea parcă un aer mai aspru. Simţeam oarecum nevoia s-o avertizez. Am început să mă bâlbâi, încercând să-mi găsesc scuze pentru vizita aceasta târzie.

— De fapt, vreau să-ţi vorbesc despre cutia de chibrituri de aseară. Am scris şi în raport, dar sondajul de la localul Camelia, ca să fiu scurt, este din păcate nul. Dar mai e ceva... Ai spus că ai găsit un ziar vechi împreună cu cutia de chibrituri, nu? îl mai ai? Mi-ar fi de mare trebuinţă...

— Bănuiesc că-l mai am, dar...

N-am lăsat-o să plece în căutarea lui chiar în clipa aceea. Faptul că explicaţia mea suna ca o justificare mi-a provocat un nod în gât... în primul rând voiam să ştiu data apariţiei ziarului... Oare exista vreo legătură între ziar şi cutia de chibrituri? Practic, n-ar fi fost cazul... dar nu puteam fi sigur până nu aflam data. Eram puţin cam îngrijorat. Oare de ce era atât de uzată cutia de chibrituri? Mi se părea deosebit de semnificativ faptul că de la mult prea importantul local Camelia n-am scos nimic, ba dimpotrivă, mi-a ridicat şi mai multe semne de întrebare... Existau nenumărate ipoteze, dar toate pline de contradicţii... Păreau toate ca o busolă stricată: acum îmi indicau o direcţie, în următoarea clipă, alta... Oricât ar fi însă de defectă o busolă, ea tot busolă rămâne. Dacă aş obţine un indiciu cât de mic, poate aş şti şi eu pe ce cale să apuc...

— Mă duc să-l caut chiar acum, spuse ea întorcându-se spre mine cu mâinile împreunate în semn de aprobare dată cuvintelor mele, care păreau că se scurg neîncetat. După o foarte scurtă pauză care mie îmi scăpase – oare fusesem neatent? – adăugă: Vreţi să intraţi şi să aşteptaţi?

Mă aflam din nou în camera lămâiatică. M-am aşezat pe acelaşi scaun pe care stătusem cu o seară în urmă. Mi-am frecat vioi palmele. Se pare că tocmai stinsese focul, aşa că soba mai era călduţă. Un miros de gaz persista în încăpere. Şi fără nici un motiv, puse stăpânire pe mine o ciudată senzaţie de indiferenţă şi eram nepăsător chiar şi faţă de mine însumi. Când am încercat s-o analizez, mi-am dat seama că m-au trecut fiori reci în clipa în care m-am aşezat pe scaun, ca şi cum prin aşezare aş fi reuşit să înlătur ceva – ceva care aducea cu umbra unui copac învăluit în ceaţă, ceva melancolic, nerezistent, neputincios. Probabil că era EL. Şi pentru prima oară, ce-i drept pentru foarte scurt timp, am avut impresia că există în realitate. Se întorsese acasă… un simplu portret care se ridică supus în picioare pentru a-mi ceda mie locul… şi inima-mi fu invadată de un sentiment de ruşine, care se răspândea încet-încet, precum o picătură de cerneală aruncată în apă.

Devenisem bănuitor. Ia să revăd eu amănunţit tot ee-am văzut şi cu o seară în urmă. Mai întâi, scrumiera de pe masă. Din fericire, era curată şi uscată, fără urme care să-i fi trădat folosirea recentă. Am tras adânc aer în piept. Camera mirosea uşor a cosmetice amestecate cu petrol lampant. Nici urmă de miros de ţigară. Sub faţa de masă – o obscuritate transparentă. Apoi… de la perdea la bibliotecă şi de-acolo mai departe, la telefon… Mi-am reîntors privirile căci îmi atrăsese atenţia o bucăţică de hârtie prinsă cu un ac de colţul perdelei, ceea ce m-a adus înapoi la realitatea inexistenţei LUI… Mi-am ciulit urechile să constat dacă e linişte perfectă în camera alăturată şi am înconjurat masa în vârful picioarelor ca să ajung la bileţel. Cineva scrisese cu pixul şapte cifre. Sunt mici, dar denotă un caracter ferm, de femeie… un număr de telefon pe care l-am mai văzut… Acelaşi număr de telefon care apărea şi pe cutia de chibrituri de la Camelia… Nu ştiu de ce, dar nu m-a mirat absolut deloc această descoperire. Mai mult decât atât, parcă fiorul din mine a luat proporţii duble. Eu încercam să resping posibilitatea că ea ar şti ceva şi, cu toate acestea, oare nu prevăzusem dinainte şi această variantă? De fapt, ea n-a fost o victimă inocentă tot timpul.

Eram neîncrezător şi necioplit. Şi de ce nu, mă rog? mi-am zis apoi. Nu mă putea scoate im nimeni de-aici acum. Cartea câştigătoare, cea cu beţele de culori diferite, era a mea şi, în plus, adversarul meu nu era decât un şantajist nemernic. Ce frig îmi era! Mi-e teamă că sunt cu-adevărat beat. îmi revin eu. „Ce cauţi aici?” Da, de fapt ce căutam aici? Ia să mă gândesc. Până cu puţină vreme în urmă aveam atâtea pe cap că nici nu ştiam de unde să le apuc, dar… dar mi-am oprit maşina chiar aici, pe stradă, am privit ferestrele lămâiatice, am ezitat puţin, să intru? să nu intru?… Mi-am zâmbit de parcă mă priveam în oglindă când am oprit motorul. Am urcat treptele de ciment pe furiş… Dreptunghiurile întrepătrunse de alb şi negru ale palierelor erau luminate ca

un altar de lumina naturală a nopţii… Şi eu eram cu mâinile goale, de parcă fusesem jefuit de un tâlhar la drumul mare.

„Sunteţi băut.” Nu avea dreptate. Dimpotrivă, stătusem vreo două ore cu aeroterma pornită şi cu geamul larg deschis, cu faţa expusă aerului nopţii şi ghimpilor lui glaciali. Şi dacă trebuia învinuit cineva, atunci acela nu eram eu, ci sake-ul. Doar nepreţuitul şi grijuliul ei complice m-a determinat să nu mă dau bătut. Dacă ea avea de gând să învinuiască pe cineva pentru rea intenţie, apoi numai el putea cădea sub acuzaţia ei…

Ce-i cu zgomotul ăla? Se pare că venea din apropierea bucătăriei, chiar de dincolo de draperie. Printre zgomotele acelea înăbuşite se auzea şi clinchetul uşor al recipientelor din sticlă… acel sunet ciudat de frecare a aerului cu lichidul. Până acum n-am realizat că berea poate scoate sunete atât de jalnice.

— Sper că bei o sticlă de bere.

Nu de aceea venisem până aici. Foamea mă împinsese de fapt spre microbuzul de pe albia râului secat. Dacă stau şi mă gândesc, nu mâncasem decât un castronel de soba1de dimineaţă. Asta nu înseamnă că n-am avut unde să mănânc, pentru că mai sunt încă suficiente restaurante vechi, dintr-acelea de care destul de rar întâlneşti. N-aveam decât să-mi astâmpăr foamea prin apropierea străzii principale din circumscripţia numărul trei, dar dorinţa de a-l cunoaşte mai bine pe aşa-zisul frate ce mânca prin microbuze îmi aţâţase şi mie pofta de a lua masa pe-acolo.

— Am auzit şi despre tine prin dughenele din cartierul deocheat. Se pare că te cunoaşte lumea bine.

— Ai auzul bun. Mă şi aşteptam la asta. Nu se distingea nici urmă de timiditate în râsul lui arogant.

— La controlul medical de la angajare nu prea am fost grozav. Am luat note bune doar pentru culegerea de informaţii. Te miră? Trebuie să dăm examen, da… De exemplu, am dat o raită cu examinatorul printr-un magazin universal şi apoi a trebuit să precizez câte fete au fost îmbrăcate în fuste roşii sau ce culoare aveau pantofii purtaţi de bărbatul care-şi cumpăra cravată… Dar testul de culegere de informaţii a fost altfel… Mi se dădeau diferite situaţii şi eu trebuia să răspund cu „da” sau „nu”; cui îi e adresată întrebarea, ce întrebare i se pune, cum trebuie rezolvată… Am răspuns la toate cu „nu” şi examinatorul m-a întrebat de ce am procedat astfel. Şi i-am spus: tehnica de culegere a informaţiilor e dificilă, dar mai dificil este să-ţi astupi urechile.

Drumul dintre stâncă şi marginea livezii de peri era întunecat ca un tunel şi am avut impresia că am uitat să aprind luminile. O rafală de vânt îmi

1. Paste făinoase preparate cu condimente japoneze.

smuci volanul în mâini. Dealul şi livada de peri se terminau brusc într-o pantă abruptă. Drumul era perpendicular pe mal. Am văzut imediat un mănunchi de felinare roşii, dar mi se păreau cu totul altfel decât îmi imaginasem. Maşinile nu erau aliniate şi nici legate una de alta prin cordoane de lumini, nu se cânta muzică, nu era agitaţia de la festivaluri. Felinarele roşii se legănau în vânt şi pe albia râului larg şi secat se aflau împrăştiate mai multe

microbuze cu gurile lor sumbre şi palide deschise. Erau dispuse în semicerc, la intervale neregulate şi îndreptate în toate direcţiile.

Mie mi-a atras atenţia priveliştea de pe partea cealaltă a râului, peste mal. Nu se văzuse până atunci pentru că fusese mascată de livada de peri. Un teren viran întins, necultivat, fără case, fără copaci, era luminat strălucitor, ca o scenă, din trei părţi de proiectoare mari cu diametrul de vreun metru pătrat. Cam la o sută de metri spre dreapta se înălţau o grămadă de birouri şi diverse clădiri, ca nişte adevărate blocuri de lumini, debordând de animaţie. Era un freamăt ca într-un microoraş. Buldozerele şi excavatoarele muşcau de-a dreptul din deal. Fâşii de teren, tăiate de maşini pe şenile, ca nişte modele ornamentale, se strecurau printre ele. Un drum provizoriu făcea legătura între şantier şi strada principală. Deodată răsună o sirenă undeva peste râu şi huruitul motoarelor şi al maşinilor care reverberase până atunci sub cerul întunecau fu redus la tăcere. Trei camioane porniră dinspre cantină spre şantier. Fiecare camion avea, se pare, destule ajutoare şi, privind insistent zona luminată, mi-am dat seama că se lucra în schimburi, neîntrerupt, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Acum e activitatea în toi, spuse el cu un ton mai ridicat.

Am intrat cu maşina în albia râului.

Apropiindu-ne, mi-am dat seama că era mai mare animaţie decât mi s-a părut mie de pe mal. Fuseseră instalate şi un fel de copertine deasupra uşilor din spate ale microbuzelor, iar în spaţiul de sub ele fuseseră înghesuite tejghele unde puteai să serveşti, în picioare, rămen, cârnăciori, oden, sake. în spatele tejghelei se găsea o maşină de gătit şi un bucătar cu şorţ alb în faţă, aşezat pe călcâie, pe o pernă destul de grosuţă. Cum tejgheaua se înălţa doar la vreo zece centimetri de pardoseală, trebuia să te apleci destul de mult ca să-ţi iei mâncarea.

Erau vreo şase microbuze în total (oare muncitorii aceia de la serviciul de combustibil m-au minţit sau doar astă-seară erau mai puţine decât de obicei?); la trei dintre ele se aflau câţiva clienţi. In mijlocul semicercului de microbuze se adunaseră în jurul focului în aer liber trei femei şi doi bărbaţi. Bărbaţii purtau ghete negre scurte şi haine matlasate cu dungi verticale stridente şi centuri maro-roşcate. Nici nu era greu să-ţi dai seama cam ce soi de adunătură e. Femeile erau încotoşmănate în paltoane până la urechi şi nu li se vedea decât părul. Coafurile lor vulgare, evidenţiate de vâlvătaia focului, se potriveau mai bine pe nişte saltele jegoase... Un tânăr cu butoiaşe de gaz în ambele mâini călca apăsat pe pietre, dinspre râu. S-o fi dus după apă. N-ar fi rău să dezinfectăm oden-vl cu puţin sake. O luă direct spre microbuzul din marginea dreaptă a semicercului. Nu-mi explic de ce, dar în partea aceasta nu erau clienţi şi nici felinarele nu ardeau.

Îmi spuseseră mie muncitorii ăia că individul e bine-cunoscut aici. în lumina vineţie, faţa palidă, buhăită şi nerasă a bucătarului ieşea bine în evidenţă. în timp ce-şi ştergea mâinile de şorţ, cu ochii pe jumătate închişi şi buza de jos răsfrântă, împărţea zâmbete în dreapta şi-n stânga.

— E cam răcoare.

— Ce-ai zice de o ceşcuţă de sake? mă ademeni fratele.

I-am retezat-o scurt:

— Eu iau o porţie de rămen. Sunt cu maşina. Nu eram de felul meu nici tăios, nici rău, dar puteam să înfurii şi un poliţist mai mult decât se cuvenea dacă aşa aveam chef. Poate pentru că meseriile noastre se înrudeau din multe puncte de vedere. Căutam să nu jignesc pe nimeni dintr-un spirit de conservare caracteristic. Dacă puteam să beau, nu mă dădeam în lături, bineînţeles, dar dacă beam acum, trebuia să-mi las maşina aici. Şi mâine. câtă bătaie de cap să vin să-mi iau maşina. Nu merită sau, dacă stau şi mă gândesc mai bine, poate ar merita. Dacă mi s-ar întâmpla, venind şi mâine, să pun mâna pe M şi să smulg de la el o mărturie decisivă…

Puse tăiţeii proaspăt făcuţi, înfăşuraţi cu grijă în jurul beţişoarelor, în vasul cu apă clocotită şi-i amestecă cu atenţie să nu se împrăştie. Mirosul caracteristic de făină îmi gâdilă plăcut nările.

— Ia ascultă, dacă ţi-e frig, îţi fac rost de un fular.

Se întoarse spre bucătarul cel nebărbierit şi-i spuse:

— Dă-i ceva.

Am încercat să-l opresc înainte de a se apuca să caute ceva după tejghea. La care, fratele spuse, repezit:

— Hai, lasă prostiile! Aici nu se plăteşte chiar totul.

Se ridică brusc şi porni spre focul în aer liber, care fusese aprins într-un soi de cazan ce servea şi drept tobă. Bărbaţii de-acolo îl salutară, rămânând neclintiţi: braţele pe lângă corp, şezând pe călcâie, cu spatele drept. El dădu simplu din cap. Judecând după aparenţe, el părea şeful. Fetele îi făcură, doar în treacăt, semne cu mâinile. Se pare că era client bun şi vechi. Cei doi bărbaţi de la depozitul de combustibil îl descriseseră ca fiind mare bandit, şi îl intuiseră bine…

— Tipul care-i cu tine e din aceeaşi bandă?

— Nu, e doar un prieten. Bucătarul îşi privi mâinile; poate-mi juca feste imaginaţia, dar mi s-a părut că zâmbeşte. Cu mâna liberă începu să se scarpine mai jos. Pofta de mâncare mă părăsi, dar pe urmă m-am gândit că oricum s-a scărpinat peste pantaloni şi vasele par să fi fost fierte. Voi trece cu vederea de data aceasta.

Dacă-i adevărat că „fratele” este un ticălos, atunci intuiţia mea nu m-a înşelat. Eram un caraghios că aşteptam tocmai de la el informaţiile necesare… Bineînţeles, el a spus că are de gând să şantajeze ca să-şi procure banii necesari pentru anchetă… Dar dacă ancheta – sau mai bine zis eşecul ei – îi oferea un alibi pentru ticăloşiile lui, atunci ne învârteam într-un cerc vicios… şi trebuie să recunosc că nici măcar nu mă minţea. Nu mai vedeam nici o ieşire… Atâta vreme cât taxa de anchetă nu se plătea cu cec fals sau în condiţii de inflaţie, ci numai cu bani gheaţă, ce-mi păsa mie de el…?

Aşezaţi în jurul focului, cei trei bărbaţi discutau în voie. Am vaga impresie că am mai văzut scena aceasta undeva cândva. Bulele de aer ce se

zăreau prin găurelele cazanului aveau o strălucire verzuie. O flamă roşie puternică ţâşni spre cerul întunecat stârnind un praf înfiorător. Mă străbătu un fior de la picioare în sus. Nu simţeam nici o adiere de vânt, poate pentru că eram feriţi de mal, dar cerul răsună puternic chiar deasupra capului meu. A fost ca o pocnitură dintr-un radio dat la maximum fără să fie acordat pe vreun post. Nenumărate degete zbârcite zdrăngăneau pe rămurelele şi crenguţele copacilor din crângul de pe deal. Am măsurat din ochi placajul cu uşiţă din spatele bucătarului nebărbierit. Părea mai aproape de locul şoferului decât de centrul autobuzului. Da, se pare că era suficient loc pentru o saltea. Mi-am îndoit de câteva ori degetele de la picioare ca să-mi pun sângele în mişcare.

— Şi locul de destrăbălare? Acolo, înăuntru?

— Nu, nu aici, spuse bucătarul, strecurând cu îndemânare tăiţeii fierţi printr-o sită metalică şi scuturându-i bine de apă. Mă scrută atent.

— Mai bine las-o baltă. Alea nu-s femei... care-şi pun fundul la bătaie într-un asemenea loc.

— Atunci ce alte distracţii mai sunt?

— Tocmai am închiriat camera tipului ăluia care vine mereu... Din păcate, mie-mi vine să vărs când văd o târfă... Am consultat şi medicul... Am crezut că am diabet. Ma scot din sărite pisicile în caiduri care dau târcoale pe-aici... Aş pune parul pe ele! Dar nu poţi ucide oameni cu parul... Ce râs! Ei bine, mi-ar fi plăcut să am diabet în tinereţe... Dacă dau drumu' la târfe aici, apoi nu mai scap de ele... Aici sunt ouă crude şi aici fierte tari... Şi dacă le las, şi dacă nu, eu tot trebuie să plătesc bani grei sindicatului. Aşa că ce importanţă mai are?

— Cu toate astea, afacerea pare interesantă. Am spart un ou în castronel şi mi-am încălzit palmele pe porţelanul fierbinte.

— Interesantă? Păi, ştiu eu? Ar trebui să mă consider foarte norocos dacă reuşesc să-mi plătesc ratele până se strânge şandramaua de-aici.

— Lucrezi pe propria ta maşină?

— Nici n-am apucat să dau de gustul afacerilor, aşa cum credeam. Ştii că există legi de circulaţie... legea circulaţiei pe drumurile publice, sau cam aşa ceva... Oricum, chiar dacă ai maşină, nu te poţi opri oriunde ai vrea să faci afaceri.

— Dă-mi, te rog, piperul.

— La urma urmei, terenuri ca astea sunt puţine, albia unui râu sau malul mării sunt locuri unde nu ne mai batem capul cu regulile de circulaţie. Şi-apoi sunt în căutarea unui loc bun pentru afaceri. Dacă nu-mi plătesc cotizaţia la sindicat, nu pot demara. Asta-i toată şmecheria...

— înţeleg că trebuie să te ai bine cu un sindicat oarecare.

— Mănânci sau eşti mâncat. Nu te lasă nimeni de capul tău. Dar eu nu-ţi spun toate astea numai pentru că-l cunoşti pe tipul ăsta... Nu-i prea aspru cu mine... Nu ia pielea de pe om... Noi am stabilit de la bun început că depindem unul de celălalt... Ei, şi după ce termin cu ratele, dacă mă mai ţine maşina

până atunci, am de gând să merg undeva la ţară, pe malul mării, şi să-mi încropesc ceva acolo…

Fratele îmi spusese că n-are rost să caut urmele LUI pe aici. Directorul întreprinderii Dainen şi Tashiro au accentuat acelaşi lucru. Dar acum… După ce-i verificasem, personal, pe furnizorii de combustii M şi trecusem prin oraşul F, eram înclinat să cred… Singura legătură care se putea stabili între EL şi oraşul F era centrul de distribuire a combustiblului… un loc obişnuit, o legătură normală între angrosist şi negustorul cu amănuntul. Dar, cu atât mai mult cu cât nu era ceva ieşit din comun, apariţia fratelui aici îmi ridica nişte semne mari de întrebare. În afară de faptul că era cumnatul LUI, eu nu găseam nici o altă legătură de afaceri între ei, deşi părea legat de EL prin acest oraş F. Să fie o coincidenţă? Oare ce naiba putea să însemne? Din nou o „întâmplare" dintre cele după care se dă el în vânt? Dacă cuplurile: oraşul P – EL pe de-o parte, şi oraşul F – frate, pe de altă parte, n-au nici o legătură, atunci totul pare perfect. Deoarece însă clienta mea era sora unuia şi soţia celuilalt, n-avea cum să nu existe un punct comun şi, dacă le îmbinam pe cele două, ajungeam la o poveste de toată frumuseţea. Până şi directorul întreprinderii Dainen şi tânărul Tashiro au stabilit o legătură între complici prin faptul că au fost de acord cu ce a spus fratele şi era lesne de închipuit că ei sperau să ajungă într-o zonă unde să-mi scape mie, să se simtă în siguranţă. Dacă ar fi să iau în considerare sfatul directorului, atunci, ca să câştig bani, ar trebui să-mi astup urechile, şi nu să ascult la ce se vorbeşte, să închid ochii, şi nu să privesc înjur, să dorm ziua, şi nu să încerc să realizez ceva, dar… Sirena urlă pentru a doua oară, ca un viţel înspăimântat. Fratele se întorcea de la foc, frământând cu paşi apăsaţi pietricelele de sub picioare şi muşcându-şi buza de jos. Se vedea de la o poştă că e furios, dar nici măcar nu încerca să-şi ascundă mânia. Bucătarul îi întinse imediat o ceşcuţă fierbinte pe care el o dădu pe gât.

— Ce cacealma! Mi s-a spus că nu sunt decât trei fete. Oare ce pun la cale?

— Ticăloşiile sunt la modă acum, răspunse bucătarul mişcându-şi capul cu putere la dreapta şi la stânga.

Luă de pe foc un ibric verde emailat, cu mâner, şi-i mai umplu o ceşcuţă.

— Ticăloşii? Ha, lasă prostiile! râse el nervos, întorcându-se spre mine. Lumea e rea, e tare rea. Mă apucă scârba. Le las să-şi facă mendrele în schimbul unei taxe. Târfele naibii! Nu le-ar angaja nimeni pentru nimic în lume. Atunci de ce dracu' nu-şi văd de ale lor, să câştige ele un ban şi apoi să iasă din mocirlă? Sunt prea bătrâne ca să le mai protejeze vreun codoş.

Deodată pământul începu să tremure şi întunericul să vibreze. Se porni treaba. Se zăreau câţiva bărbaţi venind fuga, cu paşi mărunţi de dans, ale căror siluete se conturau pe banda de lumină ce urmărea linia de orizont a digului. Următorul schimb era probabil după o baie bună sau o duşcă de sake.

— Sunt numai trei fete? Ce naiba ai de gând să faci?

De data aceasta, înainte de a lua ceşcuţa în mână, se aplecă şi sorbi puţin din ea. Lumina adunată în fundul ceşcuţei groase strălucea vizibil. O rază în formă de semilună îi contura bărbia.

— Deci astea sunt afacerile de care te ocupi?

— Afaceri? zise el strâmbând uşor din nas şi râzând puţin jenat. Dar, oricum, nu-i totuna cu hoţia sau tâlhăria la drumul mare şi nici bătaia de cap pe care ţi-o dă un sediu fix... Interesant, nu? Legea îţi permite să te mişti de colo-colo cu maşina... Toată filosofia, după lege, este să ai grijă de vieţile omeneşti... În caz de inundaţii...

— Lucrezi de mult aici?

— Exact de când au început lucrările astea... da, mi se pare că din iulie anul trecut.

Iulie? Exact luna în care s-a stabilit legătura între furnizorii de combustibil M şi întreprinderea Dainen. începe să se întărească legătura dintre punctele de contact. Dar erau care chiar două puncte de contact?... Nu cumva exista numai unul?... Şi în august a dispărut EL... Ar trebui să aflu ce se-ntâmplă pe aici. Pentru ce motiv îi poate şantaja pe furnizorii de combustibil?... Dacă ar fi fost doar o chestiune simplă, de întrebarerăspuns, ar fi dat-o el în vileag de mult... Dar dacă-l prind şi pe el, deliberat, în aceeaşi plasă cu clienta mea? Oare ce s-ar întâmpla în cazul acesta?... Eram tare cătrănit pentru că băteam pasul pe loc în labirintul de presupuneri.

— Ei, hai! O să beau şi eu ceva. O să-mi las maşina pe undeva pe-aici. Se poate, nu? Nu mai pot de frig.

— Prudenţa ta e lăudabilă, îmi spuse el privindu-mă şmechereşte. Cât despre zona asta, las pe mine. Poţi parca chiar aici, dacă doreşti. Nu are acoperiş, dar am grijă de teritoriu ca de propria mea casă.

— Bine, dar... mormăi aproape imperceptibil bucătarul, strecurându-mi şi mie o ceşcuţă cu sake.

— Ce vrei să spui? îi ceru fratele socoteală brutal. Ce te nemulţumeşte? Hai, zi!

— Nu mă nemulţumeşte nimic, răspunse el cu indolenţă, legănându-se de pe-un picior pe altul. Cum să spun aşa ceva?

— Ei, atunci spune ce se-ntâmplă în seara asta. Bucătarul continua să se legene ca o maimuţă plictisită...

— Uită-te-acolo! Adunătura din această seară a luat-o bine din loc... chiar prea bine...

— Şi ce nu-i bine-n asta?

— Chiar nu ţi-a ajuns nimic la urechi?

— Ce...?

— Păi...

Abia acum începu bucătarul să se arate îngrijorat, îşi ridică faţa buhăită şi-l privi pe frate drept în ochi:

— Am şi eu motivele mele să nu-mi placă harababura asta... mai ales că şeful de la centru lipseşte...

— Zi mai clar ce te frământă.

— Nu ştiu nimic precis. Am auzit şi eu de la alţii… îmi pare bine că nu sunt şi fete… dar ce mă îngrijorează e faptul că nu lipsesc numai fetele. Dacă-i adevărat ce se spune, atunci sunt cam puţini, nu? Dintre tinerii din banda ta numai trei şi-au făcut apariţia astă-seară.

— Dar spune-mi odată ce se zvoneşte?

— Toată lumea ştie… Ei bine, dar cred că o să-ţi iei toate măsurile de precauţie… Dar nu-mi place că tocmai tu nu ştii nimic…

Singurul loc unde nu se adunaseră clienţi era microbuzul nostru. Câteva minute, pentru că eram preocupaţi de sake-ul nostru, n-am băgat de seamă că în jurul fiecărui felinar răsăriseră din întuneric cinci-şase bărbaţi – sau maximum şapte-opt – o adevărată adunătură, aş zice. Mie nu mi s-a părut că ar pluti nimic alarmant în atmosferă… Poate pentru că nu cunoşteam obiceiurile locului. Fiecare stătea aplecat deasupra farfuriei lui cu oden şi-şi vedea de ceşcuţa cu sake. Dacă trebuia să găsesc neapărat ceva care să mă îngrijoreze, atunci nu puteau fi decât muncitorii aceia cu căşti, deşi nu erau în timpul serviciului. Poate că poartă căştile ca să le ţină de cald. Cele cinci siluete rămăseseră paşnice, în aceeaşi poziţie, în jurul focului… Nu erau nici clienţi care să ia fetele în bătaie de joc…

Deodată, fratele… muşchii gâtului i se încordară teribil. Voia parcă să-şi întindă gâtul ca o pasăre de pradă, iar mâinile ţineau strâns ceaşca de sake încă neterminată. O luă cu paşi mari în direcţia focului. Păşea pe vârfuri ca să nu se împiedice de pietre, iar spatele lui, înghiţit de întuneric, nu mai arăta acum ca un zid.

— Ce pun ăia la cale?

— Nu e om rău, spuse bucătarul, dând din cap ca de obicei şi întinzându-se după o ţigară. Nu-i rău deloc, dar nu ştie să se facă plăcut. Şi-apoi nu e bine nici să fii prea deştept. N-a făcut deloc bine că i-a lăsat pe cei de la barăci să comande mâncare şi băutură pe credit. El dă şperţ la serviciul financiar ca să le reţină apoi datoriile din lefuri.

— Aha!

— Nu ştiu ce găsesc ăştia distractiv pe-aici. Pleacă de pe la casele lor ca să vină să muncească într-un asemenea loc… Când cumperi pe credit, chiar dacă ştii c-o să-ţi pară rău mai târziu, punga se subţiază, cu sau fără voia ta.

— Dar la ce-i serveşte să le facă tărăboi pentru atâta lucru?

— Ştii… poimâine-i zi de leafă… Pe cincisprezece. Mai vrei o ceşcuţă?

— Da, cu banii jos.

Bucătarul îşi puse ţigara pe un colţ al maşinii de gătit şi chicoti. I-am urmărit privirea, care i se îndreptase undeva în jos, spre şasiu. De unde stăteam eu, vedeam foarte bine întreaga albie oglindită într-un reflector lunguieţ. Cele cinci umbre priveau tăcute şi nemişcate focul… Parcă erau prinşi într-o fotografie. Bucătarul spuse ca pentru sine:

— Nu, nu-i rău deloc. Uite, fetele astea sunt nişte lepădături şi cei ce lucrează pe şantiere n-au o viaţă prea uşoară… dar decât să se încurce cu ele,

mai bine lipsă... Aia cu cei mai mulţi clienţi întrece şi o iapă... face amor cu mai mulţi deodată şi chiar în mijlocul actului sexual începe să sforăie. Se spune că şi-a pus deoparte vreun milion de yeni.

— El are duşmani? l-am întrebat.

— Ia uite! zise cu voce joasă. Nu-mi place cum se adună clienţii în colţul acela... Suspect! Nu ţi se pare ciudat?... Nu-mi place deloc zarva asta!... Cred că cel de pe dig a fost pus de pază.

— Nu exagerezi cumva?

— Nu-mi place cum se scurg... şi microbuzele se golesc unul după altul. Or să ajungă imediat aici.

— Oare trage cineva sforile din spatele scenei?

— Nu ştiu... Eu...

— Cineva de pe-aici... persoană influentă... poate vreun membru al consiliului orăşenesc...

— Ai insignă?... Dacă ţi-e prinsă la rever, hai, arunc-o repede!

Tot nu-mi venea să cred. Chiar dacă se punea ceva la cale, nu-mi mirosea decât a un soi de încăierare sau în cel mai rău caz a demonstraţie. Dacă era să fie demonstraţie, însemna că fratele are duşmani, cu alte cuvinte. Cel mai important era să încerc să aflu care-i sunt duşmanii. Există un început şi un sfârşit pentru orice ciclu. în orice labirint trebuie să existe şi o intrare, şi o ieşire... Hai, să-mi dau toată silinţa să iasă ceva...

Ori din cauza frigului, ori a tensiunii în care mă aflam, sake-ul nu şi-a făcut deloc efectul. Sau poate pentru că paharele erau atât de groase, nici n-am băut cât mi-am imaginat. Am mai cerut o ceaşcă... a patra.

Trei muncitori veneau clătinându-se, braţ la braţ, spre microbuzul meu. Au urcat toţi. Doi dintre ei îl sprijineau, de ambele părţi, pe cel din mijloc, îmbrăcat într-o pufoaică şi care era beat mort. Cel din stânga, un tip solid cu o bărbie puternică, mă sfredeli cu privirea de sus până jos, dar nu zise nimic. Poate-mi căuta şi el insigna. Cel îmbrăcat în pufoaică plângea înăbuşit, cu suspine, strigând:

— Sake! Sake! Hei, tu! Mă aflu printre cei dispăruţi, daţi în căutare. Nevastă-mea a scris la primărie să fiu găsit neapărat.

— Nu-ţi mai bate tu capul atâta! spuse cel mai mic, un individ chel, dar prietenos, care-l tot bătea pe spate pe camaradul lui plângăreţ. Dacă te tot frământi, nu se mai termină...

— Sake! se văicărea în continuare cel în pufoaică. Ce-i aia dispărut? Hai să scriem, să vedem! Dacă s-ar şti că muncesc, s-ar termina cu ajutorul social. I-am spus şi nevesti-mii: încearcă şi rabdă doi ani şi nu spune nimănui nimic. Ai răbdare şi imaginează-ţi că ţi-a murit bărbatul şi o să te descurci cu ajutorul social. Cel mare rosti cu o voce neaşteptat de liniştită:

— Nu te mai frământa! Nu-i de vină nevastă-ta, ci cei de la primărie care au vrut să-ţi taie ajutorul social... ei ţi-au făcut-o... Şeful bandei care a venit cu mandatul de percheziţie şi-a ameninţat-o. Ia ascultă! Iau eu legătura cu cei de la primărie sau le scrii tu o scrisoare? Nu te mai agita atâta! Suntem noi

martori că eşti aici. Uite? Ai mâini, ai picioare... Cum să fi dispărut?... Eşti aici, nu?

— Da, sunt aici. Sunt...

— Eşti... spuseră cei doi deodată, bătând din palme.

— Sake! La naiba! Ce să fac, să le scriu? E complot de la primărie... Nu-i nimic... Dar sunt aşa de trist, că nu mai pot juca jocul de noroc preferat, pentru că sunt dispărut... şi sunt beat mai tot timpul...

Bucătarul îşi ridică un deget să-mi arate ceva. Mi-am întors privirile spre reflector şi l-am zărit pe frate în beznă, undeva la jumătatea drumului dintre foc şi autobuze, făcându-mi semn să mă duc la ei... M-am îndepărtat încet de autobuz, ca să nu prindă cei trei de veste... înaintam greu, poate din cauza pietrelor din albie... sau poate că eram mai ameţit decât mi-am închipuit. Fratele mă luă de braţ ca şi când voia să mă invite la o plimbare pe întuneric şi deodată porni pieziş. Respira greu şi i se citea îngrijorarea în glas.

— E stranie atmosfera. Mai bine te-ai retrage.

— Stranie? Adică cum?

— Nu ştiu, răspunse el privind neliniştit în jur. Am senzaţia că au pus ceva la cale împotriva mea.

— Adineauri am văzut un beţiv cam interesant. Zicea că a fost dat dispărut. Mai avea puţin şi izbucnea în plâns...

— Ce cretin! Zău că da.

— Sper că şeful furnizorilor de combustibil n-are nici un amestec.

Îşi luă mâna de pe braţul meu, se opri şi mă privi îndelung câteva clipe.

— Nu mai da frâu liber imaginaţiei. îţi pierzi timpul degeaba dând târcoale pe-aici. Banii... azi îi ai, mâine nu-i mai ai... dar treizeci de mii de yeni pe săptămână nu-s tocmai de lepădat. Te rog, pleacă repede de-aici.

— Dar am băut.

— Ce mai contează? Dacă ăştia se pun acum pe un scandal de toată frumuseţea, o să-ţi pară rău.

Chiar în clipa aceea, vreo şapte-opt bărbaţi, care o tăiaseră de-a curmezişul ocolind focul, ca şi când voiau să o ia printre microbuze, îşi schimbară brusc direcţia şi înconjurară focul. N-am înţeles cine a lovit primul, dar deodată se iscă o adevărată harababură printre siluetele acelea întunecate. Două fete au ţâşnit spre noi, ţipând, dar au fost prinse. Au sosit întăriri imediat şi cele două au fost săltate, fiecare de câţiva bărbaţi, ca nişte saci cu legume şi duse în beznă, undeva dincolo de cercul de autobuze. Li se mai auzeau doar vocile plângăreţe şi stridente, înjurau şi urlau după ajutor. într-o clipă au răsunat ţipete şi zgomote provocate de obiecte sparte undeva pe lângă autobuzul cel mai apropiat de dig, înghiţind scâncetele fetelor. S-au spart geamuri şi s-a aruncat cu pietre dinspre autobuzul acela. O piatră a aterizat chiar la picioarele mele. In jurul focului situaţia se schimbase şi trei bărbaţi au şi pornit la contraatac. Un muncitor care ţipa de mama focului era târât de alţi doi şi îi atârna ceva deasupra capului. Fu trântit cu violenţă la pământ şi lovit cu picioarele. Posibil să-şi fi rupt mâna în cădere. Se zvârcolea acum de durere

pe pietrele din albie. Câţiva muncitori loviră cu picioarele cazanul în care ardea focul, răsturnându-l, şi cei trei fură atacaţi cu lemne care ardeau. Ei reacţionară însă prompt şi sistematic. Aveai impresia că au pus mâna pe nişte arme eficace pentru că i-au determinat imediat pe atacanţi să se retragă. Muncitorii s-au folosit apoi de foc pentru a lua cu asalt microbuzele. Au aruncat tăciuni aprinşi prin ferestrele sparte şi i-au atacat pe cei trei tineri cu pietre. Nici aceştia nu s-au lăsat mai prejos, dar victoria a fost de partea celor mulţi. încetul cu încetul, tinerii au pierdut teren, iar microbuzele au devenit ţinta atacului. Sobele de gătit au fost scoase, cisternele au luat foc... S-au făcut ţăndări grămezi întregi de vase... Dar forţa distructivă a gloatei nu şi-a făcut pe deplin efectul pentru că atacul a fost dispersat de câţiva consumatori de sake şi alte băuturi alcoolice ieftine, care erau beţi turtă şi de către cele două femei care fuseseră duse cu forţa, undeva mai departe în albie.

— Vorbesc eu cu cei de la birouri, urlă fratele, croindu-şi drum prin învălmăşeală şi luând-o apoi la fugă.

Chiar pe când traversa semicercul de microbuze, a fost ajuns din urmă de câţiva muncitori şi trântit la pământ. Eu n-am făcut, însă, nici un pas spre el. Stăteam cu ochii aţintiţi spre masa aceea de siluete negre şi nici nu-mi părea rău, nici nu mă simţeam dator să-i întind o mână.

Ciudat... Ii veni un microbuz în ajutor tocmai în momentul cel mai critic... Microbuzul din punctul
1 1 Q cel mai îndepărtat – care reuşise oarecum să scape de distrugeri, în timp ce toată lumea era concentrată pe băutură, căci sake-ul curgea pur şi simplu în şuvoaie – porni deodată, cu uşile din spate deschise, pierzând pe drum mărfuri şi muncitori la nimereală şi stârnind o ploaie de pietricele.

Normal, toată lumea îşi aţinti privirile spre microbuz, urmărindu-l şi asaltându-l cu pietre. Unii au încercat chiar să se urce din mers, prin ferestre. Microbuzul, care nu părea să aibă mai mult de 1 000 cm3, răsuna ca un ferăstrău hodorogit, dar îşi adună toate forţele şi se caţără pe dig, scăpând de urmăritori.

Actul de curaj al şoferului a dat şanse şi altor microbuze să scape. Profitând de răspândirea muncitorilor în urmărirea microbuzului care căuta să se elibereze din învălmăşeală şi ceilalţi şoferi au pornit motoarele şi au luat-o, care încotro, prin albia râului, în plină viteză.

L-am zărit pe frate cu coada ochiului. Se tupilase în iarba uscată de sub dig ca să scape de urmăritori. Am ţâşnit şi eu spre maşina mea, care, din fericire, scăpase de atac până acum. Deodată mi-am amintit că am uitat ceva extrem de important: jurnalul LUI. l-l cerusem fratelui şi mi-a spus că-l voi găsi a doua zi la clienta mea. Trebuia neapărat să-i reamintesc, să-mi confirme... dar fratele dispăruse. Reuşise cu siguranţă să scape... Am ezitat o clipă... când m-am trezit cu o piatră în umăr, în timp ce fugeam cu capul plecat. Nu m-a durut, dar abia mai respiram din cauza alergării... Rezistenţa îmi scăzuse din cauza băuturii, fără îndoială. Cu toate acestea, mă simţeam extrem de calm. Mi-am găsit imediat cheile de la maşină şi-am pornit într-o clipă motorul.

Majoritatea muncitorilor s-au adunat gălăgioşi la panta care forma planul înclinat al digului – singura cale posibilă care făcea legătura între albia râului şi drum. în clipa aceea, ultimele două microbuze, care se puseseră mai greu în mişcare, au reuşit să-şi croiască drum, claxonând, cu faza mare aprinsă. Unul reuşi să scape, dar celălalt pierdu viteză pe la jumătatea pantei. Atacanţii l-au răsturnat şi l-au lăsat aşa, la poalele dâmbului. Planul înclinat al digului era puternic luminat pe o întindere de aproximativ douăzeci de metri. Un stâlp alb, perpendicular, în iarba uscată, mustea de semnificaţie, dar nu-mi puteam da seama ce anume voia să însemne. Pe fundalul digului, atacanţii se dizolvară în întuneric, roind în jurul microbuzului cu roţile-n sus. Dacă exista vreun instigator, atunci sigur se afla printre ei. Dacă l-aş putea vedea cum arată, să ştiu şi eu care e duşmanul fratelui – dacă există într-adevăr aşa ceva – acum ar fi momentul... Auzeam ţipete ascuţite şi geamuri spărgându-se. Motorul s-a oprit şi am stins luminile. Nu mai rămăseseră decât tăciunii aprinşi, împrăştiaţi ici-colo în locul unde se aflase cazanul. Unii zăceau nemişcaţi la pământ, aşa cum căzuseră, alţii se târau de colo-colo sau se plimbau clătinându-se ca nişte somnambuli la marginea albiei – poate de prea multă băutură sau poate din cauza rănilor de care sufereau. Oricum, datorită microbuzului răsturnat, drumul se deblocase. Ce noroc! Maşinuţa mea nu era nici pe jumătate cât un microbuz, dar dacă făceam vreo greşeală de strategie, s-a zis cu norocul care-mi surâsese... aveam şi eu parte de soarta celorlalţi. Am pornit cu luminile stinse şi în mod deliberat am dat ocol albiei. Trei tineri din bandă, care se aflau pe porţiunea unde zăcea acum cazanul răsturnat, s-au repezit spre mine în căutare de ajutor, dar au fost repede prinşi de atacanţi, doborâţi cu violenţă la pământ şi târâţi prin preajmă. Sau poate nu erau trei, ci numai doi.

Nu m-am amestecat. Am redus mult viteza şi, cu toate acestea, maşina tremura cu putere, de parcă ar fi fost supusă unui test de rezistenţă; zdrăngănea de parcă era gata-gata să se desfacă în bucăţele în orice clipă. Dacă intram într-un şanţ sau se defecta din cauza vreunei pietre ce-i pătrundea în măruntaie, eram pierdut. M-am trezit drept în faţă cu un crâng de sălcii pe o ridicătură de teren. Exact cum prevăzusem, am dat şi aici peste un grup de scandalagii. Erau cei care o întinseseră cu femeile. Am mai încetinit vrând să constat dacă se apropie de mine ceva urmăritori. Când m-am simţit în siguranţă, am accelerat brusc şi am luat-o spre dig cu toată viteza. Mă îngrijora zgomotul ameninţător al motorului; parcă-l făcea cineva fărâmiţe cu un baros.

Până la urmă, totul a fost bine. Aproape toţi urmăritorii, care nu voiau să piardă spectacolul cu fetele, s-au retras într-acolo, dar deoarece nu aveam luminile aprinse, nu mi-am putut da seama despre ce fel de ceremonie e vorba. Cum nu duceam lipsă de imaginaţie, mi-am închipuit nişte hălci de carne, jupuite şi tăiate frumos, agăţate în frigiderul măcelăriei. Lumina nu ardea, dar în faţa lor se afla un sfeşnic mare şi ele erau pătrunse de o tensiune solemnă... Mulţumită fetelor, maşina mea n-a mai fost băgată în seamă. Când, în cele din urmă, am ajuns la dig, am aprins luminile. Am înţepenit brusc; umerii şi genunchii începură să-mi tremure şi mi se părea mai întuneric decât atunci

când am avut luminile stinse. Am băgat în viteza a patra şi am apăsat acceleratorul până la fund, dar maşina se mişca mai rău decât o căruţă împinsă cu mâna. Ceafa îmi tiuia de o spaimă cumplită. îmi mirosea a ars. Frâna de mână nu fusese lăsată de tot... Am deschis aeroterma, apoi fereastra şi abia atunci am simţit greutatea ameţelii ce mă apăsa între ochi.

Pe faţa ei nu se mai citea nici urmă de ameţeală. Dădu la o parte cu umărul draperia ce despărţea camera de bucătărie şi intră cu un pas de fetişcană puţin cam afectat, lăsându-şi greutatea pe vârfuri, aducând pe braţe o pelerină bărbătească pe care pusese un ziar vechi împăturit şi peste acesta, palma ei.

Se machiase strident şi în grabă, dar pielea ei catifelată şi chiar şi pistruii îi dădeau prospeţimea obişnuită. îşi periase şi părul pe apucate. Poate nu voia să lase să i se vadă chipul aşa cum era din cochetărie sau poate din vigilenţă. Impresia pe care o lăsa ridica oricum destule semne de întrebare. Femeia aceasta devenea tot mai transparentă datorită fardurilor pe care le folosea şi puteai să vezi prin ea mult mai uşor. Un sat-himeră îndepărtat, învăluit în ceaţă... înainte de a fi ceea ce sunt acum, tânjeam după el – un sat îndepărtat, pierdut printre copaci, unde mi-am petrecut câteva zile. Dar pentru că îi era ataşată o ramă de tablou, se transformă în peisaj şi ştiind că e peisaj, deveni transparent. Dacă s-ar înlătura rama, ceaţa nu ar avea nimic neobişnuit în ea. Şi atâta vreme cât nu putea fi atins cu mâna, în netransparenta lui nu se deosebea cu nimic de zidul de beton... Nu fi dezamăgit... Nu există încă nici o dovadă că nu-i şi ea complice... Deodată, fără absolut nici un motiv, urechile îmi fură străpunse de strigătele neputincioase ale fetelor din albia râului, iar din hălcile de carne, tăiate bucăţele, se prelingea un lichid negru, asemănător cu o lună mică învăluită în ceaţa...

Trecând prin faţa bibliotecii, lăsă haina pe un colţ de masă şi-mi întinse ziarul. Se aşeză pe acelaşi scaun ca şi aseară, oarecum într-o poziţie diferită, iar linia de demarcaţie dintre bibliotecă şi perdeaua lămâiatică îi pica acum la nivelul urechii drepte, fragilă ca un vas de porţelan cu care trebuie să umbli foarte atent. Unii bărbaţi probabil ar fi tentaţi s-o protejeze, alţii poate s-o sfărâme în bucăţele. Oare soţul ei din ce categorie făcea parte?

— Poftim ziarul.

Era un buletin sportiv împăturit o dată orizontal şi apoi în patru pliuri verticale. Se observa clar pe el o pată veche, dar nu de dimensiunea unei cutii de chibrituri. Mi-au sărit în ochi nişte litere roşii: Sabia Mâniei îl zdrobeşte pe Asasin. Era un articol despre lupte libere.

— 4 iunie? Dar l-a purtat cu el, nu glumă! Am dat pagina şi am văzut un pronostic de baseball. Sub el, cu litere mari, o reclamă pentru medicamente contra gripei. Pe jumătatea de sus a celei de a treia pagini se găsea fotografia unei cântăreţe la modă alături de o cronică mondenă care cuprindea tot soiul de ştiri „senzaţionale". Mai jos, căsuţe a câte o mie de yeni rândul, cu anunţuri diverse: angajări, îndrumar pentru hoteluri, bursa, apartamente şi altele. La capitolul „diverse", cu excepţia anunţurilor despre câini de vânzare, toate

celelalte se ocupau de boli venerice, operaţii de prepuţ şi sterilitate. Pe ultima pagină, rezultatele de la cursele de cai şi biciclete. Alături de programul de radio şi televizor, se afla şi programul filmelor de la cinematografe. Mai jos, iar trei coloane de anunţuri diverse. Numai unul dintre ele prezenta cazul unei dispariţii, dar n-avea nici o legătură cu ceea ce mă interesa pe mine.

— Era aşa de uzat de la început sau s-a umblat mai mult cu el?

— Da, am umblat, dar... spuse ea ridicându-şi privirea inocentă şi netulburată de pe mâinile mele, la care se uitase fix până atunci. S-a umblat însă mult şi înainte de a pune eu mâna pe el.

— Când a îmbrăcat soţul dumitale pelerina ultima dată?... Sau nu-ţi aminteşti...

— Şi-o lăsa de obicei în maşină... ori din vigilenţă, ori de lene. Zicea că astfel e întotdeauna pregătit pentru ploaie. Dacă cel căruia i-a vândut soţul meu maşina nu s-ar fi deranjat să mi-o aducă, poate nici nu-mi aduceam aminte că ar fi existat vreodată aşa ceva...

— Maşina? Şi-a vândut maşina? Când? întrebările mele deveniseră insistente fără să vreau, dar nu reuşiseră s-o tulbure câtuşi de puţin. Pipăia mai departe muchia mesei cu vârfurile degetelor, ca şi când avea mari îndoieli.

— Cu o zi-două înainte. Dar abia după vreo săptămână am recuperat pelerina... Fusese uitată în portbagaj...

— Dar aseară mi-ai spus cu totul altceva.

— Ciudat, nu?

— Ai spus că-i la reparat, la service. îţi aminteşti?

— Dar am vrut să zic că aşa-mi spusese soţul meu.

— Dar bănuiesc că fratele dumitale ştia ce-i cu maşina, aşa că nu văd de ce-a trebuit să mă minţi.

Oare am împins lucrurile prea departe? Am încolţit-o într-o poziţie fără ieşire? Ei bine, ce semeni, aia culegi. Nu eu îi întinsesem capcana... Paravanul după care se ascundea nu era cu nimic o piedică mai mare decât o bucată de hârtie udă. Râse uşor jenată.

— Vorbesc fără să gândesc... Aşa vi se pare, nu? Aceasta-i impresia pe care v-am lăsat-o... Dimineaţa de astăzi mi-am petrecut-o cotrobăind prin casă... bufetul, biblioteca... Parcă m-am jucat de-a v-aţi ascunselea. Am senzaţia că soţul meu s-a transformat într-o insectă. Am să pun miere pe o bucată de hârtie şi-o să o bag sub pat...

Îşi strânse buzele şi respiră agitat. Am crezut că e gata-gata să plângă şi mă simţeam foarte prost.

— Cred că-ţi dai seama că nu-ţi serveşte nici dumitale, şi nici mie să ascunzi informaţii. Şi rezultatul... nu numai că am făcut eu demersuri aiurea, dar ţi-ai cheltuit o grămadă de bani degeaba. Acum spune-mi, ce fel de om e cel care a cumpărat maşina?

— E foarte drăguţ, zău, spuse ea, privindu-mă deschis, ca şi cum abia atunci şi-ar fi recăpătat cunoştinţa. Dar nu-i adevărat că ascund informaţii. Păi, dacă ar fi avut vreo legătură cu dispariţia soţului meu, ori ne-ar fi dat de

veste, ori n-ar mai fi apărut deloc, una din două... E un tip tăcut, pe care nimeni nu-l bagă în seamă.

— Cu ce se ocupă?

— A zis că-i şofer de taxi.

— Cu cât i-a vândut maşina?

— Cred că vreo sută şaizeci de mii de yeni.

— A plătit tot?

— Da, mi-a arătat chitanţa.

— Oare se pregătea să plece de acasă cu banii aceia?

— Nu putea să facă una ca asta. Nu-mi vine să cred.

Expresia feţei, netedă ca ceara, deveni brusc aspră şi severă, ca şi când ai fi presărat-o cu nisip şi în jurul buzelor ei ca nişte sfârcuri se formară cute mici, albe. Cu un aer de indiferenţă, începu să-şi roadă unghia de la degetul mare.

— Nu mai spuneţi aşa ceva, continuă ea. Nu aveţi nici o dovadă.

— Dar dovada este o părticică din realitate. Ce naiba să fac... dacă nu te prea interesează faptele reale...?

— Nu, nu cred că putea să facă aşa ceva. Recunosc că dispariţia lui e o realitate, dar întrebarea l-WK este de ce dorea să dispară, de cine voia să se ascundă? Nu cred că numai de mine... Adică sigur nu voia să scape de mine... ci de altceva, de cu totul altceva...

Eram prost dispus. Mi-am pus servieta pe genunchi şi am deschis-o.

— Fie precum spui. Să-ţi arăt raportul. Aşa cum spui şi dumneata... doar fapte fără nici o importanţă.

Exact cum mă aşteptam, s-a foit în scaun şi cu o expresie încordată, la început mai repede, apoi din ce în ce mai încet, a citit atentă de tot,' exact ca un om care traversează un râu adânc, pe un buştean în loc de pod.

— Faptele reale sunt ca scoicile. Cu cât le zgândăreşti mai mult, cu atât se ţin mai bine închise şi n-ai cum să le mai deschizi. Dacă le deschizi cu forţa, mor... şi nu te mai alegi cu nimic... Cel mai bine e să aştepţi până se deschid singure... Acelaşi lucru se întâmplă şi cu ziarul acesta... Poate cheia stă ascunsă deocamdată şi dacă o mai cauţi, mai târziu îţi vei zice: „A, deci asta,era!" Aşa cum se prezintă lucrurile acum, ziarul nu ne este de nici un folos. De ce era împreună cu acea cutie de chibrituri?... Trebuie să existe un motiv... Faptele reale se găsesc acolo unde te aştepţi cel mai puţin.

Ea îşi ridică privirile de pe raportul meu. Până acum citisem tot felul de expresii pe chipul ei, dar acum arborase una nouă, una pe care n-am mai văzut-o până acum: implorare... Marginile pleoapelor i se înroşiseră, privea speriată, respira anevoie ca şi când inhala aerul, dar uita să expire. Primele ei cuvinte au fost imperceptibile. Apoi, după o clipă spuse:

— Există o legătură. Vă rog să nu mă înţelegeţi greşit.

— Cursele de cai sau de biciclete?

— Nu. Numărul de telefon.

— Telefon?

— Zău că n-am vrut să vă ascund…

— Ce număr de telefon?

— La fel ca şi cel de pe cutia de chibrituri. Dar unde-i?

Îşi plimbă degetul panicată, de colo-colo, ca o furnică ce şi-a frânt gâtul, pe rubrica „ANGAJĂRI" de la pagina patru. Degetul unei păpuşi, fără articulaţii, subţire, flexibil… Chiar dacă minţea, părea un deget perfect, parcă fusese fabricat… fără nici un cusur…

— Adică „angajări femei"?

— Nu… şoferi. Uitaţi-l! Degetul ei se opri într-un târziu: Angajez şofer. Salariul foarte bun. Fără limită de vârstă. Prezentaţi sau trimiteţi datele personale. Cu locuinţă sau fără.

Numărul de telefon din stânga-jos era într-adevăr identic cu acela de la localul Camelia.

— Zău că nu v-am minţit, pe cuvântul meu, spuse ea implorator, mişcându-şi cu disperare capul înainte şi înapoi. Habar n-am de ce nu v-am vorbit despre asta. Da, s-ar putea să aveţi dreptate. Mi-e frică de fapte…

— Nu e cazul să te justifici acum. Nu sunt nici procuror, nici judecător. în fond dumneata m-ai angajat, pe bani. Dar prefer să-mi protejez clienţii şi să le apăr interesele. Chiar dacă există fapte îngrozitoare, care te sperie, te rog, spune-mi. Datoria mea este să te apăr de ele. Pentru Dumnezeu, ce te sperie atât de tare?

— Nu, nimic. De-acum mi-e clar că faptele-s foarte importante, zise ea privind în jos. Apoi se ridică brusc. Doriţi ceva de băut? O bere…?

— Bine, ca să-ţi ţin companie.

Ce rost avea să mă preocupe sănătatea ei? Avea nevoie de bere şi gata! Eu aveam nevoie de cea care voia să bea bere… Mă săturasem de-atâtea opinteli fără rost. Se repezi spre bucătărie ca un câine dezlegat.

— Aş putea să consider problema încheiată. Eu, personal, am trecut pe la cafenea şi m-am interesat. Mi s-a spus că mandatarul nu e decât intermediar şi o cunoştinţă îl rugase să-i caute un şofer particular. Bineînţeles că mi s-a spus că găsiseră de mult. Era şi firesc. Anunţul apăruse cu o lună mai înainte.

Când s-a întors cu berea, avea firicele de spumă albă în colţul buzelor.

— Mă întreb dacă nu făcea tot timpul pe intermediarul.

— Mai ştiu şi-un consătean care avea nevoie de un şofer bun cunoscător al oraşului Tokyo şi el i-a găsit. Dacă nu s-ar fi descurcat aşa, cred că ar fi trebuit să dea un anunţ.

— Da, pare plauzibil.

Turnând berea cu multă atenţie în două pahare, zâmbi căutându-mi din ochi aprobarea şi apoi se duse la locul ei.

— Deci e clar.

— Dar ce-i cu numărul de telefon prins cu ac de marginea perdelei?

— Numărul…?

— De ce-l ţii acolo?

— Aăă, eu… Dădu peste cap o treime din conţinutul paharului dintr-o suflare. Nu am un motiv anume… Chiar nu ştiu de ce-l ţin acolo… Dar mă întreb de ce vă preocupă atât de mult?

— Pe dumneata te preocupă mai mult, aş zice. Când am început să puric rubricile din ziar, ai fost chiar panicată.

— E adevărat… Oare de ce?… Ţinea paharul cu ambele mâini de parcă era gata să-l ridice şi privea în gol ca şi când şi-ar fi amintit de ceva din trecutul îndepărtat. Da, chiar aşa… dar oare de ce? Am impresia că fac mereu boacăne, că poveştile mele nu ţin… şi nici faptele nu sunt consistente… Mi-e totuna unde-i soţul meu şi ce face. Singurul lucru care contează pentru mine este că lipseşte. El nu-i aici şi acesta-i un fapt palpabil… Şi doresc o explicaţie… De ce-a plecat? Asta-i întrebarea şi la asta vreau răspuns…

— Dar nu poate exista o explicaţie, atâta vreme cât nu se stabilesc cu certitudine nişte fapte.

— îmi ajunge şi o simplă explicaţie.

— Asta nu ţi-o poate da decât soţul dumitale. Tot ce pot eu să fac este să-l găsesc.

— Sunteţi mult prea modest.

— Modest?

— De ce v-aţi ales o asemenea meserie?

— Te ajută cu ceva răspunsul la întrebarea asta?

— Sunt pur şi simplu fascinată. Oare cum e când cineva are posibilitatea să aleagă?

— Nu-i cine ştie ce. De obicei, de îndată dispărutul este găsit, el se întoarce la vechiul cuib calm, ca şi când s-ar fi eliberat brusc de demon. Motivele şi explicaţiile nu mai prezintă importanţa pe care le-o acordă oamenii de obicei.

— Aţi mai avut asemenea cazuri?

— Bineînţeles, dar de obicei porneşti de la o bază, ai cât de cât un indiciu… vreo prietenă – aproape toţi au aşa ceva… Acestea sunt cazuri care se pot rezolva în trei-patru zile de cercetări şi culegere de informaţii. Toată afacerea costă bani şi, de obicei, dacă subiectul anchetei nu este clarificat, nu-ţi cere nimeni lămuriri de felul ăsta.

— Da, probabil.

— Soţul dumitale era sensibil?

— Mai degrabă aş zice că nu prea îi păsa de nimic… nici măcar de propriile-i haine.

— Era un tip activ?

— Ştiu eu?… mai degrabă prevăzător.

— Nu te contrazice. Semnificaţia e total diferită, ca şi când o dispariţie este deliberată sau întâmplătoare.

— De fapt… adevărul este că se entuziasma din orice… rămânea pur şi simplu cu gura căscată…

— Ce anume îl entuziasma atât de mult?

— Orice… Era ca un copil…

— Maşini, aparate de fotografiat…?

— Da, maşini… avea şi autorizaţie de reparat maşini…

— Ii plăceau şi jocurile de noroc?

— Murea după autorizaţii… era de-a dreptul maniac. Avea şi două carnete de conducere – unul pentru autocamioane de mâna a doua. În plus, era radiotelegrafist, sudor, agent de substanţe explozive…

— Exista vreo legătură între faptul că lucra ca agent de explozibili şi întreprinderea Dainen?

— Da, cred că exista.

— Era un tip practic, nu?

Pentru prima oară, acum îmi dădeam şi eu seama ce-i cu biblioteca aceasta: electricitate, telecomunicaţii, maşini, statistici, legi, filologie – toate la un loc. Şi totuşi, nu sunt lucrări prea specializate, ci un fel de manuale pentru începători sau colecţii de întrebări de la examenele naţionale de obţinere a diferitelor autorizaţii. Mie mi-a fost greu să-mi dau seama de semnificaţia varietăţii de titluri, dar precizarea ei – „manie pentru autorizaţii" – a clarificat totul.

— Avea autorizaţie şi pentru proiectoare de filme… putea preda ore şi la şcoala gimnazială.

— Ciudat om…

— Nu, pur şi simplu nu-i plăcea să-l întreacă alţii.

— Ce-l pasiona mai mult în ultima vreme?

— Atunci… păi… parcă zicea că vrea să ia examenul de operator radiocomunicaţii, treapta a doua… Ori de câte ori avea un moment de răgaz, mai bătea ceva cu degetele…

— Radiocomunicaţii?

— Dacă lua treapta a doua, zicea el, se putea îmbarca pe un cargou mare şi atunci leafa îi creştea de trei ori, după socotelile lui. Dar el întotdeauna vindea pielea ursului din pădure…

— Te rog să nu mă înţelegi greşit, dar aş vrea să ştiu ce leafă avea la întreprinderea Dainen.

— Puţin peste cincizeci de mii de yeni pe lună.

— Cred că şi un şofer de taxi câştigă cam tot atâta, nu?

— Da, dar cum se pricepea bine la mecanică, câştiga şi ca negustor de maşini de mâna a doua…

— Da, ştiu. Despre asta mi-a vorbit şi fratele dumitale.

— Fratele meu? V-aţi întâlnit cu el?

— Ciudat, dar îl întâlnesc oriunde merg. De fapt, chiar înainte să vin încoace, am băut un pahar cu el, ca nişte vechi amici.

— Foarte straniu.

— E un tip plăcut şi vesel. Dacă o să continuăm tot aşa, o să ne întâlnim şi de zece ori pe zi. A, da! Până nu uit… mâine trece pe-aici să-ţi lase pentru mine jurnalul soţului…

— Jurnalul?

— Se pare că n-are nici o valoare.

Am privit-o foarte atent, încercând să remarc orice schimbare cât de mică în expresia feţei când am adus vorba de fratele ei. Buzele uşor întredeschise denotau încordare, sprâncenele încruntate… Oare era tulburată, uluită… sau îi dădeau târcoale nişte presimţiri… se aştepta la ceva neprevăzut din partea fratelui… îşi muşcă însă buza de jos şi zâmbi răutăcios.

— Fratelui meu tare-i mai place să ia lumea prin surprindere. Aşa a fost dintotdeauna…

— Dacă citesc jurnalul soţului, poate-mi fac şi eu o idee despre visurile lui.

— Visuri…

— Da, de exemplu, visa să plece pe mare…

— Soţul meu e un tip prozaic. Când a ajuns şef de secţie, a fost foarte fericit că a reuşit oarecum să stăvilească alunecarea de pe panta vieţii…

— Şi totuşi a plecat, nu?

— Dar nu din cauza visurilor. După el, autorizaţiile te ancorau mai bine în viaţă.

— Dar cu atâtea ancore la o barcă atât de mică sfârşeşti prin a ajunge un visător, nu? Dacă nu s-ar fi folosit de ancore, ar fi plutit…

Puse încet înapoi pe masă paharul pe care-l ridicase la buze şi se lăsă pradă tăcerii ca şi când ar fi fost purtată de gânduri undeva departe. Precum o floare care se veştejeşte, filmată cadru cu cadru, ochii i se duseră în fundul capului pe când o priveam atent, nările îi fremătară şi până şi culoarea pielii ei moi îşi pierdu din strălucire – ca o piele veche de căprioară. începeam să am remuşcări pentru ceea ce spusesem. Au dreptul la omucidere numai călăii şi soldaţii pe câmpul de luptă. Un doctor n-are voie să provoace eutanasie oricât de mult l-ar sâcâi un pacient. Ceasul de pe perete mă anunţa că e ora unu dimineaţa.

RAPORT

13 februarie, ora 10.20. Trecând pe la bibliotecă, am studiat un rezumat de presă. Iată la ce concluzii am ajuns: Zile ploioase până la data de 4 august. Persoana anchetată a dispărut pe 28-29 iulie. Conform buletinului meteorologic, pe data de 28 iulie s-au semnalat doar înnorări accentuate şi numai spre seară averse de ploaie. Deci ultima zi în care şi-a folosit pelerina de ploaie a fost 29 iulie…

Mi-am pus uneltele la o parte şi am închis ochii, cuprins de o insuportabilă senzaţie de istovire. Nu voiam să închid numai ochii, ci şi toate simţurile, nervii, întreaga-mi fiinţă. Sala de lectură era plină, dar domnea o linişte desăvârşită, de parcă nu era nimeni pe-acolo. Când şi când se auzea câte un smârcâit, o pagină întoarsă, paşi târşâiţi. In nări îmi pătrunsese mirosul de ceară proaspătă cu care fusese dat parchetul.

În spatele pleoapelor închise totul mi se părea lămâiatic. Ii vedeam conturul urechii – lămâiatic, strălucitor de în lumina reflectată de perdelele

lămâiatice. Parfum lămâiatic… Totul… lămâiatic. Ce ridicol! Oare de ce nu se spune: pistrui bananici sau dovletici?

Da, nu ne aflam nici pe câmpul de bătălie şi nici pe terenul călăului. N-aveam dreptul să-i provoc nici cea mai mică rană, nici măcar cât o împunsătură de ac, subcutanat. Nu mi-a rămas decât să-mi scriu mai departe rapoartele. Clientul are întotdeauna dreptate. Chiar când e o minciună gogonată, dacă clientul spune că-i adevărul gol-goluţ, păi atunci adevăr este. Nu mai era nevoie de fapte palpabile; dar mi se părea lipsit de raţiune să caut doar motive şi să omit fapte. Dacă scotoceam doar după fapte nu mă alegeam cu altceva decât cu disperarea clientei. Mă tot învârt de la distanţă în jurul unor fapte, fără sens, încercând să explic inexplicabilul.

Deodată, studenta din stânga mea se lăsa mult peste pupitru, până dincolo de despărţitura dintre noi şi, aplecată mult în faţă, începu să decupeze o fotografie cu o lamă de ras. Fără să vreau, m-am aplecat şi eu mult să văd ce face şi apoi, jenat, mi-am văzut mai departe de raport…

dar nu există nici o dovadă că ar fi întrebuinţat-o. Am toate motivele să cred că n-a folosit-o pentru că, începând de pe 29 şi până în ziua dispariţiei, vremea a fost senină şi temperatura ridicată. Ar trebui să considerăm că respectivul ziar şi cutia de chibrituri (sau mai degrabă numărul de telefon de pe ea) fuseseră folosite cu vreme-n urmă. Toate acestea demonstrează că nu putem nega faptul că dispariţia persoanei căutate n-a fost neaşteptată şi există posibilitatea ca el să şi-o fi plănuit şi pregătit dinainte.

Fata de lângă mine termină de decupat fotografia. Am rupt cam treizeci de centimetri din ultima pagină a carnetului de rapoarte şi i-am scris repede un bilet: „Te-am văzut. Nu te spun dacă vii cu mine. Dacă-i OK mototoleşte bileţelul şi dă-mi-l înapoi”.

L-am împăturit în două şi i l-am strecurat uşor sub cot. Se dădu înapoi mirată şi-mi aruncă o privire, dar m-am prefăcut că n-o văd şi am început să-mi strâng lucrurile. Desfăcu bileţelul şi începu să-l citească, tulburată. Nasul bont şi obrajii durdulii prinseră culoare imediat. Nu mai mişca deloc, părea că a încetat şi să respire. Aşteptam nerăbdător răspunsul, savurând clipa ca pe nişte mirodenii frumos mirositoare.

Îmi aruncă o privire de probă, parcă. Umerii i se relaxaseră şi răsuflă uşurată. Mototoli hârtia şi-i dădu un bobârnac cu vârful unghiei. Ţinti greşit şi bileţelul căzu pe jos. Pe când mă aplecam să-l ridic, am privit-o atent. Aveam impresia că sub gleznele ei groase, pantofii cu talpă neagră subţire, plesniţi şi uzaţi, erau incapabili să-i suporte greutatea. Doar adâncitura din spatele genunchilor părea oarecum mai feminină, aruncând o umbră de puritate. Adolescenţă tulburată, agonică… Cred că-şi dădea seama de privirile mele, căci tendoanele i se încordară.

Am ridicat bileţelul şi l-am pus în buzunar, am strâns ziarul, mi-am băgat blocul de foi şi stiloul în servietă şi m-am ridicat ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. M-am îndreptat fără să mai arunc nici măcar o privire în urmă, spre bibliotecară. Am păşit repede şi apăsat pe pardoseala supralăcuită,

demnă de o adevărată bibliotecă. Am returnat ziarul şi am aruncat o privire în direcţia fetei. Nu se ridicase încă, dar mă urmărea de-acolo cu privirea. I-am făcut un semn uşor cu mâna şi-am ieşit. M-am aşezat pe o bancă în holul pentru fumători, care se afla între sala de lectură şi ieşire, şi mi-am aprins o ţigară. N-apucasem să trag decât vreo patru fumuri când am văzut-o pe fată îndreptându-se anevoie spre masa bibliotecarei. Mă căuta din priviri nervoasă şi am impresia că nu m-a văzut, pentru că locul pe care mă aşezasem nu era chiar la vedere. îşi înapoie repede cărţile, îşi luă paltonul de la garderobă, şi porni cu paşi iuţi spre uşă când, deodată, mă recunoscu. Avu o mică ezitare ca şi când s-ar fi. împiedicat. M-am ridicat imediat şi am pornit spre uşă. Fata mă urmă cu paşi mărunţi şi nu schiţă nici cel mai mic gest de fugă.

Am adus maşina din parcare până în faţa scărilor. Fata îşi trăsese gulerul paltonului până la vârful nasului şi părea cu totul îngropată în el. Am oprit lângă ea şi am lăsat în jos geamul dinspre partea mea. Fata şi-a mutat geanta în mâna cealaltă şi a pornit hotărâtă spre mine Sângele i se scursese parcă tot şi nasul ei arăta ca şi când ar fi fost presat între două lame de sticlă. Pe chipul ei nemulţumit se citea o strălucire nepământească – de ameţeală sau de frig. Doar fularul verde care i se zărea din gulerul paltonului îţi mai atrăgea privirile şi aveai impresia că tocmai el constituie presiunea interioară care o pune în mişcare. Am deschis uşa pe jumătate:

— Hai să te iau cu maşina! încotro?

— încotro? Dar ce, e după mine? zise ea neaşteptat de calmă, dar şi provocatoare în acelaşi timp.

Am zâmbit forţat; iar obrajii ei păreau deformaţi, ca şi când i-ai fi privit printr-o oglindă defectă.

— Vrei să spui că eşti pregătită pentru orice?

— Eşti vrednic de tot dispreţul!

I-am trântit brutal uşa în nas. Am demarat brusc şi maşina ţâşni înainte, cu botul ridicat, ca o barcă pe creasta unii val, măcinând parcă pietrişul sub roţi. Fata abandonată rămase pe loc trăsnită, fără pic de expresie în priviri – ca un peşte congelat.

Mă simţeam epuizat. Cu senzaţia că am ieşit din timp, stăteam în faţa telefonului din colţul tejghelei localului Camelia.

— Cum? A murit?

— Se pare că l-au torturat până a murit, se auzi vocea şefului, neobişnuit de emoţionată, vibrând puternic în receptor. S-a întâmplat ceva? Să nu-mi spui că n-ai alibi?

— Cum să nu?

— Oricum, ia imediat legătura cu clienta ta. A trecut pe aici de trei ori în dimineaţa aceasta şi ne-a bătut la cap.

— Dar de unde aţi aflat?

— De la clientă, bineînţeles. Apoi, brusc, pe ton schimbat: Dar de unde din altă parte să obţinem noi informaţii?

— Am întrebat şi eu. Bine, iau eu imediat legătura cu ea.

— Scuză-mă că insist, dar sper să-ţi fie clar că fiecare îşi asumă răspunderea propriilor complicaţii.

— Am înţeles. Vin neapărat la sediu în jurul prânzului…

Am înţepenit. Individul a murit! Am pus receptorul în furcă şi-am rămas în aceeaşi poziţie, nemişcat.

Cred că la ora aceasta poliţia se şi agita. Oare s-ar putea ca în cercetările lor să le atragă atenţia şi existenţa mea? Dacă da, atunci se va ajunge şi până la secţia de distribuire a combustibilului M. Bărbatul cu maşina aceea mică… cel care pretindea că vine din partea întreprinderii Dainen… Şi ancheta va lua calea întreprinderii Dainen… Acolo iar vor da de bărbatul din maşina mică… fie că-mi convine, fie că nu. Dar asta nu înseamnă neapărat că o să dau de bucluc. În primul rând n-aveau motive să mă învinuiască şi dacă voiau neapărat un suspect, erau destui alţii. Dacă se putea însă, preferam să nu mă amestece şi pe mine…

Nu cred că era cazul să mă îngrijorez într-atât. Nu zic că nu sunt poliţişti destoinici, dar chiar să-şi imagineze ei că în spatele tragicelor evenimente se ascundea tocmai întreprinderea Dainen… Ce rău îmi părea acum că n-am fost în stare să stabilesc clar cu ce avea individul de gând să-i şantajeze…

Şi-apoi mai e ceva… o chestiune pe care moartea tipului o afectează în mod fundamental: s-a zis cu fondurile necesare cheltuielilor pentru anchetă. Voi fi nevoit să tai elanul clientei mele căci, în cel mai bun caz la sfârşitul săptămânii, cortina se va lăsa peste toată afacerea…

Dar oare de ce trăiam cu impresia că am fost dezamăgit în aşteptări? M-am întors la locul meu şi-am început să amestec cu linguriţa în cafeaua călduţă. M-am simţit invadat de o senzaţie apăsătoare, dar oarecum sentimentală, că numai mie trebuia să-mi mulţumesc pentru tot. Poate o senzaţie de adâncă tristeţe în amintirea celui mort. Nu, nu putea fi aşa ceva… Dincolo de perdeaua neagră cu găurele se afla şi azi parcarea în aer liber pustie şi bătută de vânturi. Dacă-mi amintesc bine, ieri pe vremea asta, individul mi se adresa de undeva de lângă al doilea stâlp de acolo. Un miros se răspândise ca o sevă gelatinoasă, în special dinspre zona umerilor săi rigizi şi din clipa aceea a început să mă chinuie un fel de urticarie pe care mi-o crea prezenţa lui… senzaţie care nu mi-a dispărut nici până acum.

Ceea ce mi se părea într-adevăr ciudat era faptul că mi-am schimbat impresia în ceea ce privea mândria lui, care devenise, de fapt, aroganţă. Clienta mea, cu certitudine, a plătit respectivii bani ca să mă angajeze şi deci era şefa. Dar, mai întotdeauna, privirile îi erau ca ale unui câine ce-mi cerşea mila sau în cel mai bun caz zâmbea servil, ca şi când s-ar fi simţit vinovată. In asemenea momente, ca să nu se simtă stânjenită, chicoteam eu, la fel de servil pentru că aşa consideram eu că sunt oamenii: le place să le arăţi că te scalzi în aceeaşi mocirlă. Deoarece în inimile noastre noi nutrim gândul secret că totul e mizerie pe lumea aceasta… Ne redobândim respectul de sine şi descoperim apoi lumină şi speranţă în viaţă. Dar individul nu era dintre aceştia. De la bun început el n-a schiţat nici cel mai mic efort să-şi ascundă odioşenia, dar refuza cu

încăpăţânare să mă lase pe mine să i-o văd şi mai ales să i-o ating. Era foarte adevărat

1Q« că era un tip straniu, dar nu lipsit de prejudecăţi. Când i-am prins această slăbiciune, am avut tăria să-mi amintesc, deşi vag, că omisesem ceva – nu, de fapt încercasem să trec cu vederea în mod deliberat. De exemplu, privirea lui de-o clipă, deschisă şi cinstită, când mi-a cerut părerea despre sora lui „ca femeie”… Sau toate detaliile legate de solicitudinea lui când i-a cerut bucătarului de pe autobuz un ou pentru mine… Dacă nu m-aş fi cramponat de ideile mele preconcepute… şi dacă aş fi reuşit să mă menţin la acelaşi nivel cu el fără să fac, de la bun început, afirmaţia că este un zid care-mi blochează vizibilitatea… poate, în mod surprinzător, s-ar fi transformat din zid în uşă şi aş fi fost poftit să intru pe ea…

Dar zidul nu mai este şi odată cu el a dispărut şi posibilitatea existenţei unei uşi.

Se făcuse prea târziu. Totul se spulberase: atât ceea ce n-a vrut să spună cât şi ceea ce ar fi vrut să spună, poate, pe când se târa, ca o umbrelă ruptă, prin iarba uscată de lângă dig. Enigma se cufunda şi mai mult în întuneric.

M-am uitat la ceas. Era unsprezece şi opt minute. Chiar dacă pomeneam şi de acestea în raportul meu, pe urmă nu mai aveam ce scrie. Dar nu numai în clipa aceasta, poate nici peste o oră, sau peste trei, sau peste zece tot n-aveam ce scrie. Nu ştiu dacă voi mai avea vreodată şansa… Mi-am băut restul de cafea obsedat de asemenea gânduri şi m-am ridicat. Dar ce să fac?… Se mai putea face ceva?… Am rămas în picioare neştiind încotro s-o apuc… exact ca studenta pe care am lăsat-o în capul scărilor de la bibliotecă… Este iritant să orbecăi prin beznă, fără libertatea de a acţiona, fără să ştii pe unde te afli şi care ţi-e scopul, dar să fii săltat de pe drum fără nici o explicaţie sau scuză depăşea deja orice limite…

Dincolo de tejghea, proprietarul era îngropat până-n gât în ziar. Ospătăriţa cea posacă, cu cotul pe casa de marcat şi cu radioul ce-i cânta încet la ureche, privea afară, dusă pe gânduri. Pe buze i se descifra un surâs batjocoritor. Oare râdea de programul de la radio sau de mine, căci mă vedea stând acolo, indecis, sau râdea de altceva?… I-am urmărit privirea pe fereastră, afară, şi ceea ce-am văzut m-a neliniştit teribil. Trecea un grup de trei bărbaţi, aparent comis-voiajori, care duceau serviete identice în mâini şi discutau foarte aprins. Dincolo de ei curgea fără întrerupere un şuvoi de maşini… Măi încolo, acel loc de parcare ce mi-a răscolit amintiri sâcâitoare, ca un colţ de măsea ruptă… Cifre… Cele din josul tăbliţei de parcare… un rând de şapte cifre… Numărul acela de telefon…

Eticheta de pe cutia de chibrituri… localul Camelia… rubricile din ziarul cel vechi… bucăţica de hârtie prinsă cu ac de colţul perdelei lămâiatice. Dintre toate, cel mai mult mă obseda numărul de telefon…

În cele din urmă, mi-am recăpătat noţiunea timpului şi mi-am amintit, e adevărat cam vag, de hartă. Fata de la casă mă taxă fără să-şi ia măcar radioul cel mic de la ureche.

— Faceţi rezervări pentru parcarea de acolo? am întrebat-o ridicând vocea.

În loc să-mi răspundă, mi-l arătă din ochi pe proprie. Ziarul căzu în mijlocul tejghelei şi individul ridică ochii. Când ni s-au întâlnit privirile, le-am simţit fulgerarea. Vocea lui ascuţită nu se potrivea deloc cu barba nerasă.

— Din păcate nu mai sunt locuri.

Nu m-a mai băgat în seamă şi-şi coborî din nou ochii asupra ziarului.

— Nu prea sunteţi aglomeraţi aici... aveţi mult timp liber...

— Poftim? răsună vocea sinistră a fetei.

Îşi îndepărtă radioul de la ureche. Din comportarea ei, aveai impresia că i-am jucat eu o festă. Deşi stânjenit, imaginaţia-mi prinse aripi, îmi trecu supărarea. Parcă eram sub un duş cald şi simţeam nevoia să mă eliberez de şoc, să mă relaxez, să râd ca un idiot. Cred că am şi râs puţin. Cu privirile aţintite asupra fetei, am ocolit casa şi am înhăţat receptorul. Am telefonat la întreprinderea Dainen şi am cerut legătura cu funcţionarul Tashiro.

— Domnul Tashiro? Vreau să-ţi mulţumesc pentru ziua de ieri...

Când i-am spus cine sunt, a avut un moment de ezitare înainte de a-mi răspunde. Pentru o clipă am crezut ca a auzit şi el de moartea individului, dar se pare că nu. Când i-am reamintit că mi-a promis să bem un pahar împreună, tonul vocii i se schimbă: deveni mai prietenos şi mai intim. Cred că nu prea avea el experienţă în a împărtăşi secrete străinilor. Am privit şuviţa groasă de păr de după urechea fetei.

— Hai să ne întâlnim la staţia S, am continuat, în punctul pe care mi l-ai schiţat ieri... în locul unde trebuia să te întâlneşti cu domnul Nemuro... Aş vrea să verific ceva... îţi convine ora şapte? Şi încă ceva foarte important: nu uita să aduci colecţia aceea de fotografii cu femei goale.

Fata îşi duse repede radioul la ureche, dar aveam impresia că nu este deschis. Am continuat:

— După ce analizez bine pozele, aş vrea, dacă e posibil, să am o întrevedere şi cu modelul... cât se poate de repede.

Fata nu auzea şi răspunsurile individului şi astfel probabil că-i era mai greu să deducă exact despre ce-i vorba numai din ceea ce auzea de la mine. Apoi am coborât vocea şi am adăugat... dar de fapt nu pot să spun că am adăugat pentru că aceasta era, în mod deosebit, ţinta mea:

— Aş vrea să te mai rog ceva. Cam cum ai şantaja tu un distribuitor de combustibil?... Un magazin mic... negustor cu amănuntul... Aş vrea părerea ta. Ce fel de şantaj ai folosi? Te rog să te gândeşti.

Am avut impresia că am reuşit, cu conversaţia mea telefonică, să-i pun pe jar şi pe fată, şi pe proprietar. De unde stăteam, nu prea vedeam bine nasul fetei, căci era ascuns de încheietura mâinii cu care ţinea aparatul de radio. Tare mi-ar fi plăcut să ştiu dacă-i fremătau nările... Faţa proprietarului rămase în continuare îngropată în ziar. Chiar deasupra capului său, fotografia care reprezenta plantaţia de cafea din America de Sud părea tare comică: nici nu era greu de imaginat în locul dispozitivului de iluminare, decolorat de praf, un

soare arzător care pârlea oameni şi plante aducându-i până la un maro închis poleind lanţul muntos din zare. Am auzit paşi la etaj. Paşii s-au apropiat uşor şi s-au oprit exact deasupra capului meu; apoi s-au retras aşa cum veniseră, îmi tresări inima. Când mi-am revenit din surpriză, ca valurile care se sparg de ţărm şi se reîntorc la linia de plutire a apei, eram din nou stăpân pe mine. Moartea lui a stârnit un val extrem de puternic, care a trecut şi pe la picioarele mele, luând cu el linia firavă a drumului de la marginea stâncii şi, după ce s-a potolit furtuna, totul şi-a revenit la normal, nu mai existau motive de nelinişte. La urma urmei, răspunderea ce-mi revenea se cerea redusă la primii treizeci de mii de yeni. Aveam obligaţia să îmi mai continuu ancheta încă cinci zile… Dar nu garantam că ea n-o să-şi schimbe brusc atitudinea, propunându-mi să las baltă totul, să mă mulţumesc cu ce am constatat până azi. Nu mi-ar surâde deloc aşa ceva, mi-ar rămâne un gust amar… în ceea ce priveşte socotelile, poate ar fi cel mai bine aşa. Ar fi şeful mulţumit şi n-ar mai avea nimic de obiectat. Ştiu eu… poate acesta era şi motivul pentru care tot amânam să-i telefonez. Am fost năpădit deodată de o jenă ciudată; parcă mă priveam în oglindă printr-o lunetă cu susu-n jos. Deşi nu-mi ceruse nimeni şi nici nu-mi aminteam să o fi făcut, oare am semnat fără să mă gândesc o chitanţă pentru cei treizeci de mii de yeni? Ridicol! Nimic nu li s-ar părea mai caraghios colegilor mei. Şeful ne spunea mereu că trebuie să ne considerăm clienţii nu ca pe nişte oameni, ci ca pe o hrană cu care ne umplem burţile. Ce haită de javre!

De fapt, dacă foloseşti lupa într-un anume mod, poţi obţine cu ea şi efecte mai deosebite. De exemplu, pe o fotografie a unei persoane poţi descifra mult mai multe amănunte şi expresii decât dacă o întâlneşti faţă-n faţă. Ţii mai întâi fotografia pe verticală şi, dacă e posibil, îi îndepărtezi urechile şi-i întuneci fundalul. Reglează în aşa fel sursa de lumină, încât să nu se reflecte deloc pe fotografie. îngenunchează apoi la o distanţă de aproximativ douăzeci-treizeci de ori mai mare decât diagonala fotografiei. Nu, nu trebuie neapărat să îngenunchezi, dar ai grijă ca fotografia să fie la nivelul ochilor… Ia o lunetă cu unghi nu prea larg şi cu putere de mărire de aproximativ cincizeci de ori. Folosindu-ţi imaginaţia, poţi umple fundalul după pofta inimii; şi orice tremur de mână, în loc să-ţi dăuneze, te ajută şi mai mult în a da mobilitate expresiei. La început vei avea în faţa ochilor doar o poză mărită, de la o distanţă de vreun metru. Trebuie să ai răbdare timp de vreo zece minute. Oboseala îţi va încinge globul ocular şi figura dintr-o fotografie obişnuită va căpăta aspect tridimensional, pielea apărând intens colorată. Dacă reuşeşti să ajungi aici, e nemaipomenit. Te concentrezi mult, fără să clipeşti, şi-ţi încordezi privirile până când simţi o durere ascuţită. Privirea ta fixă nu mai poate fi suportată şi ochii din fotografie sau colţurile gurii se contorsionează spasmodic. Dacă imaginea a fost luată din profil, chipul se va uita la tine chiorâş, dacă ea a fost luată din faţă şi te priveşte direct, vei vedea cum tinde să-şi întoarcă privirea, clipind neîncetat. Şi apoi, nişte fibre nervoase nevăzute se vor intercala între ochii, buzele şi alte detalii de expresie din fotografie şi ale tale şi începi să fii capabil să descifrezi ceea ce zace dincolo de acea expresie, ca şi cum ai citi ce ţi-e scris

în propria ta inimă. Ceea ce-i foarte important este că vei putea distinge lucruri intime, obiceiuri care nu sunt expuse privirilor celorlalţi... EL scrâşni puternic pe molarul din spate, îşi răsfrânse buza de jos şi întredeschise ochii; privirile îi fugeau pieziş înspre picioare, la un unghi de vreo treizeci de grade şi mânia, căci nu o singură dată şi-o stăpânise pieptănând-o şi ungând-o cu ulei ca să nu se zbârlească, se ridică acum ameninţătoare precum blana pisicii în faţa duşmanului. Pentru o clipă a fost EL... o expresie anume pe care n-o dezvăluise nimănui niciodată... Am încercat-o şi eu ieri dimineaţă, înainte de a pleca, şi sunt sigur că nu mi-ar fi scăpat nici dacă ne-am îi încrucişat pe scări rulante care mergeau în direcţii opuse. Aceasta era o tehnică personală de observare şi am fost foarte încântat când mi-am dat seama că şi colegii mei o găsesc bună. Doar şeful meu era de altă părere. El îi considera pe toţi cei care se entuziasmează de ceva nişte proşti. Timpul ideal pentru observaţie era însă noaptea şi trebuia să-i afectezi cel puţin două ore. Şi-apoi, mai închipuie-ţi că iei masa cu subiectul cercetării tale, în mai multe ipostaze: eşti şeful lui şi îi spui ce mai are de făcut, eşti un coleg şi îi asculţi văicărelile, eşti subordonatul lui şi te laşi muştruluit. Dacă-i femeie, închipuie-ţi că te culci cu ea; dacă e bărbat, imaginează-ţi că eşti femeie şi-i ţii companie. Din păcate însă, eu n-am dat dovadă de prea mult zel în ceea ce-l priveşte pe EL, căci ceva, şi nu i-aş pune neglijenţă, mi-a amorţit zelul şi n-am mai putut face nimic... şi numai clienta mea era de vină. Pentru mine, adevăratele motive ale clientei, şi nu locul pe unde se afla cel dispărut, EL, constituiau elementul ofensiv şi dubios. Şi încă tot nu sunt convins că scopul anchetei solicitate n-a fost simulat tocmai pentru a tăinui ascunzişul LUI. Dar cumnatul dispărutului a murit. El a fost cel care mi-a înceţoşat vederea, cel care a presărat sămânţa îndoielii precum polenul purtat de vânt. Norii de pe cer au fost împrăştiaţi de un vânt puternic pentru o clipă şi, după atâta vreme, soarele radia din nou printre fisurile create în nori. Şi acum încercam să privesc din nou fotografia LUI... din toate unghiurile.

Fotografia era în faţa ochilor mei. Mă aflam iarăşi la ghereta din parcare.

— Da, optzeci de yeni, mormăi paznicul anevoie.

— Nu vreau rest, şi i-am întins o bancnotă de cinci sute de yeni... cu fotografia LUI peste bani...

Părul lui, tuns neuniform, nu se rărise încă prea mult.

— Am o rugăminte.

Bătrânul avea o pătură pe genunchi şi peste ea o revistă cu benzi desenate; buzele i se mişcau neîncetat. îşi împinse ochelarii antediluvieni de pe nas şi privirile din ochii lui congestionaţi se mutau, bănuitor, de la fotografie la bani şi invers.

— Ai o sobiţă sub pătură? Nu e bine pentru dumneata, ţi s-au înroşit ochii de la gaze.

— Nu, e electrică.

— Atunci e prea uscat aerul.

— Am şi apă într-un ibric pus pe foc.

— S-o fi stins.

Mi-am dat silinţa să râd cât mai plăcut şi să par cât mai vesel cu putinţă, apoi am împins bancnota de cinci sute de yeni mai aproape de bătrân.

— Vă aminteşte de cineva fotografia aceasta? L-aţi mai văzut vreodată pe omul acesta? Cu mai multă vreme în urmă…

— De ce?

— Căutăm o maşină furată, am zis eu la întâmplare.

Privind poza invers, căci era îndreptată spre bătrân, începuse să mă obsedeze ceva – un iz caracteristic. Nu aveam un motiv anume, şi totuşi până acum l-am considerat pe EL victimă, părere care, în mod surprinzător începu să piardă teren. Nu mă puteam baza pe nimic atunci când afirmam că EL este victima, dar existau şanse de 50% ca el să fie răufăcătorul. Am dat frâu liber imaginaţiei şi mi-am zis că numai el putea fi acela care a tras sforile în spatele acelei cortine negre unde şi-a găsit moartea fratele. Nu, dar nu putea fi vorba de aşa ceva. Arareori găseşti în realitate deznodăminte ca-n romanele poliţiste. Dacă ar fi vorba de un joc într-o cameră sigilată, atunci misteriosul ar sta exact pe scaunul de lângă mine; dar, în lumea reală, el se camuflează şi se ascunde undeva dincolo de linia orizontului. Aşa cum stăteau lucrurile însă, se pare că va trebui să-mi pierd din nou o mulţime de timp ca să mă refamiliarizez cu chipul lui văzut prin lupă. Chiar dacă-i prea târziu, trebuie să recunosc că joacă tare.

— O maşină furată?

— Nu neapărat. Poate chiar una avariată.

Expresia de lacăt ruginit a bătrânului mă determină să-i mai întind trei sute de yeni, pe care i-am pus peste ceilalţi.

— Care este proporţia dintre clienţii obişnuiţi şi cei ocazionali care folosesc această parcare?

Privi nehotărât de la ispita care se ridicase la opt sute de yeni spre ferestrele localului Camelia, dând astfel în vileag, fără să vrea, adevărata lui îngrijorare.

— Pentru clienţii ocazionali nu avem decât acest rând de cinci locuri.

— N-aş putea spune că se prăpădesc cu economia dacă te ţin aici o zi întreagă numai pentru cinci maşini.

— Eu nu ştiu. Oricum, şi dacă stau acasă nu fac altceva decât să mă uit la televizor şi să beau ceai.

— Nu te jena, ia banii.

Cu o mână ce părea încătuşată într-o mănuşă din piele de şarpe adună, liniştit, chilipirul neaşteptat.

— In afară de şirul acesta, mai rămân în fiecare zi locuri libere şi pe cele opt rânduri închiriate cu luna, aşa că-i putem servi şi pe clienţii ocazionali. E o muncă uşoară pentru un pensionar. Am reumatism şi picioarele-mi sunt ţepene, aşa că nu mă pot plânge. îmi scot măcar banii de ţigări cu asta.

— Dar sunt foarte multe maşini parcate. în mare sunt aceleaşi pe care le-am văzut şi ieri. Sunt toate locuri închiriate lunar?

— Toate locurile de pe cele două rânduri de acolo.

— Ciudat! Nu mi se pare să existe nici o întreprindere în apropiere, şi totuşi sunt atâţia care închiriază locurile cu luna…

Cred că am atins un punct sensibil, căci expresia de indiferenţă a individului deveni rigidă precum cauciucul bătut de vreme.

— Ştiu şi eu… e ieftin… de aceea cred… se bâlbâi el.

— Sau poate că parcarea-i atât de aglomerată pentru că sunt indivizi ale căror afaceri îi obligă să folosească maşinile mai mult noaptea?

— Nu ştiu. N-am avut nici un motiv până acum să mă preocupe asemenea detalii.

— Oricum, îţi aminteşti să-l fi văzut pe acesta din fotografie?

Am luat fotografia şi am băgat-o în carneţel, şi apoi în buzunar. Bătrânul răsuflă uşurat din nou, dar l-am luat imediat prin surprindere:

— Ţi-e chiar atât de frică de proprietarul Cameliei?

Pleoapele zbârcite ale bătrânului, ce eliminau un soi de substanţă uleioasă, se încreţiră şi mai mult, iar marginile congestionate expuse aerului străluceau parcă.

— Lasă, nu-ţi mai face griji. Te-am privit cu atenţie tot timpul şi-am văzut că ţi-e teamă. Dacă te întreabă cineva ceva, spune că ţi-am arătat o fotografie a unui individ pe care nu l-ai văzut în viaţa ta, deşi nu sunt convins că mi-ai spus adevărul.

— V-am spus că nu-l cunosc! Sunt obligat să reţin pe toată lumea?

Îşi lovi nervos genunchii cu revista. Văzându-l serios, mi-am zis că poate nu m-a minţit, deşi fratele îl socotea un mare pişicher.

— Ia încă două sute de yeni. în total, o mie de yeni, o sumă frumuşică, sper. Şi hai să ne încheiem conversaţia!

I-am urmărit privirea speriată ce o evita pe a mea. Mi-am pus cotul pe pervaz şi i-am mai aruncat în poală încă două sute de yeni.

— Să ştii că nu spun nimănui cum ai câştigat o mie de yeni. Numai noi doi ştim. Hai! Zi repede!

— Ce?!

— Cine ia o mie de yeni dacă n-are nimic de spus?

— Mi i-aţi dat de bunăvoie, nu?

— Proprietarul de la Camelia ne urmăreşte acum. Crezi că o să te creadă că ai câştigat o mie de yeni pe degeaba?

— Vi-i dau înapoi şi-atunci totul e-n ordine.

— Ar fî o prostie! Ce fel de oameni sunt aceia care parchează maşinile aici? Din ceea ce mi-ai spus, am înţeles doar că nu locuiesc prin apropiere, dar…

— E doar o supoziţie. Cine-a zis aşa ceva? Şi dumneavoastră v-aţi lăsat maşina aici, nu?

— Vorbesc de cei care închiriază locuri de parcare lunar. N-aş găsi nimic ciudat în faptul că oamenii îşi lasă maşinile aici peste zi, dacă lucrează la vreun magazin sau vreo întreprindere din apropiere şi nu au garaj. Dar pentru că eşti

un tip cinstit, acum nu prea mai ştii ce să răspunzi: Şi-apoi ai mai spus că n-ai cum să-ţi aminteşti toate chipurile pe care le vezi. Şi asta ar fi o dovadă că oamenii care vin aici – indiferent dacă închiriază locul cu luna sau cu ora – nu sunt clienţi prea statornici. Cu toate acestea, dacă privesc bine în jurul meu, observ că majoritatea maşinilor din parcare au fost şi ieri aici, nu?

— Sper… zise el poticnindu-se ca şi când ar fi vrut să-şi înăbuşe un acces de tuse, sper că nu sunteţi de la poliţie.

— Să fim serioşi! Crezi că poliţiştii plătesc pentru a întreba de o persoană a cărei identitate este neclară? Şi-apoi o mie de yeni e o sumă serioasă, o afacere nu tocmai de lepădat.

— Afacere serioasă? Ce vreţi să spuneţi? Când şi când proprietarul de la Camelia îmi înlesneşte şi mie câte un câştig la jocurile mecanice… Nici nu ştiţi ce-nseamnă să fii bătrân… o să vedeţi

1 ACt dumneavoastră. Până şi propriii mei nepoţi le imită pe nurori şi bombăne când mă văd cum arăt…

— Iţi promit că n-o să fac nimic care să-ţi aducă neplăceri.

— Ce doriţi să ştiţi?

— Vreau să dau de individul a cărui fotografie ţi-am arătat-o înainte.

— Mi-a mai spus cineva acelaşi lucru ieri… A, da, parcă era o cunoştinţă de-a dumneavoastră. Dar pe-aici vine multă lume… Şi sunt destui care nu vor să-şi spună numele şi nici să li se reţină chipurile… Eu am făcut deja două hemoragii cerebrale, sunt cam debil şi mi se dezleagă uşor limba, aşa că nici nu mă prea uit la oameni, nici nu încerc să le reţin numele, oricum nu mai mult decât este cazul.

— Dacă ţi-e greu să vorbeşti, măcar spune-mi unde mă pot interesa. Mă mulţumesc şi cu-atâta.

Privirea îngrijorată a bătrânului, ca un şoarece încolţit care fuge de colo-colo în căutarea unei găuri salvatoare, se mută de la mine la fereastra neagră a localului şi apoi la arsura din pătura cu care-şi acoperise genunchii, descriind astfel un triunghi. Tuşi uşor, îşi vârî mâinile sub pătură, apoi le scoase şi le frecă una de alta. îşi şterse urdorile din colţurile ochilor cu acelaşi deget cu care-şi ştersese şi nasul care-i curgea, plescăi din limbă şi zise:

— Bine, fie! încercaţi să vă plimbaţi cu maşina pe aici dimineaţa în jurul orei şapte.

— Adică întâmplător?

— Da, întâmplător.

Aceeaşi zi, ora 12.06. Am trecut pe la domnul Toyama, bărbatul căruia îi vânduse EL maşina pe care o folosise până cu două zile înainte de

1KCt dispariţie. Toyama nu era acasă, dar mi s-a spus că vine de obicei la masa de prânz pentru că suferă de stomac şi urmează un tratament. Am întrebat dacă pot aştepta. Adresa domnului Toyama nu era cea pe care mi-o dăduse clienta mea. Ea-mi spusese că stă la numărul 24 şi, de fapt, el stătea la 42, aşa că mi-a dat ceva bătaie de cap găsirea locuinţei. Trebuia să aştept

totuşi. Dar steaua mea norocoasă mi-a zâmbit de data aceasta, căci n-a trebuit să stau prea mult.

Clădirea era cam urâtă, gardul se afla într-o stare jalnică. în mijlocul unei curţi înguste – o Corona tip '63. Presupun că era maşina pe care o cumpărase Toyama de la persoana dispărută; arăta foarte bine şi avea cauciucuri aproape noi.

Soţia domnului Toyama are cam treizeci de ani. Au doi copii, ambele fete, în vârstă de doi şi, respectiv, patru ani. în grădină – ceva legume, acoperite cu folii de vinii. Totul îţi lăsa impresia unei atmosfere de familie gospodară. Soarele ieşise de după nori şi întreaga grădină părea un iaz de lumină. Pentru că se mai încălzise şi voiam să-mi scot paltonul, am refuzat invitaţia de a intra în casă şi am cerut permisiunea să rămânpe verandă.

Conform spuselor doamnei Toyama... (în clipa aceea s-a auzit un claxon. Se pare că s-a întors domnul Toyama în persoană.)

Aceeaşi zi, ora 12.19. S-a întors Toyama. Deoarece mi-a spus că este extrem de ocupat, l-am interogat în timp ce mânca. Masa domnului Toyama a constat din pâine şi zeamă ce semăna cu supa. S-a plâns că trebuie să se mai înzdrăvenească puţin, trebuie să aibă grijă de stomac şi nu-i amuzant să fii taximetrist. Părea cu adevărat preocupat de soarta dispărutului şi s-a străduit să răspundă prompt la toate întrebările mele.

Iată dialogul care s-a desfăşurat între noi:

Eu: Care au fost împrejurările ce au favorizat cumpărarea maşinii domnului Nemuro?

Toyama: Mi l-a recomandat un prieten care-şi cumpărase şi el maşină tot de la domnul Nemuro. Mi-a spus că o vinde la un preţ rezonabil şi e în stare foarte bună, aşa că am considerat-o un chilipir.

Eu: Nu l-aţi întâlnit pe domnul Nemuro la localul Camelia?

Toyama (puţin surprins): Ba da, cam pe vremea când mi-am lăsat slujba şi m-am postat şi eu prin faţa porţilor.

Eu: Ce vreţi să spuneţi?

Toyama: E un fel de muncă temporară. Te aşezi direct în faţa unei întreprinderi şi aştepţi să plimbi clienţi. De obicei, marile întreprinderi nu utilizează acest sistem, dar se mai întâmplă şi la ei când li se îmbolnăveşte sau lipseşte vreun şofer şi trebuie să renunţe la câte o maşină. Acest soi de angajaţi nu urmăresc decât să câştige bani şi nu mai muncesc după un program fix; ei lucrează şi câte douăzeci şi patru de ore non-stop, la nevoie. Dacă treceţi prin două-trei asemenea locuri, o să vedeţi că vă găsiţi de lucru.

Eu: Are Camelia vreo legătură cu acest sistem de angajare?

Toyama (perplex): M-am întors la vechea întreprindere, aşa că am rupt legătura cu Camelia... Dar, cum să vă spun... lumea în general e mulţumită şi nu încearcă să facă nimic în detrimentul unor asemenea şoferi...

Eu: Tare aş vrea să prind măcar un fir legat de domnul Nemuro. Pe scurt, Camelia se ocupa de angajarea şoferilor temporari?

Toyama: Da. In afară de faptul că avea cafea bună, deschideau dis-de-dimineaţă şi era normal ca şoferii să se adune acolo. Cred că aşa i-a şi venit mandatarului ideea acestei afaceri.

Eu i Spuneaţi că şoferii nu urmăresc acolo decât să facă bani. Cam care este diferenţa de câştig faţă de un angajat obişnuit?

Toyama: Este adevărat că angajaţii temporari nu au salariu fix, asigurări în caz de boală şi pensie, în schimb li se asigură un comision carereprezintă40-42%dinâncasărilelor. în zece zile pe lună poţi uşor câştiga patruzeci-cincizeci de mii de yeni. De sărbători, la curse sau în punctele de interes turistic, dacă ştiu să-şi facă meseria, pot ajunge şi la o sută de mii de yeni în trei zile.

Eu: Bună afacere.

Toyama: Dacă eşti tânăr şi necăsătorit şi-ţi plac distracţiile, nu-i chiar atât de simplu. Dacă te îmbolnăveşti sau ţi se ia permisul de conducere, e o adevărată nenorocire, dar lumea-i a ta şi nu te mai gândeşti la ziua de mâine pentru că eşti tânăr.

Eu: Vin mulţi din aceştia la Camelia?

Toyama: Nu, doar la Tokyo numărul şoferilor de taxi se ridică la aproximativ optzeci de mii, iar dintre aceştia, să zicem că veneau la Camelia vreo douăzeci-treizeci. Vreo 60% din cei de la Camelia erau temporari, ca şi mine. Deşi s-ar putea să vi se pară o muncă uşoară, să ştiţi că nu-i chiar aşa. Cei care muncesc numai pentru a scoate bani, deşi par lipsiţi de griji, cu timpul devin, blazaţi. Te îmbraci frumos, te încolţi bine, porţi ceasuri de import, dar până la urmă tot uşor iritabil şi mereu pus pe harţă devii. Dacă practici această meserie de şofer temporar timp de cinci ani, arăţi cu totul altfel. Se vede de la o poştă.

Eu: Domnul Nemuro şi-a dat seama de afacerile dosnice ale localului Camelia?

Toyama: îmi amintesc că am şi vorbit cu el despre asta.

Eu: Mai sunt şi alte localuri asemănătoare?

Toyama: Probabil că da. Cam 20% din şoferi sunt angajaţi temporar. Chiar zilele trecute am citit un articol în ziar despre o razie întreprinsă la o agenţie neautorizată.

Eu: Sunt reguli stricte?

Toyama: Păi, asta înseamnă încălcare a codului muncii. Sunt trataţi la fel ca escrocii.

Eu: Şi Camelia avea legături cu o asemenea organizaţie?

Toyama: Nu ştiu. N-am băgat de seamă şi nici n-ara vrut să ştiu.

Eu: Ar exista posibilitatea ca domnul Nemuro să fi avut oarecari obligaţii faţă de Camelia sau faţă de o agenţie similară?

Toyama (surprins şi adânc preocupat): Dacă-mi amintesc bine, domnul Nemuro era şef de secţie într-o întreprindere legală. Aş înţelege să aibă obligaţii faţă de Camelia dacă s-a amestecat şi el în astfel de afaceri... Sunt şi printre şoferi tot felul de ţipi extravaganţi: foşti profesori, pescari, preoţi, pictori... Este o muncă ce solicită efort fizic, dar se deosebeşte de celelalte; relaţia cu oamenii

nu este incomodă. Oricâte complicaţii ar apărea, faptul că eşti propriul tău stăpân nu se compară cu nimic pe lume, dar s-a zis cu aspiraţiile tale de viitor. în tot cursul anului alergi doar pentru alţii şi începi să simţi că eşti expus pericolului. Te întrebi unde naiba ajungi pe lumea asta… Existau şi taxiuri-pirat şi zău că se comportau ca nişte piraţi. Pentru cei care nu-i cunoşteau, păreau nişte oameni obişnuiţi care navighează dintr-un colţ în altul al lumii, dar nu era chiar aşa. Ciudată meserie… Strada rămâne tot stradă, fie că-i principală şi zgomotoasă, fie că-i dosnică şi liniştită. Şi pe drum, fel de fel de clienţi: bărbaţi sau femei, bogaţi sau săraci. Clientul nu e decât un bagaj care spune mai multe prostii decât orice altă fiinţă umană. Te ciocneşti în fiecare zi de sute şi mii de fiinţe, dar ajungi să tânjeşti după ele de parcă ai alerga printr-un deşert pustiu. Cum pe mine mă atrage o astfel de viaţă, oricât de dezgustat aş fi, probabil că n-aş accepta alt fel de muncă, orice mi s-ar oferi. Trebuie să dai dovadă însă de multă hotărâre atunci când te hazardezi într-o asemenea afacere, devenind taximetrist. Dacă începi prin a conduce, să zicem o camionetă, te poţi strecura trecând la altă categorie dar nu-mi vine să cred că domnul Nemuro a făcut aşa ceva – doar dacă n-a avut vreun motiv special.

Eu: Dar să presupunem că s-a hazardat. Există vreo posibilitate să dăm de el?

Toyama: Este foarte dificil. întreprinderile serioase te verifică bine înainte de a da proba pentru angajare, aşa că ei n-ar privi cu ochi răi o asemenea anchetă, dar localuri precum Camelia…

Eu: E problematic?

Toyama: La ei e exact invers. Au obiceiul să nu-i întrebe pe şoferi nici cum îi cheamă şi nici alte date personale nu-i interesează.

Eu: Chiar dacă le explic despre ce este vorba?

Toyama: Cu atât mai mult cu cit le explicaţi… în situaţii ca acestea iau şi mai mult apărarea oamenilor lor şi mai ales nu-i divulgă.

Eu: Presupunând că aţi mai fi lucrat încă pentru Camelia, aţi fi refuzat să daţi relaţii dacă vi s-ar fi solicitat?

Toyama (după o clipă de ezitare): Oare de ce consideraţi că vi se cuvine să urmăriţi un om… mai ales dacă n-a săvârşit nici o crimă?… Eu nu pot pricepe cum de vi se pare normal să aveţi dreptul să puneţi mina pe unul care a fugit de bunăvoie. Eu: Acelaşi drept care-i determină pe cei de care s-a fugit să susţină că nu există nici un motiv să facă aşa ceva. Toyama: Dar dispariţia nu ţine de „drept”, ci de propria dorinţă. Eu: Dar poate că şi urmărirea înseamnă dorinţă proprie. Toyama: în cazul acesta nu mă mai bag. Vreau să fiu neutru, n-am nevoie de duşmani şi nici nu ţin să mă pun bine cu nimeni.

— Ce albastru e! exclamă amuzat elevul de gimnaziu îmbrăcat în uniformă, privind cerul. Urmărindu-i privirea, colegii lui inspirară adânc, cu gurile căscate şi cu ochii întredeschişi, de parcă se simţeau stânjeniţi.

— Zău, băieţi! E tare albastru!

Dar pe măsură ce albastrul se adâncea, vântul se intensifica şi băieţii-şi ţineau poalele paltoanelor cu servietele. Cu mâinile libere, au apucat borurile

căciulilor şi le-au fluturat în vânt aşteptând să se ridice bariera. Exact în stânga intersecţiei cu calea ferată, se afla gara de la marginea oraşului. Perforatorul de bilete se afla doar cu patru trepte de beton mai sus decât nivelul străzii. în capul scărilor era standul de ziare pe ale cărui rafturi acoperite cu folie subţire de vinilin şedeau rânduite tot felul de ziare şi reviste săptămânale. O femeie între două vârste cu un turban gros pe cap se străduia din răsputeri să ţină folia cu mâinile, cu coatele şi chiar cu pieptul, ca să nu o ia vântul. Cerul avea o strălucire metalică, de parcă ar fi fost pudrat cu praf de aluminu, iar norii ce ţi se păreau baloturi de mătase scămoşată se risipeau în fugă de la nord-vest spre sud-est. Soarele se înclină spre dreapta şi toate umbrele cădeau exact perpendicular pe drum.

Norii pluteau cu toată viteza pe cer. Pe pământ îţi atrăgeau atenţia bucăţelele de hârtie luate de vânt. Nu-ţi venea să crezi că poate exista atâta mizerie pe drum. Nu că te aşteptai să vezi străzile curate, dar oricum, era pentru prima dată când vedeam atâta gunoi jucându-şi rolul pe scenă. Unele hârtii erau albe, dar majoritatea au fost aduse de intemperii la culoarea frunzelor moarte. Stătuseră mult pe drum şi fuseseră acoperite de praf. Şi-acum, s-au pornit să danseze peste calea ferată, în mijlocul drumului. Nu se ridicau la mai mult de doi metri de la pământ, fâlfâind şi săltând printre oameni şi maşini, repetându-şi din când în când complicatele lor mişcări. îţi înşelau aşteptările, te luau prin surprindere şi-ţi lăsau impresia că de fapt înoată nişte peşti. Datorită lor deveneai conştient de faptul că aerul e materie. Când ziceai că vor aluneca uşor la suprafaţa pământului, îşi schimbau brusc direcţia şi-o luau în sus, apoi pluteau orizontal, se lipeau de vreo maşină şi alunecau încet în jos, rămânând ţintuite sub ea. După ce pleca maşina, dispăreau şi ele. Traversau neobservate strada şi mergeau ca nişte căţeluşi în urma pietonilor.

Normal că odată cu ele se scurgea şi se învolbura şi un praf nisipos, astfel încât aveai impresia că vântul e făcut dintr-un fel de dantelă fină. Se asorta oricum cu maşina mea, care îţi sărea în ochi de murdară ce era. Poate că nici nu era praf dintr-acela ce formează vârtejuri, ci mai curând ca o lumină care a împrumutat forma prafului. Mirosul şi gustul prafului de februarie îţi sugerează apropierea primăverii. Mie mi se părea că în acea zi lumina avea culoare crem. Tocmai pentru a nu atrage prea mult atenţia, nu mi-am mai spălat maşina de mai bine de jumătate de lună, lăsând să se adune murdăria pe ea, dar poate va trebui să mi-o spăl data viitoare când iau benzină.

Semnalul acustic încetase şi se stinsese şi săgeata care indica direcţia trenului. Bariera cea mare de la calea ferată pentru trenurile expres se ridicase şi ea. Valul de oameni a început să se scurgă prin trecerea îngustă ca nisipul dintr-o clepsidră, iar maşinile au pornit şi ele încet pe drumul lor, ferind mulţimea de oameni. Dar, pe când nici prima maşină nu apucase să traverseze bine, semnalul acustic al barierei a început din nou. Eu am fost ultimul care a trecut.

Am luat-o la stânga pe a doua alee. Din fericire, am găsit un loc liber să-mi parchez maşina imediat după ce am dat colţul, după primul stâlp de telefon. Locul era însă tare îngust şi când am dat-o cu spatele, am lovit-o puţin. Când am coborât, am observat că cineva scrisese cu caractere mari în praful de pe ea: PROSTULE. Cred că cel care scrisese profitase de un moment de neatenţie din partea mea, sfârşitul cuvântului fiind cam rasolit, semn că fusese scris în mare grabă... Oricum, purtase mănuşi groase.

M-am întors pe strada principală exact pe unde venisem. într-o vitrină modernă din colţul de pe dreapta, am văzut un manechin fără picioare atârnat pe sârmă, decorat în toate nuanţele de mov. Diverse articole de îmbrăcăminte – pentru mâini, braţe, bust, picioare – erau atârnate pe el cu mult gust. Vitrina nu mai avea nici un alt ornament, iar manechinul era în aşa fel prins între oglinzi din toate părţile, încât aranjamentul ţi se părea foarte complicat. Iţi stimula imaginaţia, trebuie să recunosc, şi plecai de-acolo cu impresia că ai văzut cel puţin zece manechine.

Cu trei ani în urmă nu s-ar fi admis o asemenea prezentare, şi încă la vedere, dar... acum lucrurile s-au schimbat. Totul evoluează... Pe-atunci, aceasta era o stradă tipică de mahala, cu salonaşe de jocuri şi magazine ieftine, toate adunate în jurul unui cinematograf unde rulau filme vechi de trei luni. Iţi era şi greu să-ţi imaginezi că aceasta ar fi o stradă principală. Suferise şi ea o serie de schimbări, căci oraşul înghiţea hulpav din ce în ce mai mult. Şi aici strada principală fusese concepută destul de frumos şi nu chiar lipsită de naturaleţe. Peste drum se afla în construcţie un supermagazin cu garaj la subsol.

Nu avea nici un rost să mă tot întreb dacă era pentru că se dovedise foarte descurcăreaţă sau pentru că pur şi simplu aşa i-a fost norocul. Eu, oricum, nu mai aveam de ales.

CONFECŢII PICOLLO.

De un suport în formă de fluier atârna o placă groasă din răşină acrilică, albă ca laptele, pe care erau aplicate fâşii înguste din aluminiu, ce alcătuiau un fel de text scris cursiv. Trebuie să recunosc că era tare şic. „Picollo" a fost porecla soţiei mele în anii ei de şcoală. Nu susţin neapărat că avea un sens peiorativ, dar nici nu i-a fost dată cu cele mai bune intenţii, după părerea mea. Soţia mea a interpretat-o în mod arbitrar ca fiind un nume de dezmierdare. Cred însă că i se potrivea foarte bine şi mă fascina această latură a caracterului ei. Cu toate acestea, îmi menţin părerea că sugerează o calitate, dar şi un defect în acelaşi timp.

Uşa de lângă vitrină consta dintr-o simplă placă din răşină acrilică. In ea se reflecta ca într-o oglindă gardul de scânduri ce împrejmuia şantierul de peste drum şi tot în ea mi-am văzut şi chipul. Cel pe care-l vedeam avea părul ciufulit de vânt şi umerii nesiguri de parcă acum s-ar fi ridicat de pe patul de suferinţă – un tip suspect, ce merita pus sub urmărire, şi nu să pornească el pe urmele altora. Dar nu mă puteam pieptăna acum... De aici, de unde mă aflam, uşa părea o oglindă. Din partea cealaltă însă, era chiar transparentă...

Am împins uşa cu umărul şi m-am strecurat înăuntru. Am simţit o căldură plăcută gâdilându-mi nările şi am strănutat fără să vreau, dar cred că nu numai din cauza căldurii, ci şi a mirosului de scrobeală şi ţesături proaspăt vopsite amestecat cu parfum. în stânga erau etalate mostre, reviste de modă şi îmbrăcăminte confecţionată la comandă. Alături de ele, cutii din sticlă cu nasturi, bucăţele de blană şi podoabe, în dreapta, o masă rotundă de culoarea marmurei sprijinită pe picioare metalice subţiri, între două fotolii de culoarea fildeşului. Şi mai exista şi o canapea. Pereţii şi tavanul aveau aceeaşi culoare ca şi draperia care mă despărţea de atelier, făcută dintr-un material mai gros, dar cu un imprimeu plin de gust: floricele maronii răspândite pe un fond galben. Iluminarea simplă contribuia şi ea la acest echilibru bine gândit: corpuri de iluminat dreptunghiulare din sticlă de-a lungul pereţilor.

Soţia mea se sprijini cu ambele mâini de braţele fotoliului, stând cu spatele la draperie. Se uită la mine şi zâmbi cam ciudat. în asemenea momente îi indiviez pe cei care poartă ochelari, pentru că aceştia se aburesc şi astfel mai câştigi timp bătându-ţi capul cu ei ca să-i ştergi şi să-i aşezi la loc. Neavând aşa ceva, am luat-o, aparent nepăsător şi tăcut, spre canapea. M-am aşezat în colţul dinspre uşă. Un arc gemu sub greutatea mea şi, până să-mi dau seama, m-am şi trezit îngropat în canapea.

— Arcurile sunt rupte. Trebuie să trimit după cineva să le repare, spuse soţia mea râzând.

Se aşează şi ea în fotoliul din colţ, picior peste picior. Genunchii ce i se zăreau de sub fusta scurtă arătau chiar mai bine decât mi se păruse ultima dată. Surprinzându-mi privirea, îşi lovi genunchii de parcă alunga nişte ţânţari. Spuse pe nerăsuflate, cu o voce catifelată:

— Se poartă din ce în ce mai scurt. Ce bine! Când preţul materialului scade, ai prilejul să scumpeşti manopera. Indiferent de modă, că se poartă lung sau scurt, tot trebuie să-ţi faci lucruri noi.

— Parcă se spunea că atunci când se poartă scurt, urmează să fie război.

— loate la vremea lor...

— Aşa se pare.

— Ce te-aduce pe aici astăzi?

— Vreau să te întreb ceva... Se poate acum? Draperia din spatele ei se dădu la o parte şi intră o tânără:

— Bună ziua. Doriţi ceai obişnuit sau preferaţi cafea?

Nu era o frumuseţe, dar era plăcută şi atrăgătoare. Soţia mea purta lucruri discrete, pentru că oaselor ei mici li se potrivea o asemenea ţinută, dar fata era îmbrăcată foarte modern. Sconta pe efectul psihologic asupra clientelor... Dacă patroana unui astfel de magazin se îmbrăca prea strident, respingea clientela, dar şi dacă era exagerat de modestă însemna că nu are suficientă încredere în tehnica şi gustul ei. Lucrurile păreau complicate... Amândouă însă, aşa cum erau îmbrăcate, lăsau o impresie grozavă. Fata rămase locului privindu-mă insistent peste umerii soţiei mele, arătându-şi doar faţa. Privirea ei deschisă, inocentă, putea fi asemuită cu aceea a unei păsărele

care aşteaptă numai să-i fluieri. Eram doar soţul şefei, aşa că nu avea de ce să fie atât de provocatoare. Chiar dacă nu eram, ce-i drept, decât „fostul" ei soţ. I-am stârnit curiozitatea şi ea considera că nu trebuie să fie foarte oficială în prezenţa şefei… însă cochetăria ei nu ţinea în ceea ce mă priveşte. într-adevăr, prima dată când a venit cu ea acasă, m-am întrebat dacă soţia mea nu are cumva apucături de lesbiană…

Numai că fata arunca priviri la fel de aprinse şi mesei, şi peretelui.

— Chestiunea pe care o ai de discutat e complicată?

— Depinde cum o iei.

— Ar fi trebuit să mă anunţi telefonic.

— A, nu! Voiam un răspuns spontan. M-am săturat de răspunsuri puse la cale dinainte.

Fata îşi strânse buzele şi scutură din cap. îmi aruncă o privire dulceagă înainte de a se retrage după draperie.

— Fata asta-mi creează probleme, spuse ea coborând vocea deşi făcu remarca râzând, ca un complice pe jumătate conştient că-i auzit. Nu-i isteaţă? E genială cu drăgălăşeniile ei.

— Eşti femeie-n toată firea, nu? Dar, de fapt, care a fost motivul despărţirii?

— Asta voiai să ştii? mă întrebă ea surprinsă, privindu-mă drept în ochi. Chiar aici, în plină zi…

— Nu te gândi prea mult. Spune-mi ce-ţi vine pe limbă acum, exact ce gândeşti.

— Am fost de acord cu despărţirea pentru că am crezut că ştiu ce gândeşti tu, presupun. Şi acum încerci să dai vina pe mine…

— Vrei să spui că eu am fost cel căruia i-a venit ideea?

— Bineînţeles.

— Pentru că mă opuneam categoric deschiderii acestui magazin.

— Şi te opui?

— Recunosc că eu am fost cel care a pierdut.

— Dar nu-i vorba de cine a câştigat şi cine a pierdut.

— Sunt întrebat deseori de ce m-am făcut detectiv. Ce crezi că răspund?

— Bănuiesc că nu adevărul.

— Zic cam aşa: soţia mea a pus un detectiv pe urmele mele să vadă ce fac, dar acesta a trecut de partea mea pe parcurs, cerându-mi bani ca să-şi ţină gura. E adevărat că am şi eu slăbiciunile mele, dar chiar să-ţi baţi joc şi să n-ai deloc încredere în mine… atunci ce rost mai are să te prefaci că eşti cinstit?

— Da, dar când începi şi născoceşti tot soiul de poveşti, nu te laşi până nu mă scoţi pe mine vinovată, nu?

Zâmbetul îi dispăru ca şi când i l-ar fi smuls cineva. I se citi apoi pe chip sentimentul de a fi fost părăsită. Aveai senzaţia că se simte precum refluxul ce se pierde în larg.

— Nu zic că eşti vinovat, ci îl iau pur şi simplu în bătaie de joc pe detectiv.

— De ce vorbeşti aşa?

— Iţi merge bine cu arhitectul?

— Punctele mele slabe ţi-au rănit mândria, dar ai şi tu cusururile tale. Eşti cumplit de gelos.

— Gelos? Nici prin cap nu mi-a trecut!

— Iartă-mă. N-ar fi trebuit să-ţi spun aşa ceva, dar şi tu eşti de vină. Te porţi cu mine în aşa fel încât mă obligi să spun asemenea lucruri. Tot timpul ne învârtim într-un cerc vicios. Nu ştiu niciodată de unde începe... De undeva însă porneşte şi nu mai terminăm cu discuţiile...

— Dar încă nu e cazul să divorţăm, nu?

— Ţi-am cerut eu vreodată aşa ceva?

— Dar m-am opus ferm deschiderii acestui magazin.

— A trecut şi asta.

— A trecut pentru că puţin ţi-a păsat că mă opuneam. Ai făcut tot cum ai vrut tu. Nu zic că n-o fi convenabil în ceea ce priveşte venitul, faptul rămâne de necontestat, dreptatea e de partea ta aici... Oi fi gelos... Nu, e altceva... Seamănă, dar nu-i chiar gelozie... Problema este: de ce numai eu am greşit şi tu nu?

— Mă faci să mă simt prost dacă începi să pozezi acum în victimă...

— Dar trebuie să recunoşti că şi tu gândeşti că n-am ce căuta aici, nu-i aşa?

Soţia mea îşi apropie picioarele şi, cu ambele mâini pe genunchi, aplecată mult în faţă, zise:

— Ei bine, atunci... Pune-te în locul meu. Ce-ai face atunci? Să presupunem că tu ai fi avut un succes răsunător într-o afacere la care eu m-aş fi opus şi că din cauza aceasta eu ţi-aş fi cerut să ne despărţim.

— N-aş fi în stare să înţeleg.

— Eşti îngrozitor de egoist.

— şi ţie ţi-ar fi imposibil să înţelegi.

— Îmi este.

— Dar înainte ai spus că înţelegi.

— Am făcut pe nebuna.

— A, deci aşa... Eu m-am tot învârtit încercând să lămuresc ceea ce de fapt nu eram în stare să explic. Asta vrei să zici?

Se ridică brusc bătând din palme. Ochii îi scăpărară scântei.

— Asta era! Ai părăsit domiciliul! Ai fugit de-acasă!

— Am fugit?

Normal, nu? De fapt asta şi avusesem de gând, aşa că nici n-ar fi fost nevoie să mi se spună. Doar nu se cădea să mai fac pe surprinsul acum, ca şi când aş fi descoperit cine ştie ce noutate.

Adevărul este însă că am fost consternat când mi s-a scos în evidenţă ceea ce sărea în ochi oricui. M-am simţit umilit de parcă mi-ar fi turnat cineva conţinutul unei scrumiere în cap. De ce?... Poate pentru că mi-am dat seama că mă intersectam undeva cu EL, cel pe care-l căutam. Afară, soarele strălucea

tot mai puternic şi uşa se colorase parcă în verde. Umbra mi se proiecta în paralel cu canapeaua şi umărul mi se suprapuse peste braţul celălalt, iar capul nu mi se mai vedea deloc.

— Da, aşa e. Părerea mea este că ai fugit de acasă.

Soţia mea dădu din cap satisfăcută şi mă privi pe furiş. Aveam impresia că pentru ea era suficient să mă determine să fiu de acord cu ce spune ea şi totul se rezolvă de la sine.

— De cine? De tine?

— Bineînţeles că n-ai fugit de mine, spuse ea dând ferm din cap. De viaţă… de nesfârşita concurenţă şi tocmeală, de toate situaţiile critice în care te aflai, de toate strădaniile tale de a te menţine la suprafaţă… Aşa-i?… La urma urmei, eu n-am fost decât pretextul.

Brusc, o durere ascuţită îmi străpunse ochiul stâng, de parcă mi-ar fi înfipt cineva un cui. Era locul molarului, bineînţeles. Ar fi trebuit să-mi îngrijesc caria la vreme, şi nu să ajung la abces şi apoi la extracţie.

— Şi vrei să spui că nu există concurenţă şi tocmeală în viaţa unui detectiv?

— Da, dar nu putem compara rivalitatea dintre cei care fac reclame pe străzile foarte circulate şi detectivii care iscodesc prin străzile dosnice, nu? La tine a coincis plecatul de acasă cu părăsirea slujbei anterioare… aici e buba! Ai fi putut să le faci pe rând… dacă n-ar fi intervenit concurenţa. Ce părere ai? Te-ai opus deschiderii magazinului meu pentru că te-ai gândit că dacă traiul ne este asigurat pentru moment, nu poate fi oricum o soluţie definitivă… Şi tu nu concepeai viaţa decât ieşind victorios în această competiţie…

— Chiar atât de ambiţios mă crezi…?

— Te doare ceva?

— Mi-am pierdut o măsea.

Şi-a deschis broşa de la piept în formă de cutiuţă şi-a scos din ea trei pastile mici.

— Astea-s bune… medicamentul meu obişnuit. Iar am avut dureri de cap cumplite în ultima vreme.

Fata intră cu spatele în salon, ridicând mult draperia. Fusta ei strâmtă, cafenie, i se mula pe şolduri, iar ciorapii cu găurele sclipeau ca nişte perle. Bluza avea guler croit ca la uniformele militare, iar la manşete avea nasturi sidefii. In ochi i se citea un zâmbet răutăcios. Turnase cam multă cafea în ceşcuţe şi era gata-gata se le verse. Se întoarse pe tocurile pantofilor (care erau de aceeaşi culoare ca şi fusta), îmi aruncă o privire şi porni cu grijă înainte. Ii simţeam parcă în palme mişcările graţioase ale şoldurilor. Nu pot să nu recunosc că mă fascina croiala rochiei…

— Vrei nişte apă?

— Nu, nu mă mai doare.

Nu-mi mai simţeam durerea, de parcă locul nu m-ar fi durut niciodată. Fata îşi muşcă buza inferioară şi pe chip i se citea un zâmbet amestecat cu încordare. Când puse ceşcuţa pe masă, mâna îi tremură şi vărsă puţină cafea.

Se aşează râzând pe scaunul din faţa mea. Inocenţa pe care o arbora era o artă pe care o practica, bănuiesc, când îşi punea în cap să facă cuceriri. Ca şi când i-ar fi cerut aprobarea, soţia mea spuse:

— Camera soţului meu e pregătită, aşa că poate veni oricând.

Fata îmi aruncă o privire impertinentă şi murmură încântată: – îmi plac bărbaţii. Nu cred, însă, că mă mai pot întoarce.

Şoseaua mi se părea ba albă, ba neagră. Mergeam cu nouăzeci de kilometri pe oră, deci cu zece kilometri peste viteza legală… Motorul ambalat răsuna precum ventilatorul între lamele căruia fusese introdusă o bucată de sârmă, iar cauciucurile ca o bandă adezivă pe punctul de a fi sfâşiată. Eram cu totul absorbit de zgomot, dar nu auzeam nimic, ca şi când eram învăluit în cea mai profundă linişte… Nu vedeam decât drumul asfaltat care străpungea, parcă, cerul… Nu, acesta nu era drum, ci o fâşie de timp curgător… pe care nu o vedeam, dar o simţeam.

Nu-mi venea să cred că în faţa mea se afla bariera unde se încasează taxe. Că nu-mi venea să cred nu-i nimic, dar nici nu era nevoie să mă las frământat de astfel de gânduri. Nu-mi puteam explica cum de o luasem pe şosea… Trecuse de mult ora la care trebuia să mă prezint la birou să vorbesc cu şeful… Am neglijat să iau legătura şi cu clienta mea… N-ar fi trebuit să fiu aici… dar nici n-aveam vreun motiv să mă aflu în altă parte… Timp pur… Timp cheltuit fără un ţel anume… Ce lux! Am accelerat. Acul indicator al kilometrajului a urcat la nouăzeci şi şase de kilometri. Simţeam vântul la volan… Eram tot încordat. Am avut senzaţia că mă trezesc într-o zi care nu apare în calendar şi într-un loc pe care nu-l găseşti pe nici o hartă… Parcă prinsesem aripi… dar n-aveţi decât s-o numiţi dezertare. Când unul se face pirat şi porneşte spre mări necunoscute sau tâlhar şi se ascunde prin catacombele unui oraş sau în desişul pădurii sau în imensitatea pustiului, bineînţeles că se simte – cândva, undeva – aşa cum mă simţeam eu, atunci… Eram un nimeni, aşa că n-aveam nevoie de compasiune. Ar fi fost la fel de absurd ca şi când ai compătimi un om ce moare de sete într-un deşert pentru că varsă lacrimi pentru unul ce se îneacă… Senzaţia de trăire a timpului pur n-a durat mult, căci bariera a pus capăt visării. Visuri lungi… trezire artificială scurtă… Am întors imediat maşina şi am luat-o înapoi spre oraş. Nu ştiu din ce motiv, dar nu mai eram la fel de binedispus ca până acum. Oare pentru că mă depăşise o maşină sport roşie, lăsându-mi un bâzâit uşor în urechi? Nu, mai degrabă pentru că eram conştient de faptul că mă întorceam, de inutilitatea întoarcerii mele. Mă dezumflasem ca o minge din cauciuc din care ai scos aerul. Poate şi pentru că acum goneam cu soarele în spate… De data aceasta bolta cerească, şi nu drumul, se deschidea nemărginită în faţa ochilor mei. Pete de nori presărau cerul, pe alocuri şi cu toate acestea, albastrul îşi croia drum printre ei precum o pânză lipită cu clei. Poate era doar o iluzie, dar pe pânza din faţa mea se adunaseră tot mai mulţi nori şi cerul se întunecase. Sub bolta pestriţă se întindea oraşul pe care eu îl lăsasem în urmă acum o jumătate de oră şi care-şi întindea din nou braţele în aşteptarea mea. Eu eram piratul care

îşi îndrepta nava spre uscat, tâlharul care se căieşte… Ceea ce vedeam era oare doar Fata Morgana? Nu, nu era posibil… Deşi nu aveam nici o dovadă pentru acest fapt, oraşul din care plecasem cu puţină vreme în urmă nu era la fel cu cel în care mă întorceam… Nu era decât o diferenţă de un micron între cele două, şi totuşi eu am fost capabil să o sesizez, poate tocmai pentru faptul că era atât de mică… Chiar şi un micron poate însemna foarte mult… Dacă plecai din oraş pe la barieră numai o dată pe săptămână şi tot se realiza o diferenţă de patru microni… patruzeci şi opt pe an şi dacă continuai socoteala pe treizeci de ani, asta însemna o mie patru sute patruzeci de microni – exact un milimetru şi jumătate. Chiar dacă muntele Fuji se măcina mai repede, era totuşi o cifră demnă de luat în considerare fără nici o rezervă.

Petele de pe cer se întinseră şi albastrul le cedă locul. Iar mă săgeta locul în care fusese măseaua. Oare de ce trebuia să mă justific atâta? Ca să-i arăt soţiei mele că eu am dreptate? Sau să mă dezvinovăţesc în faţa clientei încercând să-i explic că n-am jucat nici un rol în uciderea fratelui ei? Sau ca să-i demonstrez şefului meu că nu intenţionez să duc cazul mai departe decât era nevoie?… Dar făcea şi asta parte din munca mea… „Un vânător bun nu-şi urmăreşte niciodată prada prea departe. Mai bine se pune el în locul fiarei şi-şi caută calea de scăpare şi dacă reuşeşte să procedeze astfel, nu-i e greu să-şi încolţească prada", (din Memoriile unui detectiv)… Da, părea plauzibil. Oare nu cumva, într-un colţişor al minţii mele, am intrat în competiţie chiar cu EL? Puteam eu rivaliza cu EL? În felul acesta aş putea să-mi justific oarecum impasul în care mă găseam… Eu nici nu fugeam, nici nu mă întorceam, pe când el a plecat fără să se mai întoarcă…

Probabil că asta era. Dacă mi s-ar fi spus că e adevărat, cred că începeam şi eu să cred. Şi chiar dacă era, trebuie să recunosc că m-a zguduit moartea cumnatului său. Dar oricum, era mult mai bine aşa decât să încerc să mi-l scot din minte pe EL – punctul esenţial. Am impresia că s-a profilat la orizont silueta LUI. într-un colţişor din peisajele suprapuse ale oraşului se aflau şi găuri negre neastupate… Umbre ale CELUI ce nu mai există… Şi dacă priveam astfel lucrurile, oraşul era plin de astfel de găuri şi el nu era singurul; nenumăraţi EL împânzeau locul… EL din mine, din ea, din alt el… începeam să văd totul cu alţi ochi…

Am parcat lângă un telefon public. Nici n-am apucat să cobor bine din maşină, că soarele a şi intrat în nori de parcă-l măturase cineva. Cu toate acestea, încă era cald în cabina telefonică şi, poate pentru că era arareori folosită, un miros de mucegai îmi străpunse nările.

— Te rog să mă scuzi că n-am venit mai devreme.

— Cu atât mai bine. Am plâns până am obosit. Tocmai m-am mai liniştit şi eu.

Răguşeala din voce era cea obişnuită şi mi s-a părut extrem de liniştită – poate nu datorită trecerii timpului, ci datorită berii.

— Toată lumea o să se îngrijoreze dacă întârzii.

— Nu cred că-şi bat capul cu mine. Asociaţia suportă toate cheltuielile, de parcă ei ar fi rudele apropiate, nu eu… Hainele de doliu le-am închiriat…

— Iţi vin bine. Poate ţi se pare ciudat că-ţi spun, dar negrul te prinde.

O pantă abruptă traversa colina dinspre sud presărată cu case… Un şir lung de trepte din piatră… de ambele părţi, bambuşi pitici bătrâni… linia adânc crestată a cefei ei pe când cobora…

— Ai încercat să afli din ce pricină şi în ce condiţii s-a abătut nenorocirea asupra fratelui dumitale?

— Nici nu-mi vine să cred că a fost fratele meu. La urma urmei, nu ştiam eu mare lucru despre el.

— Totul s-a petrecut după ce m-am despărţit de el, aseară. îmi fac şi eu o mie de reproşuri.

— Dar nu mi-a spus nimeni că a fost cu dumneavoastră.

— Iar s-a făcut răcoare şi s-a înnorat. Imediat după mănunchiul de bambuşi se deschidea cimitirul, chiar în dreapta, unde se terminau treptele: în templul mic şi vechi doar ţiglele de pe acoperiş mai aveau oarecare strălucire. Nu se mai simţea aici atmosfera oraşului, numărul enoriaşilor scăzuse şi el şi singura sursă de venit păreau să fie funeraliile. Templul era atât de dărăpănat, încât a trebuit să fie ancorat cu frânghii solide de stâlpi de susţinere, roşi şi ei de termite. Creşterea populaţiei a atras după sine înmulţirea funeraliilor. Părăginirea se datora probabil unei lipse acute de fonduri a celui direct răspunzător de templu sau poate pur şi simplu l-a lăsat în halul ăsta ca să nu fie nevoit să mai plătească taxe.

După ce-am trecut de poartă, am văzut draperia pestriţă de la intrarea în templu. De ambele părţi ale cărării care ducea de la biroul de la intrare şi până la draperie se înşiruiseră tineri care arătau ca nişte copii. îşi încălzeau mâinile la hibachi-uri. Spaţiile libere dintre ei erau la fel de regulate precum cele dintre stâlpii de telefon. Când am trecut pe lângă ei s-au plecat toţi, mult, unul după altul, ca nişte automate. Maniera lor superpoliticoasă, cu mâinile pe coapse şi picioarele uşor depărtate îţi lăsa o impresie lugubră dar comică în acelaşi timp. Nu zic că nu avem şi noi la birou oameni de modă veche, dar tot nu-ţi era dat să vezi pe-acolo asemenea ritual.

Dincolo de draperie era linişte şi pace, dar mirosul apăsător de tămâie îţi sugera moarte. Preotul budist citea textul sfânt cu glas monoton.

Pe fiecare dintre cele patru coroane scria „Asociaţia Yamato”… înmormântarea părea oricum una dintre cele mai ieftine.

În faţă, la stânga şi la dreapta capelei, se afla o estradă pentru cei care luau parte la înmormântare. Băteau la ochi doar pernele pe care nu stătea nimeni. în partea dreaptă la loc de onoare se afla un bărbat între două vârste, cam durduliu, îţi dădeai seama dintr-o privire că e printre conducătorii asociaţiei. Stătea cu ochii închişi în faţa unul reşou electric şi aveai impresia că moţăie. în stânga lui alte patru-cinci persoane importante – tot în negru – în genunchi, cu spatele drept, într-o poziţie solemnă.

Unul dintre ei, cu o privire mai ageră, ne-a recunoscut imediat şi a coborât treptele laterale în întâmpinarea noastră. Avea mâini şi picioare lungi şi subţiri şi o crestătură în bărbia ascuţită. Era bine legat, dar gâtul îi era prea scurt. Purta ochelari mari fumurii. Ne-a urmat cu paşi şovăitori. Ori era beat, ori somnoros. îmi amintesc că am mai văzut ochelarii aceia pe undeva. Da, semăna cu unul din grupul celor trei care stătuseră lângă focul din albia râului noaptea trecută – cel cu favoriţi exagerat de lungi şi răsuciţi puţin în sus, picioare arcuite şi faţa turtită. în plus, plasturele de pe bărbie şi alifia de pe nas erau, fără îndoială, semne ale încăierării la care participase.

— Poftiţi, spuse el făcându-ne semn din bărbie şi plecându-se adânc în faţa însoţitoarei mele. îmi pare rău, dar vicepreşedintele asociaţiei şi preşedinţii celorlalte asociaţii au trebuit să plece din cauza unor treburi urgente. V-au transmis condoleanţe. Privirile i se opriră asupra celui ce moţăia la locul de onoare. Apoi se întoarse şi mă măsură din cap până-n picioare. Nu vă mai faceţi griji, directorul se ocupă de toate.

Clienta mă prezentă bărbiei ascuţite:

— Dânsul este cel care răspunde de asociaţia fratelui meu.

Cineva din spate mă bătu pe umeri.

— Bine c-ai scăpat! Te-am avertizat eu. Ai văzut că s-a întâmplat cum am zis?

Cine să fie purcelul ăsta sur? Vocea îmi era cunoscută. A, da... tipul din microbuzul de aseară. Dacă nu i-aş fi auzit vocea, nu l-aş fi recunoscut. Purta cravată, îşi ajustase barba şi-ţi era imposibil să-ţi imaginezi că era unul şi acelaşi cu cel care ne servise cu rămen. Unde-i era faţa umflată şi buhăită de ieri? Mi-am îndoit braţul abia perceptibil şi mi-am încordat buzele ca să pot răspunde cu un zâmbet amabilităţilor lui. Puteam fi amândoi bănuiţi şi între noi se stabili o înţelegere tacită; ca martori, făceam front comun.

Rezultatul a fost o schimbare vizibilă în atitudinea celui cu bărbie ascuţită. Vigilenţa de pe chip îi dispăru precum o mustaţă falsă lipită cu salivă.

— Cel care răspunde de funeralii trebuie să fie undeva în faţă. îl aduc imediat.

Plecă în grabă şi dispăru imediat în spatele draperiei. Dar cel cu ochelari fumurii, care stătea cu un pas în spatele nostru şi ne pândea ca pe nişte bagaje, nu făcu nici cel mai mic efort să-şi ascundă ostilitatea pe care nici măcar lentilele întunecate nu o puteau para. Poate îmi purta pică pentru că am fugit şi l-am lăsat acolo, deşi ştiam că a venit la maşina mea în căutare de ajutor. Sub nasul roşu, caraghios, muşchii din colţul buzelor îi tremurau necontrolat. Considerând că e momentul să plecăm, am zis:

— Hai să mergem să ne luăm rămas-bun.

— Eu am şi terminat.

Parcă vorbea despre mâncare. Ce era în mintea ei? Oare ce-a însemnat pentru ea moartea fratelui ei de era atât de calmă când ştiu bine că s-a încurcat cu el. Normal că o înmormântare nu se poate compara cu o nuntă, nu este un eveniment fericit. Amintirea celui mort e bătută în cuie tocmai pentru

ca omul viu să poată trăi liniştit. Oare atitudinea aceasta de indiferenţă însemna acelaşi lucru şi faţă de cel decedat sau, dimpotrivă, dragoste exagerată pentru el... dincolo de viaţă şi de moarte? O presimţire sinistră puse stăpânire pe mine.

Trepte groase din lemn... Mi-am scos pantofii şi mi-am pus papucii ce se aflau lângă lespedea de lemn de jos. Am urcat cele cinci trepte. În faţa altarului din încăperea principală se afla o pernă roşie cu fire aurii şi un suport din lemn, simplu, pentru arderea tămâiei. Când am ajuns acolo, mi-am dat seama că încă mai purtam mănuşile, aşa că mi le-am scos repede. Am oferit şi eu nişte tămâie, aşa cum cerea ritualul, foarte atent însă să nu-mi şifonez pantalonii pe când îngenuncheam şi pentru prima oară am privit şi eu atent fotografia expusă în faţa altarului. Aha, deci aşa stau lucrurile... mi-am zis eu în sinea mea. Ca şi când aştepta să plec, preotul întrerupse psalmodierea şi se retrase grăbit. După ce-a plecat el, cei trei prezenţi acolo au răsuflat uşuraţi, aprinzându-şi toţi ţigările în acelaşi timp. Cel mai în vârstă, de la locul de onoare, căruia ei îi ziceau şef, se trezi din moţăiala, îşi trase nasul şi-şi întinse mâinile deasupra reşoului, întorcându-le pe o parte şi pe alta ca şi când ar fi prăjit senbei1.

Nu ştiu cum şi în ce fel, dar Bărbie Ascuţită se arătă dinspre culoarul prin care dispăru preotul şi-mi făcea acum semne cu mâna. Ea era absorbită într-o discuţie cu bucătarul despre ramen, undeva

1. Uscatele.

În stânga. Ba nu, doar el îi vorbea şi nu-mi puteam da seama dacă-l ascultă atent sau nu. îşi tot agita mânecile de la chimonoul de doliu, cu care nu era deloc obişnuită: ba le lăsa să atârne, ba le răsucea apoi în sus şi le făcea uşor vânt în spate. Pe cer se adunaseră iar nori alburii, dar vântul încetă.

Mă conduse într-o cămăruţă îngustă, după toate aparenţele o săliţă de aşteptare pentru cei ce urmau să ia parte la slujbă. Într-o sobă veche ardea gaz cu o flacără albăstruie şi am simţit imediat cum mi se relaxează muşchii feţei. Lângă intrare stătea un tânăr, cu mâinile pe genunchi, aşteptând cu capul plecat. Bărbie Ascuţită mă privi întrebător:

— Pot să...?

Am aprobat din cap şi el plecă din încăpere, legănându-şi umerii. Bineînţeles că nu prevăzusem o prezentare atât de bruscă, aşa că nu ştiam ce să-l întreb pe acest tânăr şef. Dar n-avea nici o importanţă dacă Bărbie Ascuţită era acolo sau nu. Stăteam în faţa tânărului de cealaltă parte a măsuţei negre cu auriu, al cărei lac începuse să se scorojească, pe care se servea ceaiul. Judecând după gâtul lui subţire şi tânăr – era probabil liderul grupului de tineri care stăteau afară, în faţă – nu mi se părea deloc potrivit să-l consider şef. Pe când mă aşezam, şi-a căutat şi el o poziţie mai comodă şi m-a privit în ochi. Chipul îi era exact cum îmi imaginasem judecând după gâtul lui subţire. Avea pielea fină, de parcă ar fi fost lustruită cu ceară, şi după linia bărbiei îţi era greu să-ţi dai seama dacă e bărbat sau femeie. Lăsând la o parte urma lăsată de barbă, trăsăturile lui, şi în special buzele, erau foarte feminine. Nici

nasului n-aveai ce să-i reproşezi. Doar ochii îi erau neobişnuit de întunecaţi, acoperiţi parcă de un văl, şi păreau periculoşi, gata-gata să ia foc ca benzina. Cu toate acestea, muşchii arătau fragili... Nu-ţi venea să crezi că are autoritate, că inspiră tinerilor o teamă excesivă. Era cu siguranţă un tigru în piele de vulpe. Şi dacă lucrurile stăteau aşa, atunci şi poziţia lui se surpa odată cu moartea fratelui clientei mele şi ura nutrită de multă vreme de către ceilalţi tineri se va revărsa acum asupra lui – împrejurare ideală ca să scoţi ceva de la el, probabil. Dar n-avea neapărată nevoie de muşchi ca să-i manevreze pe toţi lunaticii şi zăpăciţii aceia, căci se pare că-i întrecea pe toţi în violenţă. Spre deosebire de întrecerile sportive care solicită forţă, când ucizi, ai nevoie de alte calităţi. Nici un tigru nu mai face faţă unui câine turbat înfometat.

Dar, pentru Dumnezeu, oare ce urmărea ea? De ce o fi ţinut să-l cunosc pe băiatul acesta? Şi încă atât de brusc! Putea să-mi spună din vreme, că doar a avut când. Insigna de forma fulgerului era exact la fel cu aceea purtată de fratele ei. Poate era însemnul organizaţiei pe care ei o numeau „Asociaţia Yamato". Dacă tânărul acesta era şeful, ceilalţi din templu constituiau probabil garda personală a defunctului. Ia stai puţin! Insigna băiatului era asemănătoare cu a fratelui... Semăna ca formă şi cu cea purtată de Bărbie Ascuţită, dar diferea culoarea. Insigna mortului fusese albastră, cea a lui Bărbie Ascuţită era bej. Mortul fusese mai în vârstă, aşa că diferenţa de culoare nu însemna probabil deosebire între superior şi subordonat, ci o diferenţă de subdiviziune. Presupun că banda fratelui clientei mele devenise organizaţie independentă în cadrul „Asociaţiei Yamato".

Oare ce spera ea?

Să-i fi venit ideea pe loc sau s-a întâmplat ceva care a determinat-o să amâne până în ultimul moment întrevederea noastră? Sau s-a gândit că

—t 176 prin această întâlnire neprevăzută mă lua prin surprindere şi avea de gând să profite de faptul acesta?

— Faceţi de serviciu pe rând?

— Nu.

Tonul lui oficial şi sec nu suna deloc natural. Voia să lase impresia că este teribil de echilibrat, de parcă şi-ar fi călcat cu fierul cutele sentimentelor. Rezultatul a fost însă lipsa totală de expresie. Era imposibil să te ocupi de un asemenea individ în afara unei cuşti, dar odată intrat acolo cu el, nu-ţi rămânea decât să-l provoci la un joc periculos şi nu existau decât două posibilităţi: să muşti sau să fii muşcat. Dar nu putea fi vorba de aşa ceva acum.

— Cred că nu prea vă simţiţi în largul vostru că v-a murit subit şeful.

— Da, aşa-i.

— Ai rămas singurul care urmează să-i preia atribuţiile sau luaţi de şef pe cineva din afară?

— Cred că ne împrăştiem.

— De ce?

— Liderii Asociaţiei au avut necazuri cu şeful care a murit… pentru că minorii sunt uşor de reperat… Puştii fug de acasă şi formează bande de huligani care sug sângele altor fugari. Odată ce sunt descoperiţi, poliţia e pe urmele lor… şi nu mai e nimic de făcut.

Puşti care fug de acasă… Mă străfulgera o idee care lăsă unde de şoc în urma ei… Dacă fratele fusese şeful unei organizaţii care amăgea băieţi fugiţi de-acasă, era şi normal ca el să privească cu totul altfel dispariţia LUI. Oare ea avea cunoştinţă de toate acestea? Tocmai pentru că ştia lucrul acesta i-a dat prin minte să-mi înlesnească o întrevedere cu tânărul?

— Am citit mesajul de condoleanţe din partea tuturor.

Se tot foia de parcă încerca să scape de atmosfera înăbuşitoare şi deveni apoi, brusc, teatral.

— Mi-au dat lacrimile, zău că da. Şeful avea o inimă atât de bună şi nu m-am mai putut abţine din plâns. De câte ori s-au făcut razii, nimeni n-a suflat o vorbă. Niciunul dintre noi nu vrea să se mai întoarcă acasă. Liderii Asociaţiei nu ne-au înţeles însă. Toată lumea l-a iubit pe şef. Pe onoarea mea că l-au iubit. Aşteptaţi şi-o să vedeţi… tot întreprindem noi ceva… nu ne lăsăm cu una, cu două…

— Dar am auzit că ucigaşul a fost prins de poliţie.

— Nu mai spuneţi prostii! Acela a fost ţapul ispăşitor. Pe şef l-au lichidat cu pistolul. Cum să aibă muncitorii din barăci pistoale?

— Te gândeşti la cineva anume?

— Ştiu şi eu…

— Preşedintele asociaţiei nu e de acord, nu?

— De aceea am şi zis că o să ne împrăştiem.

— Şi cum o să vă mai scoateţi banii?

— A! Clienţii noştri sunt dintre cei mai buni şi apoi puştii de afară sunt toţi grozavi!

Până la urmă am reuşit şi eu să înţeleg despre ce afacere era vorba. Nu-mi venea să cred că n-a fost nici măcar unul din bandă la microbuzele din albia uscată a râului şi, cu toate acestea… clienţi buni… puşti grozavi… Deci, o bandă de băieţi implicaţi în homosexualitate… şi fratele ei trăgea toate sforile… Şi dacă acesta învârtea lucrurile ca lumea, puteau scăpa şi de rigorile legii… Dar nu putea face oricine lucrul acesta… Şi dacă nu-i creşteai pe toţi la aceeaşi şcoală, lucrurile se complicau…

Trebuia îmbinată plăcerea cu profitul. Făcând legătura cu toate acestea, am început şi eu să pricep de ce funeraliile mi-au produs o impresie atât de neplăcută. Nici nu era greu să-mi dau seama acum de ce grupul acesta încurca treburile asociaţiei. Conducerea fusese redusă la un singur şef. Era de aceea greu de închipuit că cineva ar mai putea să-i controleze şi să obţină profit de la aceşti exaltaţi dacă acesta nu ar fi unul care să-i iubească şi să fie iubit de ei…

— Fiecare-şi are locul lui, dinainte stabilit?

— Nici vorbă! spuse el, mijindu-şi ochii suspicios. Fiecare cu ale lui... Am impresia că nu înţelegeţi, nu?... Nu mi se pare că aţi fi de-al nostru... Membrii clubului nostru sunt toţi unul şi unul... Mă găseşti atrăgător? Ha? Te deranjez?

— Arăţi bine.

— Atunci să-ţi cârpesc una? N-ai vrea să-mi bei urina? Ce-ai zice dacă te-aş pune să-mi lingi tălpile pantofilor?

M-am cutremurat când i-am văzut privirea fixă şi fioroasă, dar am zis:

— Eh, mă descurc eu.

— Aşa mi-am şi închipuit. Vin destui bătrâni libidinoşi cu bani căcălău... şi mai pică şi câte un actor de televiziune, dar...

— Vreau să te întreb ceva. S-ar putea să ştii... V-a zis şeful vostru în ultima vreme ceva despre nişte furnizori de combustibil?

— Furnizori de combustibil? Adică clienţi de-ai clubului nostru?

— Lasă, dacă nu ştii...

— Nu-mi plac întrebările. Mă înnebunesc.

— încă una şi gata. Ai putea să-mi spui pe unde a tras şeful vostru în ultima vreme?

— Era un tip imparţial. N-a făcut prostia să se aciuieze într-un singur loc.

— Dar bănuiesc că avea şi el ceva bagaje... o valiză în care-şi ţinea lucrurile personale... pantofi etc.

— îşi arunca lucrurile după ce le folosea, până şi lenjeria de corp şi periuţa de dinţi... Folosea un lucru de două-trei ori şi apoi ni-l vindea nouă la jumătate de preţ.

— Dar trebuie să fi avut şi el ceva cât de cât. unde să-şi noteze lucrurile de care avea nevoie... un jurnal, poate... ceva ce nu lua mereu cu el şi în care îşi punea lucrurile strict necesare...

— N-am văzut aşa ceva.

— Nu mă interesează de fapt cine le ţinea, dar îmi promisese un jurnal... o chestie care pentru voi nu are nici cea mai mică însemnătate.

— Tot ce-am avut era al lui, până şi rogojinile pe care dormeam şi uleiul de păr pe care-l foloseam. Noi n-aveam nevoie să păstrăm nimic.

— N-ai putea să-mi acorzi o dată ceva mai mult timp?

— Imposibil.

— Dar familia ta?

— Să-i ia naiba! Toţi mă-ntreabă acelaşi lucru.

— Dar cum proceda şeful dacă i se făcea cuiva dor de casă?

— Avea un spirit de observaţie nemaipomenit. Şi când se plimba prin faţa staţiei observa totul. N-a făcut niciodată nici cea mai mică greşeală. În afară de asta, era şi un profesor foarte bun, aşa că băieţii au ajuns să îndrăgească afacerea.

— Dar mai îmbătrâniţi şi voi, nu?

— N-avem încotro. Dacă te gândeşti bine, nimeni nu poate lupta cu vârsta. Ei, o să mă debarasez eu cândva de clienţii vechi. Zău că mi-ar plăcea să am şi eu un băruleţ al meu… sau o staţie de benzină…

— Ai ştiut de la început ce fel de băieţi sunt aceia şi cu ce se ocupă?

— Da. Cum mă apropii eu, se schimbă la faţă şi o întind. Nici n-apuc să scot o vorbă.

Râse şmechereşte şi dădu uşor din umeri. îşi înmuie, pe furiş, buzele în bere. Iar stăteam în faţa perdelei lămâiatice şi încă nu se întunecase. Camera era inundată şi ea de o lumină lămâiatică. Doar hainele negre de doliu nu mergeau aici… parcă fuseseră luate dintr-un album de fotografii alb-negru.

— în legătură cu jurnalul. Am încercat să scot ceva de la el, dar de pomană. Cu cât încercam să aflu mai multe, cu atât se încăpăţâna mai mult în a nu-mi spune nimic.

— Jurnalul? Ce jurnal?

— Jurnalul soţului, bineînţeles. Fratele dumitale urma să-l aducă azi aici.

— Aaa!

Îşi văzu mai departe de berea ei, lingând-o ca o pisicuţă. Eu însă mă înfuriasem teribil.

— Mai devreme am luat-o pe autostradă.

— Şi de ce, mă rog?

— Pe când alergam, mă gândeam ce bine-ar fi dacă aş ţine-o tot aşa şi mi-am dat seama că aş putea, într-adevăr. Dar mă trec fiorii acum când mă gândesc la starea mea de spirit de atunci. Să presupunem că toate ar fi ieşit aşa cum îmi doream, că mergeam şi mergeam, n-are importanţă cât de departe şi că n-aş fi ajuns niciodată la barieră…

Îşi ridică brusc privirea din pahar.

— Ei, şi?… Dacă aţi fi ţinut-o tot aşa, aţi fi rămas fără benzină după o jumătate de zi.

Când ni s-au întâlnit privirile, mi-am dat seama că nu era atentă la ce zic şi nici măcar nu realiza ce spune ea. Când mi-a descifrat expresia feţei, a rămas ca trăsnită.

— Ciudat… Şi soţul meu mergea mult pe autostradă. Dar la el era cu totul altceva… testa maşinile reparate. Atâta alerga, mai ales seara când începea să se lase întunericul şi totuşi acoperişurile clădirilor mai străluceau încă de la soare, încât îl apuca pur şi simplu ameţeala.

— Aşa-i cum am spus şi eu.

— Zicea că străbătea autostrada în sus şi-n jos de sute, de mii de ori şi de fiecare dată ieşirile păreau să se împuţineze şi în cele din urmă se simţea zăvorât…

— Când mergi cu maşina, refuzi să crezi că o să te mai opreşti şi-ţi doreşti să vină clipa în care să tot mergi aşa mereu. Dar când soseşte momentul să pui punct, te înfiori la gândul că ar fi existat posibilitatea să nu se

mai sfârşească. E o mare diferenţă între a merge cu maşina şi a te gândi că mergi.

Un zâmbet vag i se strecurase pe buze. Era cu totul altfel decât rânjetul ei obişnuit şi cu toate acestea, am descifrat în el şi oarecare nelinişte deşi încercase s-o disimuleze. îşi plecă ochii şi iar am avut impresia că mi s-au năruit toate planurile. Mă simţeam exact ca un negustor căruia i se întoarce spatele politicos.

Mi-am luat iar avânt:

— Aşa că... poate n-ar trebui să mă preocupe atât de mult jurnalul acela. Jurnalul este, la urma urmei, la fel cum ţi-ai imagina că mergi cu maşina. Şi de fapt soţul dumitale a fost cel care a condus maşini...

— Aha! Jurnalul...

— Dar despre ce credeai că vorbesc?

— Credeam că despre un bărbat şi o femeie, spuse ea fără cea mai mică urmă de interes, ca şi când ar fi dat la o parte o coajă de mandarină. Apoi îşi fixă din nou privirea absentă în pahar.

— Măcar ştii ce conţinea? încercam să-mi stăpânesc mânia. Cum e posibil să nu te intereseze câtuşi de puţin jurnalul soţului dumitale?... Dar oare cine te poate interesa pe dumneata? Zău că nu te înţeleg.

— Dar nici fratele meu n-a făcut mare caz de jurnalul acesta.

— Aveai chiar atâta încredere în fratele acela al dumitale? Mai multă decât în propria opinie?

— Am rămas singură acum. închise ochii, partea de sus a trupului i se relaxa şi aveam impresia că face totală abstracţie de prezenţa mea. Sunt convins însă că undeva, în străfundurile sufletului ei, furtuna stârnise nişte valuri.

— Fie, te priveşte. Nu mă interesează, dar ai putea să te gândeşti la fratele dumitale. Ce împrejurări l-or fi determinat să ajungă unde a ajuns şi să sfârşească cum a sfârşit?

— O, bine că mi-am amintit! Trebuie să vă dau ceva. Luă de jos o sacoşă mare, albă, pătrată, pe care o pusese lângă scaunul ei şi care nu se potrivea deloc cu îmbrăcămintea ei de doliu. O ridică în poală. Scoase din ea un pachet înfăşurat în ziar şi mi-l întinse peste masă. Avea o formă cam ciudată şi era prost legat. După zgomotul pe care l-a făcut în contact cu masa, părea destul de greu.

— Ce-i cu ăsta?

— Bărbatul cu care am stat de vorbă mai devreme... cel cu barbă deasă.

— Aha, cel care pregătise rămen... avea şi el o tarabă în albia râului unde s-au încăierat...

— A zis că-i amintire de la fratele meu. Hârtia s-a rupt pe când îl despachetam şi din pachet ieşi la iveală un tub metalic negru, fără pic de strălucire. Un pistol! Mi-am dat seama imediat că nu trebuie să las amprente. L-am apucat de ţeava cu un colţ de ziar şi l-am tras, prudent, spre mine.

împreună cu pistolul fusese înfăşurat şi un obiect mic, ca un nasture argintiu. Insigna!

— Aaa! Deci aşa!

Ea rămase imperturbabilă, iar eu mă dădeam de ceasul morţii. Pentru numele lui Dumnezeu, ce fel de femeie e asta? Pe ce lume trăieşte?

— Ştiai? E un revolver Browning cu şase gloanţe.

— E doar o jucărie.

— Jucărie?

— Priviţi! Ţeava e înfundată.

După ce mi-a spus ea, m-am uitat şi eu mai bine şi am constatat că aşa şi era. Culoarea, forma, greutatea erau normale şi era greu de deosebit de un pistol adevărat. În special răceala din jurul trăgaciului, bine uns de altfel. îţi dădea o senzaţie anormală. Nici n-aveai nevoie de unul adevărat ca să creezi efectul psihic scontat.

— Am auzit că celălalt s-a speriat grozav când l-a scos fratele meu.

— Mă mir... Individul cu rărnen o întinsese înaintea mea, aşa că n-a avut cum să fie martor al scenei...

— A zis că şi-a parcat microbuzul într-un loc sigur şi s-a întors.

Nu mai aveam replică. Şi eu puteam să plec undeva... la biroul muncitorilor angajaţi temporar. la poliţie... sau mai ştiu eu unde. Dar eu n-am făcut decât să fug de acolo. L-am lăsat să moară fără să mişc un deget... n-am fost de bunăcredinţă. precum omul cu rărnen.

— Eu nu m-am întors.

— Se pare că i-au zdrobit capul cu călcâiele.

— Ciudat! Băiatul cu care am stat de vorbă mai înainte mi-a spus că a fost împuşcat.

— Nu poţi avea încredere în ce spun băieţii aceia. Imaginaţia lor prinde repede aripi şi se transformă imediat în fapte. Şi poliţia a spus că a fost ciomăgit până şi-a dat sufletul.

— Dar şi dumitale îţi place să-ţi imaginezi fapte, nu?

— Se prea poate.

— Cei de la poliţie au făcut vreo menţiune cu privire la mine sau la soţul dumitale?

— Nu în mod special...

— Un revolver ca acesta nu înseamnă mare lucru.

Eram nervos că mă prostiseră şi în mod deliberat am lăsat urme pe armă. Apoi am continuat:

— Dar e grav dacă consideri că afacerea în care era implicat fratele tău e la fel de nevinovată precum acest pistol.

— Bineînţeles. Iniţial acest obiect a aparţinut soţului meu.

— Soţului?... Şi ce făcea cu aşa ceva?

— L-a cumpărat şi el de pe nu ştiu unde şi tare-i plăcea să se fălească cu el. Fratele meu s-a enervat şi i l-a luat.

— Şi asta mi se pare ciudat. Rolurile par oarecum inversate. Fratele dumitale n-ar fi avut dreptul să se plângă de un obiect atât de inofensiv, când ştim bine cu ce se ocupa. Ai idee cam ce-a făcut aseară, acolo în albia râului unde s-a iscat scandalul?

— în mare…

— A luat din drepturile băneşti ale muncitorilor şi a înfiinţat o serie de tarabe… ştii, microbuzele… Şi asta n-ar fi nimic, dar a dus femei acolo – prostituţie în toată regula… Ştiai?

— Da, în linii mari…

— Pentru Dumnezeu, dar ce relaţii erau între soţul şi fratele dumitale? Nu pot să cred că erau de aceeaşi teapă… Când te-aud cum vorbeşti… nu mi se pare deloc că ai fi avut ceva de reproşat fratelui…

— Cred că l-am înţeles. Fratele meu nu i-ar fi permis niciodată soţului meu să se joace cu o asemenea jucărie.

— De aceea nici nu înţeleg ce motive avea să se plângă de pistol. Nu găsesc nici o justificare…

— Justificare? Ştiu eu… îşi băgă degetul în paharul cu bere şi apoi linse spuma de pe el. Ciudată e roata vieţii… Dacă fratele meu a fost ucis din cauza acestui pistol… se pare că soţul meu a făcut-o.

Indiferenţa totală şi încordarea care păreau că o sfâşie îşi găsiseră lăcaş în una şi aceeaşi expresie. Durerea ce-i măcina inima, pe când încerca să-şi înăbuşe lacrimile, m-a străpuns şi pe mine. Se pare că nu mai era rândul meu să mă simt indispus.

— îţi faci prea multe probleme. Un obiect ca acesta poate constitui o dovadă.

— Puneţi-l deoparte, imediat! Vă rog. Nu pot să sufăr jucăriile astea.

— II iau cu mine. Ce să fac cu insigna?

— Păi… puteţi s-o aruncaţi.

— Va trebui să plec imediat după ora şase.

— Mai doriţi o bere?

— De fapt aş prefera să mă uit la un album.

— Album?

— Da, cu poze de familie.

— Avem… dar ştiu şi eu… cred că o să vă plictisească.

Se răsuci, se ridică pe jumătate şi scoase din biblioteca din spatele ei, dintr-o casetă, un album de format mare, cu fotografii şi decupaje din ziare şi reviste, pe muchia căruia scria cu litere mari:'SEMNIFICAŢIA AMINTIRILOR. Când m-am uitat mai bine, am observat că literele nu fuseseră tipărite, ci decupate dintr-o revistă şi lipite una lângă alta.

— Ciudat titlu, nu?

— Tipic lui… Era atât de meticulos… Deci meticulozitatea ÎL caracteriza.

— Nu mă îndoiesc că fotografiile din interior au fost făcute cu tot atât de multă migală.

— Hmm.

Aruncându-mi privirile pe prima pagină a albumului, am întrebat cu un aer de indiferenţă:

— Cam ce fotografii îl interesau în ultima vreme?

— Se dădea în vânt după pozele color şi tot timpul era în camera obscură pe care a închiriat-o şi unde îşi developa singur filmele. Era tare mândru de cele pe care putea realiza un curcubeu de culori.

Curcubee... Se pare că nu ştia nimic despre femeile goale şi nici nu era încă momentul să-i spun. Pe prima pagină a albumului era portretul unei femei mai în vârstă – poza devenise de culoarea sepiei. După fundalul reprezentat de mare şi stânci pictate, am tras concluzia că datează din epoca Taisho1.

— E mama soţului meu, care locuieşte la ţară împreună cu cumnata mea, îmi explică ea uitându-se atentă la fotografie. Un miros de păr scăldat de soare îmi gâdilă nările.

Fotografiile în care apărea soţul singur se opreau aici. Începând cu pagina a doua, urma perioada de după căsătorie. O fotografie a tinerilor căsătoriţi... complet lipsită de expresivitate.

— Nu mai există fotografii ale soţului dumitale dinaintea căsătoriei?

— Nu, le-am adunat pe toate, inclusiv pe cele vechi, şi le-am lăsat la mama lui, la ţară.

— Aveaţi vreun motiv?

—l925.

— Nu ne legau cine ştie ce amintiri de trecut. Perioadele în care au fost făcute fotografiile se schimbau pe măsură ce dădeam paginile. Dar indiferent de perioadă, portretele ei ocupau cea mai mare parte a spaţiului. Se pare că arta fotografică îl preocupa de foarte multă vreme, căci erau poze măiestrite, luate din toate unghiurile posibile. Ceea ce te irita însă era atitudinea ei neplăcut agresivă, pe care i-a surprins-o în toate. Una dintre fotografii îi reprezenta faţa reflectată în oglindă ca şi când se machia, fără urmă de timiditate. Un chip conştient de faptul că este privit, cu un zâmbet fluturând pe gura uşor întredeschisă, ochii voalaţi, gânditori, privind visători în zare. M-a mai surprins o fotografie de-a ei în halat de casă transparent; fiind făcută în contra luminii, conturul trupului ei se zărea perfect. Ciudată femeie! Oare EL a fotografiat-o sau?... Trebuie să vedem cum stau lucrurile.

Amestecate printre acestea, deşi mai rar, se mai găseau şi fotografii ale altor membri ai familiei împreună cu EL, cu siguranţă păstrate ca amintire a momentelor când cei doi o vizitaseră pe mamă... Undeva la ţară... Faţada unui magazin universal care avea şi tutungerie... Se pare că era vară şi scoseseră o bancă afară. Mama era în mijloc, ei doi în dreapta, iar sora lui şi soţul ei, în stânga. Toţi ţineau în mâini pahare în care pluteau cuburi de gheaţă şi râdeau fericiţi. Am privit atent la mama şi la sora LUI. Oare nu găseam nimic comun la cei trei? Vreun semn care să-mi sugereze cauza dispariţiei... vreun semn genetic de nebunie în familie... Mi-ar fi trebuit o lupă...

Mi-a mai reţinut atenţia una în care el scotocea ceva pe la un copac din grădină.

— Aici aţi locuit înainte de a vă muta în actuala locuinţă?

— Da. Asta era pe vremea când lucra ca agent la întreprinderea Dainen.

— Cum a ajuns el să lucreze acolo?

— După ce întreprinderea a dat faliment la început, el s-a apucat să vândă reviste o vreme. Apoi, pe neaşteptate, un coleg de facultate de-al fratelui meu a deschis un mare magazin universal cu bani obţinuţi din vânzarea pământului. Soţul meu şi-a cumpărat şi el partea lui.

— Şi banii?

— Şi-a achitat datoriile în rate lunare pe care le-a terminat vara trecută.

— Deci nu mai aveau nimic de împărţit.

— Nu. Fratele meu a tratat întreaga afacere de la bun început.

— Deci moştenirea revenea fratelui dumitale.

— Zău că nu ştiu. Oricum, soţul meu a fost promovat de la postul de agent la cel de şef de secţie în Centrală. Nu văd nimic rău în asta.

— Da, ai dreptate. Bănuiesc că a avut şi el reţineri din salariu.

— Credeţi? spuse ea râzând plictisită.

În timp ce umplea din nou paharele cu bere, spuse:

— Dar noi... fratele meu şi cu mine... ne-am pierdut părinţii de timpuriu şi am dus-o tare greu. Când unuia dintre noi îi era greu, celălalt simţea imediat. Nici după ce m-am căsătorit lucrurile nu s-au schimbat prea mult. De fapt, datorită fratelui, soţul meu a ajuns să lucreze în Centrală... zău că da. Nu ne doream deloc un copil care să aibă parte de greutăţile pe care le-am întâmpinat noi, aşa că, atâta vreme cât ştiam că ne aşteaptă pensia şi asigurarea şi până când nu aveam un venit lunar de peste şaizeci de mii de yeni, ne-am hotărât să nu avem copii. Dar acum aş fi fost în luna a opta.

— Acum?

— Dacă nu l-aş fi pierdut.

— Soţul dumitale ştia că eşti însărcinată?

— Bineînţeles că ştia.

— Cu ce se ocupa fratele dumitale înainte de a intra în organizaţie?

— L-au dat afară din facultate pentru că era implicat într-o mişcare studenţească... sau, mai bine zis, a plecat de bunăvoie... Din diverse motive nu şi-a putut găsi o slujbă respectabilă... O vreme a fost secretar particular al unui membru al consiliului orăşenesc...

În cele din urmă, aproape de sfârşitul albumului, am ajuns la fotografia pe care ţineam s-o văd: cea a fratelui clientei mele. Fusese făcută tot în grădină. O maşină veche, cu capota ridicată, îndreptată puţin oblic spre aparatul de fotografiat. Un bărbat ce semăna cu EL se strecurase dedesubt, pe un pled. Fratele stătea în picioare, cu cotul rezemat de maşină. Zâmbea şi avea gura deschisă – probabil îi spunea ceva cumnatului, în privirile îndreptate spre aparatul de fotografiat i se citea însă stânjeneala. Purta o cămaşă cu mâneci scurte şi era încălţat cu saboţi din lemn. Fotografia respira un aer de familie... Eram dezamăgit. Deşi ar fi trebuit să mă simt uşurat, eram decepţionat de parcă aşteptările mi-ar fi fost înşelate. Din album reieşea clar: fratele şi sora –

cum îşi spuneau ei – nu aveau alte rude. In registrul de la Consiliu mai apărea un frate mai mic, cu acelaşi nume de familie, dar deocamdată nu aveam nici o dovadă cu care să-l susţin. Totuşi, din atmosfera ce reieşea din fotografie, el era fratele adevărat. Fantezia mea sadică, care mă determina să-mi închipui că acest individ juca doar rolul fratelui, dar de fapt era combinat cu ea şi l-a lichidat pe EL, nu a dus la nici un rezultat.

— Soţul s-a înţeles bine cu fratele dumitale?

— Da, erau ca nişte căţeluşi care se hârjonesc şi se ceartă fără nici un motiv.

— La vremea la care a fost făcută această fotografie, fratele intrase deja în organizaţie?

— Ăăă... cred că da...

— Şi care era părerea soţului dumitale în legătură cu asta?

— Bineînţeles că n-a fost de acord, dar nu era treaba lui...

— Şi o întrebare mai delicată: fratele vă considera pe dumneata şi pe soţul dumitale drept o singură persoană, o familie, sau făcea distincţie între faptul că dumneata îi erai rudă de gradul întâi şi soţul doar rudă prin alianţă... deci un străin, de fapt? Cu alte cuvinte, dacă se iscau ceva neînţelegeri între dumneata şi soţ, el era împăciuitor sau îţi lua apărarea?

— Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva.

— Hai s-o luăm altfel. Să presupunem că soţul şi fratele ar fi ajuns la neînţelegeri şi ar fi trebuit să se dueleze, ce-ai fi făcut? Cum nu mai exista nici o cale de împăcare, ai fi fost pusă în situaţia să alegi între cei doi – pe care-l alegeai?

— Imposibilă întrebare!

— Dar eşti obligată să alegi.

— Fratele meu a făcut pentru soţul meu ce n-ar fi făcut nimeni altcineva.

— Deci soţul dumitale se simţea dator fată de el?

— La ce bun să răspund la asemenea întrebări?

— în primul rând pentru că e de datoria mea să-mi ajut clienta.

— Dar fratele meu a murit, scânci ea cu durere în glas.

Aha! Asta era! Deci am atins punctul sensibil! Cum de-am putut fi atât de orb?

Uitându-mă la ceas şi văzând că e trecut de cinci, i-am spus:

— Trebuie să plec imediat după şase. Am întâlnire cu domnul Tashiro şi sper că ştie el mai multe... Orice-ai spune, este omul cu cele mai multe legături în întreprindere...

Tăcu. Sunt sigur că a înţeles ce-am vrut să spun. Bănuiesc că a intuit intenţia mea, neformulată clar în cuvinte, repetată însă în întrebările mele răutăcioase: de a-i compromite soţul şi fratele – unul dispărut şi celălalt mort. Nici măcar nu pot să nu recunosc că aşa şi era. Convingerea mea că şi-a dat seama de ceea ce urmăream m-a indispus puţin.

Nici nu putea exista subiect mai potrivit rolului meu şi piesei în care jucam. Raportul pe care l-am întocmit azi-dimineaţă nu era nici el de lepădat.

Conversaţia cu domnul Toyama a fost foarte grăitoare. îmi dezlegase cât de cât iţele dintre EL şi Camelia. Era singurul fir de nădejde de care mă puteam agăţa până acum. Ceva mă făcu însă să ezit. Mă simţeam gol şi neliniştit, ca şi când mi-aş fi pierdut raţiunea de a fi. Aş putea să aduc vorba despre Camelia mai pe ocolite...

— A, da. Am uitat să scriu două-trei lucruri despre Camelia în raportul meu... Ştii, se află o parcare chiar în faţa lui... Şi acolo l-am întâlnit prima dată pe fratele dumitale... cu totul întâmplător, chiar prea întâmplător aş zice. Ai idee ce căuta acolo?

— Păi...

— După cele spuse de el, soţul dumitale şi-a făcut din parcare o bază de operaţiuni pentru afacerile lui cu maşini vechi.

— Şi ce s-a întâmplat?

Am reuşit deci să-i stârnesc interesul. Dar oare pentru că informaţia îl privea pe soţul ei sau pentru că am menţionat numele fratelui? Am dus amândoi paharele la buze în acelaşi timp, simulând nepăsarea. Paharul ei era încă pe jumătate plin, în al meu nu mai era decât un deget de bere.

— Nu am nimic concret la mână, dar mă întreb ce vânt îl adusese pe fratele dumitale ieri dimineaţă într-un asemenea loc. Pe soţ ţi-l căuta de mai bine de şase luni, aşa că nu-mi rămâne decât să cred că pe mine mă aştepta.

Chipul i se întunecă din nou, ceea ce mă făcu să fiu atent la semnalul de alarmă ce răsuna undeva într-un colţişor al sufletului meu. Frânele nu-şi aveau rostul pe această pantă alunecoasă, aşa că am optat pentru o oprire lină.

— întâlnirea a fost suspect de întâmplătoare. Mi-am dat seama imediat că fratele şi soţul erau complici, adică fratele dumitale ştia pe unde-ţi umblă soţul, dar, dintr-un motiv poate numai de el ştiut, îţi ascundea lucrul acesta şi nu voia să afle nici altcineva.

— Din ce motiv?

— Dacă l-aş şti, lucrurile s-ar limpezi. Trebuie să luăm în considerare toate posibilităţile, să-i suspectăm pe toţi... cu excepţia dumitale, bineînţeles.

— De ce constitui eu un caz aparte?

— Pentru că eşti cea care a solicitat găsirea lui.

— Dar fratele meu a fost de acord cu investigaţiile.

— Până la un punct, aşa stau lucrurile. Dumneata m-ai angajat. Cercetările au trecut în sarcina mea, dar pentru că voi mi-aţi urmărit orice mişcare, m-am simţit ca o pisică cu clopoţei la gât.

— De ce să fi făcut eu aşa ceva?

— Păi, să luăm lucrurile altfel. Fratele ştie pe unde-i soţul, dar pentru că nu sunt complici, recurge la şantaj psihic sau fizic şi soţul dumitale nu se mai poate întoarce acasă. Ce zici? Interesant, nu? O situaţie dată poată fi privită din mai multe unghiuri, în funcţie de punctul de vedere...

— Ei, interesant, într-adevăr.

— Să ştii că nu inventez chiar totul. Eram furios ba pe mine, ba pe ea, pentru că-mi pierdeam încet cumpătul. Ceva însă mă reţinea să nu-mi exprim furia în cuvinte, dar prăpastia ce mă despărţea de acel ceva era prea mare.

— Este de necontestat faptul că fratele dumitale îmi urmărea orice mişcare. Indiferent ce explicaţie ai găsi, pe el îl interesa pur şi simplu stilul meu de muncă, presupun. Zău că nu m-am supărat. E normal, dacă privim problema sub aspect psihologic, ca oamenilor care trişează să le fie teamă să nu fie, la rândul lor, trişaţi. Dar, tot psihologic discutând, e normal să vrem şi noi să ştim în ce măsură îi amăgesc pe ceilalţi.

— Soţul şi fratele s-au înţeles foarte bine.

— Da, bineînţeles. Până într-atât, încât au turbat de furie din cauza unui pistol-jucărie.

Am ajuns la ultima pagină... un carton maroniu-roşcat pe care nu era nici o fotografie. Am închis încet albumul şi mi-au apărut iar în minte cuvintele: „Semnificaţia amintirilor".

— Fratele meu ştia şi că sunt însărcinată...

— Dacă eram poliţist, te suspectam de avort, să ştii.

i îşi ridică privirile din spuma de bere. O fracţiune de secundă, o gheaţă subţire şi transparentă îi străluci albastră, între sprâncene... dar la următoarea scânteie se topi. Ce curaj să laşi o asemenea femeie fără protecţie! Era singurul aspect pe care îl admiram la EL şi trebuie să recunosc că a dat dovadă de curaj, chiar dacă acest curaj era o chestiune de viaţa sau de moarte... îşi aţintise privirile asupra mea. Linia obrazului ei se asemuia cu nisipul ud al mării, blândeţea şi duritatea contopite într-un singur chip... Stătea cu spatele la perdeaua lămâiatică ce pălea încet-încet. Culoarea pielii se asemuia cu cea a unei piese de mobilă nelăcuita, maturitatea şi prospeţimea se dizolvau, dulce, una în cealaltă. Se lăsase seara şi pistruii nu i se mai distingeau. Poalele chimonoului de doliu făceau front comun cu duşumeaua întunecată. îţi lăsa impresia că s-a transformat în plantă... Un negustor ambulant îşi striga mărfurile printr-un megafon portabil, din fereastră în fereastră...

— A doua oară când m-am întâlnit cu fratele dumitale... Am coborât vocea, uşor, urmărindu-i mişcarea celor opt degete (cele mari nu i se vedeau) târându-se ca o iluzie optică pe muchia mesei. Nu vorbesc despre locul unde s-a încins bătaia... Puţin mai înainte... acolo, în oraş, la furnizorul de combustibil M, la vreo trei kilometri de locul cu pricina... am scris despre el în raportul meu de aseară... Aceeaşi întâlnire întâmplătoare dubioasă... Am luat-o într-acolo să fac niscaiva investigaţii, deoarece am mirosit că documentele pe care soţul dumitale trebuia să i le înmâneze lui Tashiro în ziua dispariţiei erau destinate tocmai acestui magazin, acestor furnizori de combustibil... Şi acolo, iar dumnealui!... Am avut o senzaţie tare ciudată... Cazul se limpezea dacă îmi puteam permite să spun că acela pe care-l urmăream era fratele, şi nu soţul... Ai idee ce căuta fratele dumitale într-un asemenea loc?

— Da, dacă-i vorba de M, atunci ştiu.

— II cunoşteai pe M?

— V-am mai spus de nenumărate ori… afirmă ea cu voce voalată. Oare îşi înăbuşea cu bună ştiinţă sentimentele sau lucrul în sine nu merita să şi le dezvăluie? Nu uitaţi că fratele meu a făcut foarte mult pentru soţul meu, îl ajuta la afaceri.

— Vrei să spui că fratele dumitale a pus bazele afacerii cu furnizorul de combustibil M?

— A zis că afacerea merită osteneala.

— într-adevăr… Dar se pare că aceea de-aseară n-a fost prea curată. Presupun că n-are importanţă, însă. În final… era pentru voi doi. Da, aşa cred că stau lucrurile… Şi dacă nu ştiu ce mijloace folosea, într-adevăr n-are nici o importanţă.

— Dar despre ce afacere era vorba?

— Şantaj.

— Şantaj?

Vocea slabă şi buzele ţuguiate îţi lăsau impresia că morfoleşte un fruct foarte copt… pentru că până şi şantajul se conserva în sirop dulce… Gândindu-mă mai bine, şi cuvântul „şantaj" îmi sugera tot un fruct mic dintr-un copac oarecare.

— Ai de gând să mă laşi să-mi continuu cercetările şi pe mai departe?

— Da, dacă pot.

— în cazul acesta, bănuiesc că ai aranjat totul cu fratele dumitale în ceea ce priveşte cheltuielile, nu?

— Da.

Deodată mi s-a părut că respiră greu, de parcă s-ar fi înecat cu bere. Dar paharul era pe masă, reflectând uşor razele palide ale luminii. Se înecase cu fapte… Oricât ar fi sperat ea să plutească ca un embrion în lichidul gălbui, vorbind de una singură, cu berea ei, moartea protectorului, care constituia o crudă realitate, era ea însăşi tocmai această realitate. Se zbătea ca un peşte pe uscat.

— Dar mai sunt şi economiile… şi apoi nu m-am atins nici de banii de lichidare ai soţului… şi banii de la asigurarea pe viaţă pe care am făcut-o împreună cu soţul meu…

— Aha! Mai e ceva.

Îmi plăcea s-o tratez autoritar, de mă surprindea chiar şi pe mine maniera mea. Am turuit fără să respir:

— Exact ce spuneam. M-am săturat să te tot rog să-mi furnizezi şi mie nişte informaţii. Ascultă! Să presupunem că eu singur am adulmecat afacerea cu asigurarea pe viaţă şi nu am auzit-o de la dumneata. în cazul acesta nu puteam decât să bănuiesc că dispariţia soţului e doar simulată, o chestiune pe care aţi pus-o la cale voi doi, scopul fiind crima perfectă: uciderea fratelui.

Se făcuse întuneric şi nu-i mai vedeam faţa. I-o puteam însă ghici din tăcerea ei încordată. Una, două, trei secunde, patru secunde… Se adâncea pe măsură ce trecea timpul, i se contura mai mult semnificaţia… Reacţia ei bruscă, tonul ei voios îmi mai estompă agresivitatea:

— O, ce s-a întunecat!

A aprins lumina şi a rămas în picioare lângă peretele comun cu bucătăria. Rafturi cu cărţi, perdeaua lămâiatică, telefonul, maşina de formula 1, reproducerea după Picasso, aparatul stereo, faţa de masă dantelată... A ridicat uşor o mână şi, dând draperia la o parte, a intrat în bucătărie. Părea să-şi fi ridicat mâna în semn de scuză că părăseşte camera sau poate voia să arunce o privire mânecii chimonoului de doliu. Mi-am umplut paharul cu bere şi l-am dat peste cap dintr-o înghiţitură: am simţit vârtejul ce sălăşluia undeva în străfunduri ridicându-se la suprafaţă. Fără să ne dăm prea bine seama, am terminat şi a treia sticlă cu bere. Numai eu singur băusem două... Era un pretext bun să-mi las maşina acolo... ca să mă pot întoarce când doream... Calmă şi stăpână pe sine, lăsă un zâmbet să-i fluture pe buze... Poate pentru că se ridicase de la locul ei... poate berea era de vină...

\par în plus, datorită luminii, cred, simbol al siguranţei. Nu, mai mult decât orice, contribuia la starea ei îmbrăcămintea de doliu... Mirosul ofensiv al morţii, ca o ceaţă uşoară... Era din pricina hainelor de doliu impregnate cu moarte, fibră de fibră... de parcă era gaz volatil – haine ce se plimbaseră pe la mult prea numeroase decese ca să mai stea cineva să le numere. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci sentimentul meu de eliberare nu va dura mult. De îndată ce se va întoarce în cameră cu hainele ei de doliu, aerul va fi din nou înăbuşitor, aşa cum fusese şi înainte plin de un lichid vâscos apăsător...

A început să sune telefonul, sfărâmând iluzia că acea cameră lămâiatică era o insulă solitară; lumea de afară pătrundea printr-un orificiu negru. Nu mă mai simţeam în largul meu pentru că se risipise vraja. Mă treceau fiori reci şi mă simţeam încordat de parcă era îndreptată spre mine ţeava unei puşti prin orificiul despre care vă vorbeam.

Pentru că nici la al treilea apel nu dădea semne c-ar veni să răspundă, am întrebat automat:

— Să ridic eu receptorul?

O voce neaşteptată, dintr-o direcţie neaşteptată, îmi răspunse:

— Vă rog, dacă nu vă deranjează.

Mă aşteptam să fie în bucătărie, dar ea era în camera de alături. Ceea ce m-a intrigat însă cel mai mult a fost faptul că mi-a încredinţat telefonul. Nu eram eu chiar atât de bănuitor pe cât voiam să par şi bineînţeles că mi-era greu să cred că dispariţia LUI era simulată şi că ei luau legătura doar telefonic, în mare secret. în linii mari, situaţia mi se părea cu atât mai limpede cu cât ea nu aştepta nici un telefon secret. Aparent era chiar dispusă să-i apăr interesele în mod oficial. Dându-mi silinţa să respir normal şi să-mi stăpânesc muşchii încordaţi, m-am repezit să răspund la telefon înainte să sune şi a cincea oară. Aşteptările mi-au fost înşelate. O întrerupere dură a rolului pe care-l jucam în mod deliberat... Era şeful meu. Iar o dojana plictisitoare, ca de obicei. De ce trebuia să înceapă întotdeauna cu lecţia numărul unu? Pentru că anchetatorul nu-i altceva decât un gunoier. Se târăşte prin gunoaie neexpuse luminii.

— Vreau ca voi, anchetatorii, să fiţi mai atenţi la curăţenie şi să mai aveţi grijă şi de sănătatea voastră.

Am înţeles şi fără să-mi spună cât de mult l-a deranjat faptul că n-am trecut pe la birou aşa cum promisesem şi nici măcar n-am luat legătura cu el. Era excesiv de atent şi grijuliu cu alţii… În materie de autoapărare şi la casa de marcat însă nu admitea nici cea mai mică greşeală – dar numai la acestea era de o severitate… Eu nu l-am privit niciodată cu ochi răi din această pricină. Chiar pot spune că i-am admirat întotdeauna conştiinţa profesională, mai ales dacă mă gândesc la cei care fac pe răii şi ipocriţii numai din sadism.

— Cât despre fratele clientei tale, e limpede că-i crimă, aşa că te rog să fii mai atent. E absurd, dar asta este situaţia. Scuză-mă că-ţi reamintesc, dar dacă te bagi în afaceri cu poliţia fără să stai mai întâi de vorbă cu mine, din clipa aceea nu mai ai nimic de-a face cu agenţia noastră. Par cam dur, dar n-am ce să-ţi fac. Astea-s regulile noastre şi nu-i putem reţine cu forţa pe cei ce nu vor să li se supună.

De obicei nu mă deranja tonul lui, ci, dimpotrivă, îmi lăsa o impresie favorabilă. Astăzi însă, nu ştiu de ce, dar n-a avut nici un efect asupra mea, îmi suna a gol. Clienta mea se întoarse în toiul conversaţiei. îşi schimbase şi chimonoul de doliu, chiar prea repede după părerea mea. Aparent, nu mai era cazul să mă sâcâie ideea morţii. Purta o rochie din crep negru ce i se mula perfect pe corp. Oare şi-a amintit că i-am spus că-i vine bine negrul? Şi-a înclinat capul într-o parte. Mi l-am mişcat şi eu de la stânga la dreapta, făcându-i semn cu mâna liberă că telefonul este pentru mine. A ocolit masa şi s-a aşezat în faţa mea. În punctul cel mai apropiat, distanţa dintre noi nu depăşea cincisprezece-şaisprezece centimetri. Părul lung lăsa impresia unor valuri ciudate şi subţiri, şi groase. Curba umerilor, perfectă, mi-ar fi încăput în căuşul mâinilor dacă mă străduiam. M-a pufnit râsul fără să vreau şi l-am întrerupt pe şef:

— Vă mulţumesc pentru plăcuta dojana. Zilele acestea n-am făcut altceva decât să umblu de colo-colo în căutarea cuiva. Nu e deloc neplăcut să ştiu că cineva îmi poartă de grijă.

Nu, nu spusesem o minciună, dar după ce-am rostit vorbele – cam sentimentale, recunosc —, mi-am dat seama că ar fi fost de preferat să-i vorbesc astfel soţiei, şi nu şefului meu… Eu mi-am vizitat soţia de nenumărate ori şi i-am dat telefoane, dar gesturi ca acestea n-au pornit niciodată de la ea… Nu se poate aşa… Cred că tocmai faptul că nu am avut tăria să stau şi să aştept în linişte să mă caute ea pe mine a dus la destrămarea relaţiilor dintre noi.

Am pus receptorul în furcă, încet, lăsându-l pe şef să vorbească în continuare şi m-am întors la locul meu. Nici berea şi nici zâmbetul ei funebru nu mi s-au mai părut anormale. Mi-am pus şi eu degetele pe colţul mesei, aşa cum făcuse şi ea şi ne-am reluat conversaţia. M-am simţit relaxat, ca în acele duminici în care îmi permiteam şi eu să dorm mai mult.

— Să lăsăm discuţiile despre bani. Au mai rămas patru zile şi voi face tot ce pot în răstimpul acesta. O să discutăm despre cheltuieli la momentul oportun.

— Dacă va fi cazul, o să-mi iau şi eu o slujbă pe undeva. Fratele meu n-o să mai aibă prilejul să mă certe... Mi-am dat seama că lumea nu-i chiar cum spunea el...

— Situaţia nu-i tocmai încurajatoare, dar am mai progresat şi noi ceva.

— Aţi spus adineauri că vă dă de bănuit şi copilul pe care l-am avortat. Ce voiaţi să spuneţi cu asta?

Mă întrebă cu o indiferenţă de parcă ar fi discutat despre vreme, dar nu era cazul să mă încred în figura ei inocentă. M-am săturat de încordarea în care mă ţinea.

— Cum poţi să vorbeşti despre un lucru atât de îngrozitor cu aşa de mult calm? încercam să-ţi explic că nu fac altceva decât să abordez toate posibilităţile... Am înţeles însă cam ce-l interesa pe fratele dumitale şi mi-ai arătat şi albumul...

— Ciudat, dar şi eu am avut aceeaşi impresie. Am discutat toate acestea şi cu fratele meu. îi era silă. Nu putea suferi femeile şi, normal, nu-i plăceau nici copiii.

— Eşti uluitoare! Nici prin cap nu mi-a trecut să zic ce ai înţeles dumneata. Vedeam lucrurile mult mai simplu... un menaj în trei, de exemplu. El putea pretinde doar că este fratele dumitale, dar de fapt... Era şi aceasta o posibilitate.

— Adică cum?

— Ca să fiu cinstit, starea de lucruri mi s-a părut ambiguă.

— Mi-ar fi plăcut să-i spuneţi aşa ceva şi fratelui meu.

— Dar acum nu mai am nici un dubiu.

Am răsfoit repede albumul, încercând să n-o privesc. I-am arătat fotografia fratelui ei lângă maşină:

— Uită-te la fotografia aceasta. Scrie aici că dumneata ai făcut-o. Soţul dumitale s-a băgat sub maşină. Fratele stă la o parte şi se uită, dus pe gânduri, la ceea ce face soţul, dar doar se preface că se uită la el căci, de fapt, priveşte zâmbind complice în direcţia celei care face fotografia... adică la dumneata. Firesc, soţul dumitale nu-i vede expresia feţei.

— Oare începuse să ne bănuiască?

— Nu. Acesta-i un document şi aşa a şi rămas. Explică sensul cuvintelor „Semnificaţia amintirilor". Atât cel care face fotografia, cât şi cel căruia i se face sunt pe deplin conştienţi de lucrul acesta. Dacă voi doi aţi fi avut vreun motiv să vă ascundeţi, de ruşine, aţi fi evitat scena aceasta.

— Sunteţi un tip inteligent, ştiam eu. Timbrul vocii i se învioră şi râse degajat. îmi umplu din nou paharul care se golise. N-am făcut nici un gest de refuz. Rămăsese bere doar pe fundul sticlei. Continuă:

— îmi plac discuţiile acestea. Haideţi să mai vorbim.

— Ce înţelegi prin „discuţiile acestea"?

— Discuţiile care-şi schimbă direcţia… în care susul devine jos şi invers… Cred că pot şi eu să abordez un subiect: fratele meu.

— Nu mai am la dispoziţie decât vreun sfert de oră.

— Cu câţiva ani în urmă fratele meu a avut o prietenă… o iubea cu adevărat. A cunoscut-o la o mişcare studenţească într-o iarnă şi toate au mers bine o vreme. Spre vară i-a spus să se opereze sau să urmeze un tratament, că miroase ca urina de pisică.

— Mirosea la subsuoară?

— A început să meargă la spital şi când a ajuns pe la jumătatea tratamentului, s-a hotărât să rupă relaţiile cu ea. Femeile i-au devenit din nou nesuferite şi eu am început să însemn tot mai mult. Eram singura femeie din lume care, pentru el, nu era femeie. Ne-am iubit… cu-adevărat. Dar şi-a făcut apariţia soţul meu şi…

— Erau rivali, nu?

— Ba dimpotrivă. S-au împăcat foarte bine de la bun început, oricum mai bine decât m-aş fi înţeles eu cu alte femei.

— Dar nu voia să te posede în exclusivitate?

— Avea un băiat… de care-i plăcea foarte mult.

— Aha, înţeleg.

— îmi plăcea fratele meu foarte mult.

— Nu poţi spune acelaşi lucru şi despre soţul dumitale?

— Dar soţul meu nu ducea o viaţă dublă.

— Şi totuşi el a fost cel care a întins-o.

— Da, şi de aceea mi se şi pare atât de îngrozitor.

I se citea iar spaima în ochi, o spaimă adevărată ce răsuna ca gemetele sârmelor de telegraf încărcate cu chiciură în bătaia vântului.

— Iţi este teamă pentru că te gândeşti că soţul nu ţi-e aici. Imaginează-ţi că este pe undeva. S-ar putea să suferi, dar, cel puţin, n-o să-ţi mai fie frică.

— E totuna.

— încearcă să-ţi imaginezi că trăieşte cu altă femeie.

— Dacă nu înţeleg de ce nu-i aici, mi-e indiferent.

— Oare o să scrie şi despre fratele dumitale în ziarul din seara aceasta? Dacă da, atunci o să vadă şi soţul articolul şi o să încerce să ia legătura cu dumneata, fireşte.

— Vreţi să insinuaţi că fratele meu a fost cauza dispariţiei soţului?

— Da, e o tâmpenie. Nu e bine să intri la bănuieli din orice. Până nu cu multă vreme în urmă mă obseda şi pe mine ideea că acea cutie de chibrituri care intrase în posesia mea constituia o dovadă materială certă în defavoarea dumitale. Conţinea şi beţe albe, şi negre. Cineva care ţinea la cutia aceea, dar trecea mai rar pe la cafenea a completat, cu timpul, beţele. Dacă mergea mai des acolo, putea oricând căpăta chibrituri noi. Pe care dintre următoarele trei posibilităţi eşti dumneata tentată s-o iei în considerare? În primul rând, cineva care ieşea în lume arareori; doi, îl interesa numărul de telefon scris pe cutie; trei, cineva care trebuia să menţină o legătură telefonică secretă.

— Dar nu-i normal să notezi un număr de telefon în agendă?

— în caz de ceva, agenda este printre primele obiecte supuse verificării, dar pe nimeni n-o să intereseze o cutie de chibrituri primită de la cafenea. Albumul cu fotografii pe care l-am văzut adineauri mi-a înlăturat orice bănuială. Mi-am luat o piatră de pe inimă. Eram în mare dilemă deoarece cutia de chibrituri mă încurca grozav, cu atât mai mult cu cât detectivii nu prea au voie să-şi suspecteze clienţii. Vezi dumneata, exact ce-ţi spuneam... nu-i bine să ai idei preconcepute. N-ai vrea să priveşti puţin mai detaşată relaţia dintre soţul şi fratele dumitale?

— Dar dumneavoastră aveţi prejudecăţi în ceea ce-l priveşte pe fratele meu.

— Fie, hai să nu mai vorbim despre frate. Oricum, e timpul să plec şi fac vreo zece minute cu metroul până la staţia S.

Privi în jos şi-şi ronţăi, nervoasă, unghia de la degetul mare.

— Uitaţi articolul din ziarul de anul trecut, îmi spuse tânărul Tashiro, uitându-se prin ochelarii lui groşi la o fâşie de ziar jerpelită.

Mi-l întinse de îndată ce m-am aşezat.

— Trebuie să mărturisesc că m-am descurcat destul de greu după schiţa făcută de tine.

— Aici scrie că au dispărut peste optzeci de mii de persoane. Am rămas trăsnit. Cazul domnului Nemuro nu e cu nimic ieşit din comun.

— Tu ai hotărât să vă întâlniţi aici?

— Da. Perspectiva e interesantă. Când te uiţi într-acolo, îi vezi şi pe cei care urcă, şi pe cei care coboară. Ai senzaţia că vezi lumea întreagă, pe furiş, printr-un orificiu din spaţiu... şi pe tine nu te vede nimeni... Zău că-mi place locul acesta... Oamenii umblă de colo-colo şi habar n-au că sunt priviţi... E interesant, nu?

— Cum zici tu, dar schiţa ta nu e bună. M-am tot învârtit şi am greşit colţul unde urma să ne întâlnim şi din cauza ta am întârziat douăzeci de minute.

— N-are nimic. Nu ştiu dacă numai harta mea e de vină... sunt tare încâlcite şi pasajele astea subterane...

— Ba are.

Am cerut cafea unui chelner în vestă albă, care a venit să ne ia comanda. Am continuat apoi:

— Cu o hartă ca aceasta, nici nu-i de mirare că domnul Nemuro n-a putut ajunge aici.

— Exageraţi. Am aşteptat o oră şi zece minute. E adevărat că-i complicat, dar nu imposibil. El ştia foarte bine şi numele localului.

— Era tot atât de aglomerat şi în dimineaţa respectivă?

— Orele de vârf de dimineaţă nu-s aşa... Nu se vede nici pe unde calci.

— Dar n-aş zice că nu-i aglomerat şi acum.

Când m-am gândit la liniştea din camera ei, am avut impresia că m-am întors cu trei-patru ore în urmă. Habar n-aveai după ce direcţie se conduc toţi

aceşti oameni… de unde vin şi unde se duc… Poate pentru că toate pasajele şi scările, cu pardoseala şi stâlpii de susţinere din gresie, convergeau încoace şi fiecare o putea lua pe unde dorea.

— Cei de-acum par cei mai interesanţi. Mersul… expresia feţei… fiecare cu-ale lui.

— Hai să ne uităm la fotografii mai întâi.

— Credeţi că-i bine… aici? Prea bate la ochi.

— Doar nu le afişăm să le vadă toată lumea.

— Da, aşa-i…

Mi-a întins conspirativ un plic pătrat. L-am deschis şi am dat de o altă hârtie prinsă cu scotch. în ea se găseau şase fotografii de mărimea unei cărţi de vizită, prinse între două bucăţi mari de carton.

— Sunt toate color, zise el coborând glasul şi aplecându-se spre mine. Uitaţi-vă aici, sunt luate din unghiuri diferite. Sunt chiar mai grozave decât cele făcute de profesionişti. Modelul nu este însă cine ştie ce. Picioarele sunt prea scurte în comparaţie cu trupul… parcă ar fi de insectă, nu? Dar e expresivă… Se văd şi nişte fire de păr în zona şezutului… revistele n-ar accepta aşa ceva…

— Toate fotografiile sunt luate din spate. Special le-ai ales numai pe acestea?

— Cred că aşa le prefera domnul Nemuro. Nu ştiu de ce, dar toate sunt făcute aşa.

— Şi este acelaşi model, nu ţi se pare?

— Doamne! Ce păr! Parcă ar fi coadă de cal. într-adevăr, fotografiile nu aveau acea calitate narativă, acea sugestie a profesionistului şi nici nu lăsau să se întrevadă o analiză aprofundată a subiectului. Păreau complet lipsite de adâncime – poate din cauza luminii sau a tehnicii fotografice.

Şi modelul ocupa mereu exact acelaşi spaţiu, iar fundalului nu i s-a acordat niciodată atenţia cuvenită. Nu cred că avea rost să ne batem capul să mai criticăm asemenea aspecte pentru că era limpede că pe EL nu-l interesa decât subiectul, nicidecum compoziţia. Cu toate acestea, cele şase fotografii îţi ofereau o ţintă, te făceau să doreşti să cauţi ceva. Cea care fusese fotografiată nu era o fată dezbrăcată oarecare, ci un model. Apoi, toate fotografiile au fost făcute din spate şi, deşi luate din unghiuri diferite, punctul de interes era spinarea până la coapse, şezutul şi regiunea femurală. Faţa nu-i apărea în niciuna. Stătea ghemuită şi părul ce-i cădea pe spate nu i se vedea deloc. Observaţia critică a lui Tashiro că picioarele erau prea scurte şi arătau ca nişte labe de insectă părea adevărată, dar dacă te uitai atent, îţi dădeai seama că nu modelul e de vină, ci poziţionarea conştient mai strâmbă a obiectivului. S-o luăm de exemplu pe cea în care Tashiro se asemănă părul cu o coadă de cal. Şezutul era îndreptat spre aparatul de fotografiat într-o poziţie asemănătoare cu aceea pentru clismă şi cele două pete albe reprezentând călcâiele ocupau colţurile fotografiei şi fuseseră mărite de li se vedea şi cel mai mic detaliu. Aveai impresia că le priveşti cu lupa. Focalizarea imaginii nu era chiar aşa cum ar fi trebuit, dar se zăreau până şi porii. Mâna ce ţinea una din coapse părea foarte

osoasă şi se potrivea cât se poate de prost cu restul; îţi venea să crezi că-i a altcuiva, poate mână de bărbat. Se îngusta însă şi dispărea în neant pe măsură ce-ţi mutai privirea de la încheietură spre cot. Era cu siguranţă efectul creat de un obiectiv cu unghi larg de deschidere. Odată ce ţi-ai stabilit scopul urmărit, fixându-ţi-l din punct de vedere tehnic în minte, nici nu-i greu să obţii un asemenea efect. Aici scopul era problema. Fotografia putea fi interpretată ca o dorinţă a celui ce a făcut-o de a scoate femeia complet în afara existenţei. Dacă ar fi fost opera fratelui, mai treacă-meargă, dar era a LUI şi nu mai înţelegeam nimic. Cel puţin clienta mea nu m-a lăsat să cred nici o clipă că ar fi răzbunătoare. Era mai degrabă enigmatică, ascunsă şi dădea multă bătaie de cap unui bărbat care căuta s-o înţeleagă. Era tare enervantă. Oare ce naiba l-a determinat pe EL să se entuziasmeze de o asemenea tâmpenie?

— Cum ziceai că o cheamă pe fata aceasta… pe model?

— Saeko. Zice că are douăzeci şi unu de ani, dar eu cred că are douăzeci şi cinci-douăzeci şi şase.

Şi-a ridicat ochelarii brusc şi mi-a spus tăios:

— Atenţie! Vine chelnerul!

Am întors fotografiile cu faţa-n jos şi mi-am ridicat privirile. Exact în direcţia mea, afară, la umbra unui stâlp stătea pe vine un bărbat între două vârste. Privea distrat în jurul lui. Poalele paltonului atingeau lespedea de gresie, aşa că şi le întorsese în sus. Judecând după cute, nu părea a fi făcut dintr-un material ieftin. Servieta din piele aşezată lângă el te făcea să crezi că e un funcţionar de rând. Cafeaua ne-a fost pusă pe masa acoperită cu sticlă şi nota de plată strecurată sub recipientul cu lapte. Bărbatul de la umbra stâlpului urmărea cu privirea, la întâmplare, lumea care trecea pe lângă el, fără să fixeze pe cineva. Nu privea ca şi când căuta pe cineva anume şi nici ca şi când aştepta să fie găsit de cineva. După cum arăta şi după atitudinea lui, nu părea deloc un vagabond care nu ştie încotro s-o apuce. Acolo unde se afla el, era o zonă în care lumea se plimba, oamenii treceau pe acolo şi apoi dispăreau, apropiindu-se cu fiecare pas de destinaţie. Aşa cum arăta, părea o lume inexistentă, a deşertăciunii, o lume făcută pentru alte fiinţe decât fotografi, detectivi şi hoţi de buzunare. Faptul că stătea acolo nu mi se părea deloc normal şi cu cât îl priveai mai atent, cu atât îţi era mai greu să-l înţelegi. Trecătorii nu se prea sinchiseau însă de fiinţa aceea ciudată, poate pentru că era şi el o părticică din spaţiul respectiv, dispărând printre picioare precum modelul de pe lespezi.

Mi-a trecut prin minte, o clipă, că s-ar putea ca omul acela să moară. Oare nu striga după ajutor din priviri, nu i se citea cumva în ochi agonia clipei finale şi nu se simţea capabil să solicite ajutor pentru că limba umflată îl făcea să se sufoce? Strigătul lui ar fi fost zadarnic. Spaţiul respectiv era destinat doar plimbatului. Oricât ar fi strigat, nimeni nu se întorcea să privească la ceva ce, de fapt, nu există.

Se ridică brusc şi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, se amestecă şi el, liniştit, prin mulţime.

— Ultima fotografie e îngrozitoare… oribilă. Poza ca poza, dar şi fata e dezgustătoare.

Cuvântul „îngrozitoare” nu era chiar cel mai potrivit, pentru că din punct de vedere al indecenţei am văzut altele şi mai şi. Fundalul era complet negru şi pe acest fundal fata stătea pe vine, cu genunchii depărtaţi şi greutatea corpului pe piciorul stâng. Era mult aplecată în faţă, iar părul şi-l trăsese până sub perineu şi-l ţinea cu mâna dreaptă.

Pe lângă faptul că poziţia ei nu era câtuşi de puţin normală, nu era nici excitantă. Fotografia îţi lăsa impresia unei rezistenţe psihologice faţă de incomoditatea fizică… întinderea albă şi plată a şoldurilor, care părea fără nici o legătură cu membrele răsucite ale fetei, apărea la fel de lipsită de expresie ca o carapace de rac de mare. Fata era forţată să stea într-o poziţie imposibilă… Fotografie greu de înţeles… Nu se descifra nimic obscen, nici un stimul sadic, ci numai lipsă de naturaleţe, ceva straniu… aceeaşi senzaţie pe care ţi-ar provoca-o nişte flori aranjate cu cozile în sus. Dacă trebuia să găsesc şi o parte bună a fotografiei, atunci aceasta nu putea fi decât cooperarea ciudată a modelului. O înţelegeam până la un punct, cel puţin aşa credeam, dacă o interpretam ca pe o dorinţă de-a lui de a o domina, dar…

— Tashiro, crezi că există vreo speranţă să dăm de modelul acesta?

— N-aş putea spune, zău. Era o latură a domnului Nemuro mai puţin cunoscută… chiar voiam să vă spun…

— Dar dacă a ajuns să-ţi încredinţeze asemenea fotografii, înseamnă că i-ai câştigat încrederea, nu?

— Da. Domnul Nemuro era, cum să vă spun, destul de dificil când venea vorba despre relaţii intime… drăguţ cu lumea, aşa, în aparenţă, dar în sinea lui nu avea încredere în nimeni.

— Aş vrea să arunc o privire prin camera ta într-una din zilele astea. Poate şeful ţi-a mai încredinţat ceva, vreun obiect care ne-ar putea fi de mare folos şi de importanţa căruia tu nu-ţi dai seama.

— A! Ca să vă spun adevărul… Era tulburat. Ochii i se făcură mici în spatele ochelarilor. Nu am păstrat fotografiile acestea în camera mea. Ştiţi, v-am vorbit ieri despre o cameră obscură închiriată. Domnul Nemuro avea un dulăpior acolo… era numai al lui.

— Dacă-i dulăpior, are şi cheie, presupun.

— Bineînţeles, ca toate dulăpioarele…

— Cum l-ai deschis?

— Cu şperaclul… ştiţi… cunoştinţa asta a mea. stăpânul atelierului…

— Vrei să spui că l-ai deschis fără permisiunea nimănui?

— De fapt am găsit decupajul din ziar în dulăpior. Nu consideraţi că-i foarte important? E de la sfârşitul lui iulie sau începutul lui august… exact perioada în care a dispărut domnul Nemuro. Cred că i-a venit ideea citind articolul. Poate că s-a gândit că la optzeci de mii de persoane dispărute… încă unul în plus sau în minus nu mai contează…

— Deci recunoaşte, l-ai deschis fără permisiune?

— Dar era spre binele domnului Nemuro. Când cineva e pe punctul de a se sinucide, nu cred că-i o crimă să forţezi uşa şi să intri…

— Eu nu te trag la răspundere pe tine, vreau doar să ştiu cum s-au petrecut lucrurile.

— La ce bun?

— De ce nu mi-ai zis de la bun început că magazinul din oraşul F furniza combustibil? Să nu-mi spui că n-ai ştiut. N-ai fost cinstit cu mine. îmi mai ascunzi şi alte lucruri importante?

Se înroşi. îşi ţuguie buzele sfidător. Respira anevoie.

— Zău că faceţi afirmaţii care distrug bunele intenţii. V-am arătat fotografiile de bunăvoie… fără să mă gândesc la vreo răsplată. Dacă nu v-aş fi spus eu, nici n-aţi fi ştiut de existenţa lor. Ce prost am fost că v-am spus!

— Ciudat că vorbeşti aşa. Nu în tine avea domnul Nemuro cea mai mare încredere şi nu-i firesc să doreşti să mă ajuţi, fiind vorba de el?

— După părerea mea, lucrurile nu sunt chiar atât de simple, spuse el îmbufnat, muşcându-şi buzele. Vă convine să vorbiţi aşa pentru ca asta-i treaba dumneavoastră… urmărirea celor dispăruţi…

dar viaţa înseamnă mai mult… uneori trebuie să o şi protejezi.

— Dar dispariţia domnului Nemuro n-a ţinut numai de propria-i voinţă… Poate a fost lichidat sau îl ţin ascuns cu forţa pe undeva…

— Nu spuneţi copilării!

— Şi vrei să zici că tu îl protejezi?

— Cum vă puteţi imagina că-mi stă în putere să fac un asemenea lucru? Eu, personal, sper că domnul Nemuro se va întoarce… şi-mi doresc din tot sufletul… deşi nu cred că am dreptul să fac o asemenea afirmaţie. Chiar dacă l-aş vedea pe undeva, nu ştiu dacă m-aş duce la el sau nu, nu ştiu dacă aş putea face aşa ceva, chiar dacă aş vrea. Bineînţeles că, dacă aş avea ocazia, mi-ar plăcea să stau de vorbă cu el cu promisiunea că n-aş spune nimănui despre asta. Normal, nu? Mă interesează foarte mult cazul lui, trebuie să recunosc că a fost grozav… Eu n-aş fi niciodată în stare…

— După părerea mea, n-a făcut cine ştie ce.

— Dumneavoastră aţi putea?

— Din nefericire, eu n-am fost niciodată şef de secţie'.

— Eu n-aş putea… Ce mai întreprindere! Să se joace cu vieţile oamenilor pentru o tâmpenie de afacere ca aceasta! Zău că i-aş da foc, dacă aş putea… Dar cred că peste tot e la fel, oriunde ai merge… Odată ce munceşti acolo, n-ai încotro, trebuie să încerci să avansezi: şef de birou, şef de secţie, şef de întreprindere… Ar fi normal să nu încerci să faci ceva… O iei înaintea altora şi depinzi de cei de deasupra ta. Chiar şi cei care n-au nici o şansă de avansare, încearcă să-i tragă în jos pe ceilalţi. Sunt toţi nişte secături…

— Şi apoi, dintr-odată, unul ce şi-a căutat adăpost, dispărând din altă lume, se trezeşte în mijlocul lor…

Individul se uită surprins la mine. Pentru că încerca să mă privească prin ochelarii ce-i alunecaseră pe nas, faţa îi părea oarecum mai ridicată şi câteva

fire de barbă pe lângă care doar trecuse aparatul de ras ieşeau în evidenţă, ca nişte ţepi, deasupra mărului lui Adam.

— Da, aşa-i, spuse el coborându-şi glasul, oarecum uşurat, dar parcă aşteptând ceva. Uitaţi! Câtă lume pleacă tot timpul undeva. Fiecare are un ţel… un număr fantastic de ţeluri… De aceea îmi place să stau aici şi să privesc. Dacă te agăţi de fleacuri, rămâi în urmă… şi toţi merg şi merg fără pic de odihnă. Ce s-ar întâmpla dacă şi-ar pierde ţinta şi ar fi puşi în situaţia de a-i privi pe ceilalţi cum merg? Numai când mă gândesc la aşa ceva îmi simt picioarele paralizate… doar gândul mă face să mă cutremur şi să mă simt trist… Zău că-mi dau seama ce norocoşi sunt cei care pot umbla, oricât de nesemnificativ le-ar fi ţelul pe care-l urmăresc…

Deodată, fără nici o legătură cu ceea ce discutam, am încercat să înţeleg de ce n-a vrut clienta mea să meargă la crematoriu după slujba religioasă. Chiar dacă cei din organizaţie şi-au asumat răspunderea întregii înmormântări, ea era singura rudă apropiată şi normal ar fi fost să meargă şi ea. Sau pur şi simplu evita confruntarea cu moartea fratelui? înţelegeam ce trebuie să fi simţit, dar de mirat, tot mă miram. în clipele acelea comportarea ei anormală nu mi s-a părut deloc dubioasă, tocmai pentru că ea a fost cât se poate de naturală, probabil. Sau poate pentru că începuse să se gândească la iubitul ei frate ca la un mort, ca la o fiinţă care nu mai exista încă de pe când era în viaţă? Avea sens dacă puteai să admiţi că modul ei necondiţionat de a avea încredere în el era un soi de tânguire pentru cel mort. Am avut impresia că înţeleg şi de ce n-a vărsat nici măcar o lacrimă când a vorbit despre fratele ei la poalele dâmbului, la interval de numai zece minute de la scoaterea sicriului. în camera de zi, plină doar de şoapte şi gânduri de prisos nu era cazul să mai fii oficial chiar dacă un „mort” a intrat într-o asociaţie. Acelaşi lucru era valabil şi pentru El…

— Cu mult timp în urmă, mi s-a întâmplat ceva care mă face şi acum să mă cutremur, continuă Tashiro, privirile zburându-i de la mine afară şi invers. Voia să lase impresia că a fost luat prin surprindere. La vremea aceea mă odihneam pe o bancă, în parc. Pe banca de lângă mine se culcase un cerşetor. Era la o distanţă de mai bine de trei metri, dar fiind foarte cald, mă gândeam să-l suport cât fumam o ţigară. între timp mi-am dat seama că e mare gălăgie prin apropiere şi-am văzut demonstranţi cu steaguri roşii şi albastre apropiindu-se. Cântau, ţipau ameninţător prin megafoane, imitau mersul în pas alergător ţinându-se la braţ… Veneau şi veneau şi nu se mai sfârşeau. Nici nu mi-am dat seama când s-a ridicat cerşetorul de pe bancă, rămânând cu privirile aţintite la ei şi deodată a izbucnit în plâns. Buzele îi tremurau, umerii i se scuturau, mâna i se chirci pe cămaşa sfâşiată la piept. Plângea de ţi se rupea sufletul când îl priveai şi-n viaţa mea nu mai văzusem pe cineva zguduindu-se de plâns în halul ăsta. Cred că l-a impresionat demonstraţia. Era cald şi mult praf şi lacrimile ce-i curgeau pe bărbie în jos erau negre ca apa stoarsă dintr-o cârpă murdară. Cred că înnebunise, bietul de el, dacă a ajuns

să se simtă atât de trist şi singur când i-a văzut pe oamenii ăia trecând pe-acolo.

— Hai să mergem în altă parte să bem şi noi ca lumea, vrei?

— Nu trebuie să vă deranjaţi... zău că nu...

— Nu-i nici un deranj... şi-apoi mai vreau să te întreb vreo două-trei lucruri.

— Aha! Despre şantajul negustorilor şi alte chestii de-astea...?

— Unde găsim şi noi un loc bun, nu foarte scump, dar să fie interesant...

— Haideţi să mergem la barul de lângă studioul unde se află Saeko. Modelele care lucrează temporar îşi mai petrec timpul pe acolo, bând şi ele un pahar până când sunt solicitate. Nu e neapărat o regulă, dar merge... lucrează mână-n mână cu mandatarul. Aţi vrea s-o întâlniţi pe Saeko, nu?

— Eşti de-al casei?

— Nici vorbă. Ce salariu credeţi că am?

Spre seară s-a mai înmuiat frigul, poate şi pentru că se înnorase. Vântul încetase, dar s-a lăsat ceaţă, parcă priveai totul printr-un geam aburit. Luminile de pe stradă se topiră una-n alta. Magazinele de pe strada principală se pregăteau de închidere dar de îndată ce am luat-o pe o stradă lăturalnică, ne-am trezit într-o lume însufleţită în care abia atunci parcă începea să clocotească viaţa. Cafenele – mari şi mici – pasaje între magazine cu jocuri mecanice, dughene cu băuturi, cu mâncăruri... şi printre toate acestea, magazine cu aparate de fotografiat de mâna a doua, librării, anticariate, magazine cu materiale pentru îmbrăcăminte europeană şi altele mai arătoase, unde se vindeau discuri. La capătul lor, o porţiune numai cu baruri şi cafenele şi o singură farmacie. Am mai traversat o stradă principală şi aceasta plină de baruri, cabarete şi dughene cu băuturi. Coama clădirilor părea proiectată pe cerul întunecat, luminată de tunelul de neon din spatele nostru, dar acolo unde ne aflam noi era tare întuneric şi grupurile de oameni hoinărind agale umpleau strada. Treptat, contururile lor au început să se evapore. Mai încolo, din nou un mănunchi de neon strălucitor ce-şi arunca lumina asupra grupului de băi turceşti şi bordeie. In faţa lor am luat-o la stânga şi am intrat pe o alee liniştită, ce se afla în spatele unui cinematograf dărăpănat.

— Dacă te gândeşti bine, cei pe care-i poartă paşii pe-aici sunt asemeni celor dispăruţi temporar. Diferenţa e doar de câteva ore sau de-o viaţă.

— Aşa-i. Voiam să spun şi eu exact acelaşi lucru acum câteva clipe, când am trecut prin faţa pasajelor cu jocuri mecanice. Starea de spirit a unuia ce se delectează cu asemenea jocuri trebuie să fie asemănătoare cu a celui care dispare. Doamne, ce muzică enervantă!... Priviţi! Acolo, în faţa stâlpului de telefon, localul acela cu intrarea puţin înclinată... Acolo nu poţi intra neînsoţit... Bănuiesc că se simt oarecum vinovaţi... din pricină că se joacă de-a dispăruţii...

Uşa era din plăci de lemn. Avea ciocănaş şi balamalele-i scârţâiau. Lămpile demodate aruncau o lumină ce făcea ca umbrele să iasă şi mai mult în evidenţă. Pe lângă barul dotat cu scaune înalte, se mai găseau trei mese. Iţi

lăsa impresia unei atmosfere în care nu interesează decât scopul practic imediat, dar atitudinea neprietenoasă a barmanului, ce-şi scutura un picior în spatele barului, trecea oarecum dincolo de graniţele practicului. Lăsându-mă pe un scaun de la bar, total neconfortabil, Tashiro o luă pe uşa din dos în căutarea lui Saeko. Era mult prea stăpân pe mişcările lui ca să nu fie de-al casei.

— Un whisky dublu cu apă.

Barmanul îşi legănă mai departe piciorul fără să-mi răspundă, dar mişcările lui denotau agilitate şi pricepere pe când îmi pregăti băutura. Se mai aflau acolo doar doi clienţi, la masa de la intrare. Stăteau foarte aproape şi mi-am dat seama, după tonul conversaţiei, că unul din ei nu era client obişnuit al localului, ci un negustor preocupat de afaceri... Mi s-a pus băutura în faţă. Barmanul se uită peste umăr, în spate, şi deschise tonomatul. începu o muzică nebună, de-ţi spărgea timpanele. M-am simţit imediat complet izolat de restul barului.

— Suntem norocoşi. Mi-au spus că vine imediat. Iau şi eu un whisky cu apă, spuse Tashiro, frecându-şi palmele bucuros şi râzând cu toată gura. îşi scoase paltonul şi se caţără pe scaunul de lângă mine.

— Cât aşteptăm, aş vrea să-mi spui ceva. Despre şantaj... Să presupunem că cineva urmăreşte să stoarcă bani de la un furnizor de combustibil... Cam ce împrejurări ar putea duce la şantaj?

— Vă gândiţi la ceva anume? De exemplu, ar fi putut domnul Nemuro să fie implicat în aşa ceva?

— Nu, jur că n-are absolut nici o legătură cu domnul Nemuro. E doar o întrebare bazată pe o presupunere... Dar orice pe lumea aceasta are şi un dedesubt, o parte invizibilă celor care privesc din afară... ca uşa pe care tocmai ai intrat... Dacă nu ştiai unde duce, habar n-aveai ce se află dincolo de ea. De aceea aş vrea să cunosc câte ceva despre împrejurări care duc la şantaj. Am vaga impresie că şantajiştii mişună pe uşa din spate precum libărcile. Ce părere ai? Dacă atacăm o situaţie din punct de vedere teoretic, în general, îi descoperim imediat esenţa reală; este o metodă pe care noi o practicăm cu mult succes.

— M-am gândit la foarte multe lucruri de când mi-aţi telefonat, dar... sunt toate concrete, nu generalităţi. Posibilităţi sunt, dar...

— Hai, spune-mi şi mie.

— în lumea afacerilor există intermediari care vând şi cumpără privilegii acordate doar magazinelor cu contracte speciale şi mai sunt şi dintre aceia care toarnă apă-n benzină, ca s-o înmulţească. Taxele diferă foarte mult în funcţie de tipul şi calitatea combustibilului. Dar ceea ce fac ei, cu amestecul de care vă vorbeam, e o hoţie şi ei scot bani din asta. Aşa că negustorii cu amănuntul, chiar dacă sunt ei mai renumiţi şi favorizaţi din punct de vedere geografic, vor-nu-vor sunt şi ei amestecaţi în asemenea afaceri. De fapt, ceea ce fac ei este să dilueze petrolul lampant şi vaselina şi să dea chitanţe umflate în mod

corespunzător celor care s-au ocupat de îmbuteliere... Sau, oricum, cred că e ceva de felul acesta.

— Ne îndepărtăm de subiect. îl cunoşti pe fratele soţiei domnului Nemuro?

— Fratele ei? Aaaa. pe ea am întâlnit-o de două-trei ori, dar...

— Unul care-ţi lasă impresia că nu face două parale, un tip lat în spate, dar înalt şi slab. A fost vreodată pe la domnul Nemuro la birou?

— Ştiu eu, nu prea-mi dau seama dacă...

— A fost ucis aseară.

— Ucis?

— La nici mai mult, nici mai puţin de doi-trei kilometri distanţă de furnizorii de combustibil.

— De ce un asemenea om... Fiecare cu viaţa lui... Oare sunt chiar singurul care n-a ştiut nimic?

Ochii lui bănuitori şi pătrunzători, plini de uimire, se deschiseră mari în spatele ochelarilor... ca un vas ce se află în poziţie nesigură. Arăta de parcă stătea să cadă la cea mai mică atingere. După toate aparenţele, îl puteam crede, cât despre şantajul fratelui, probabil că singurul lucru care-l interesa era să scoată bani. Dacă ar fi avut şi cea mai mică legătură cu întreprinderea Dainen, acest funcţionăraş bănuitor nu şi-ar fi permis nici măcar din greşeală să-mi vorbească despre posibilitatea tranzacţiilor la bursa neagră.

— Vă rog să mă scuzaţi că v-am făcut să mă aşteptaţi, se auzi brusc o voce seacă şi negustorească.

Era o fată cu un ten pământiu şi o bărbie proeminentă, îmbrăcată într-o rochie lungă, largă, de un roşu aprins şi cu bordură bleumarin. Cu excepţia părului lung, nimic altceva nu aducea cu fata din fotografie. E şi greu să reconstitui o femeie numai din bucăţele. Lăsând la o parte nasul puţin cârn, toate celelalte trăsături – buzele groase şi încăpăţânate, urmele de coşuri de pe ambii obraji, pungile de sub ochi, umflate de parcă puteai stoarce puroi din ele – erau prea vulgare pentru o fotografie de model. Dacă faci abstracţie de faţă, poţi însă afirma că pe fotograf l-a interesat doar spatele. Dacă scoteam faţa din cadru... restul mergea. Poate exista posibilitatea s-o schimbăm în cu totul altă persoană, adăugându-i chipului o expresie nouă, obţinând şi cooperarea ei la pozare.

— Puteţi veni în camera mea.

— Hai să bem ceva. Fac eu cinste. Am tras un scaun între mine şi Tashiro. Doreşti bere sau o băutură tare?

— Orice... In funcţie de timpul pe care-l aveţi la dispoziţie.

— Nu-ţi face probleme.

Râse ironic, pe nas, şi se caţără pe scaun. Partea din faţă a rochiei se deschise şi piciorul i se dezgoli până la coapsă. Un picior frumos, greu de imaginat judecând după chip şi după fotografiile care prezentau realitatea deformat; frumos conturat şi bine făcut, ca de atletă... dacă n-ar fi fost atât de alb. Se putea afirma că înclinaţia LUI pentru spate, care l-a determinat să

excludă şi asemenea picioare, ţinea de apucăturile lui bizare. Fără îndoială pricepută în meserie, îşi lăsa piciorul lung dezgolit, bătând ritmul melodiei în bar cu sandaua ce-i atârna de vârful degetelor.

— Barman, cronometrează! Eu beau un gin cu sifon. încerc să fiu ponderată.

— Domnul Nemuro mi te-a recomandat călduros.

— Ce? Cine-i ăsta?

— Cred că-l cunoşti. Mi-a arătat nişte fotografii de-ale tale... cu foarte multe detalii.

— Deci cineva care m-a fotografiat... deci un client din afară... Ţi s-a spus probabil că nu permitem clienţilor să ne fotografieze în studio.

— Dar ce faceţi în studio?

— Nu e clar? Vor să mă privească goală... dar se uită numai.

— Dar maniera în care ai pozat în fotografiile acelea... nemaipomenit! Mi-au mers la inimă.

— Eu sunt altfel decât începătoarele... dar n-am mai ieşit în ultima vreme. Mă voi căsători în curând şi nu-mi mai pot permite... Ii dăunează logodnicului meu.

— Felicitări! Dar dacă-i adevărat ce spui, o mulţime de clienţi îţi vor simţi lipsa.

Barmanul, pe chipul căruia nu se putea descifra nici cea mai vagă urmă de expresie, puse ginul în faţa fetei. Băutura, care părea să clocotească în pahar datorită sifonului, arăta ca un lac adânc din care se ridica o ceaţă albă. Tashiro îşi termină whiskyul şi trecu la cuburile de gheaţă. Nu ştiu dacă asculta sau nu ceea ce vorbeam. Oricum, privea absent în gol. îţi lăsa impresia că se uită la o mulţime de trecători insensibili, care-şi croiau drum pe lângă el şi-l ignorau. Am înghiţit şi eu ce mi-a mai rămas în pahar şi am mai comandat un rând. Tashiro, nervos, şi-a luat inima-n dinţi şi s-a uitat la mine.

— Domnul Nemuro va fi cu siguranţă printre cei dezamăgiţi, spuse el tare. Judecând după răspunsul lui, mi-am dat seama că n-a auzit mai nimic din conversaţia noastră din cauza zidului imaginar pe care-l ridicase muzica între noi.

— Să-l dau mai încet?

— Nu-i nevoie. E mai bine aşa.

Fata râse ironic. îşi puse amândouă mâinile pe tejghea se trase puţin înapoi şi ridicându-şi mult piciorul dezgolit, şi-l petrecu peste celălalt. Coapsa ei groasă şi scânteietoare umplu complet spaţiul dintre bar şi scaun. Lăsându-şi greutatea în mâna cu care ţinea paharul, se întoarse spre mine mult, reducând la jumătate distanţa dintre noi doi.

— Clientul de care vorbeai e cel de lângă mine?

— Nu, nici vorbă. Dar se pare că nici el nu se află aici pentru prima dată. L-ai mai văzut?

— Nu pot reţine figurile tuturor clienţilor. Lumina îmi bate în ochi şi noaptea toţi clienţii-s negri ca ciorile.

— Dar fotografiile domnului Nemuro au fost grozave, i-am spus mângâindu-i uşor piciorul cu degetele.

Văzând că nu opune nici o rezistenţă, i-am cuprins, curajos, toată coapsa albă cu palmele şi l-am privit peste umăr pe Tashiro care încerca, zăpăcit, să privească în altă parte. îşi încleşta buzele pe paharul care tocmai îi fusese adus, de parcă voia să muşte sticla.

— Dacă l-ai lăsat să-ţi facă asemenea fotografii, înseamnă că eraţi destul de intimi, nu?

— Cu ce se ocupă?

— E şef de secţie.

— Funcţionarii ăştia nu prea au bani şi eu cer cam mult. Dacă mă plăteşte, fac ce-mi cere clientul.

Îşi termină şi ea ginul, pe care-l sorbise încet şi, ridicând brusc paharul, mai comandă unul, fără să-mi ceară însă permisiunea.

— Mă căsătoresc în curând şi vreau o ceremonie în toată regula. Nici prin cap nu-mi trece să-mi închiriez rochia de mireasă. îmi voi găzdui toate prietenele şi toţi prietenii la cel mai scump hotel şi voi da o petrecere la care toată lumea va bea pe săturate, toată noaptea...

— Prietenele tale sunt şi ele modele, ca şi tine? înseamnă că logodnicul tău ştie cu ce te ocupi, nu?

— Ce te priveşte?

Se pare că am atins o coardă sensibilă. Mi-a dat, ţâfhoasă, mâna la o parte.

— Nu fac prostituţie de dragul meseriei şi al băuturii. Am avut şi eu speranţele mele, visurile mele, dar norocul nu mi-a surâs. Acum nu mă mai pot plânge însă. Dacă alţii consideră că o duc mai bine decât mine, să scoată cecurile, să vedem care pe care. Dacă-ţi cheltuieşti venitul lunar pe publicitate, pe modele în costume de baie, punga se goleşte... Cu munca mea, câştig în zilele bune douăzeci şi cinci-douăzeci şi şase de mii... şi în final nu contează decât ce ai în carnetul de bancă.

— Poţi să-ţi priveşti logodnicul în ochi?

— E-adevărat. Nu trebuie să-şi cheltuiască nimeni banii cu mine. Eu suport toate cheltuielile ceremoniei, pun banii jos pentru un apartament, am de toate după cum vedeţi. Nu trebuie să-mi plec capul şi să cerşesc mila nimănui.

— Dacă-i aşa, atunci fotografiile acelea sunt foarte preţioase.

— Ce fotografii, pentru numele lui Dumnezeu? De ce eşti atât de secretos?

— Cele în care ţi se vede numai spatele... şi fesele. Nu-ţi aminteşti? Tipul era specializat în asemenea poze... Despicătura dintre fese pare că-ţi zâmbeşte. Uite!

Luând fotografia pe care o pusesem la îndemână în buzunar, i-am trântit-o în nas. Se schimbă la faţă brusc şi-mi spuse aspru:

— Dar de unde ştii că sunt eu?

— Pentru că ştiu.

I-am pus din nou mâna pe coapsă, absorbind-o parcă cu toată palma.

— în primul rând, părul, de exemplu.

— Ce vrei să spui? Râse nervos şi se încruntă, bănuitoare. E o prostie! Nu toate, dar oricum majoritatea purtăm peruci, după cum ne solicită clientul. Chiar şi acum am o perucă neagră… la comandă.

S-a întors brusc spre Tashiro şi l-a privit peste umăr, mişcându-şi pletele de colo-colo, lovind cu vârfurile pe care le apucase cu mâna, în dreapta şi-n stânga. Mi-era greu să-i descifrez vocea piţigăiată de femeie în asemenea momente. Nu-i vedeam expresia feţei lui Tashiro pentru că era ascunsă de capul ei. Hmmm… Să fi fost perucă? Atunci nu-mi mai puteam susţine afirmaţia că fata aceasta şi modelul din fotografie erau una şi aceeaşi persoană… Nu mai puteam pretinde că peruca ar fi fost imposibilă, chiar şi în poziţia aceea ciudată în care îşi trecuse părul pe sub coapse… Dacă, de exemplu, ar fi luat între dinţi acea porţiune din perucă ce se prinde de cap, s-ar fi putut aşeza într-o poziţie aproximativ asemănătoare…

— Priveşte! Ce zici? spuse ea comparându-şi coapsa – o reţea de vene albăstrui superficiale, ce confereau o transparenţă aparte fondului alb – cu mâna ce se oprise pe ea, ca un păianjen roşu. Glasul îi trăda mânia, pe când eu mă desfătam într-un sentiment de siguranţă ce-mi venea dinspre mână. Ce-ar fi să termini cu acuzaţiile astea false? Ai spus ca sunt poze de-ale mele. Ciudat! Nu mi-aş permite aşa ceva. Crezi că-i las pe clienţi să-mi facă poze ce pot constitui apoi o dovadă împotriva mea? Nu sunt câtuşi de puţin o amatoare. Uită-te aici şi-o să vezi ce vreau să spun.

Îşi duse deodată ambele mâini la cap şi-şi îndepărtă părul de parcă ar fi curăţat de coajă o piersică coaptă. Avea cu totul altă înfăţişare acum. Mă lovi tare cu peruca peste braţ şi începu să-şi scarpine părul tuns scurt. Barmanul, care privea acum în jos spre chiuvetă, părea din profil foarte lat în spate şi musculos. Poate din cauza luminii, în zona favoriţilor se găsea o porţiune umbrită ce aducea cu o adâncitură, probabil vreo cicatrice în urma unei tăieturi. Oare lipsa de expresivitate era doar de suprafaţă sau pătrunsese şi mai adânc. până spre inimă… sau suferea de vreo boală incurabilă? Cu toate acestea, se pare că nu merita să îmi mai pierd timpul pe-aici, deşi clopoţelul de avertisment sunase. Când mi-am luat mâna de pe coapsa fetei – părea să n-o fi băgat în seamă până acum – îşi smuci piciorul şi-mi aruncă o privire duşmănoasă.

— Presupun că nu pot spera să mă inviţi la cununie.

— Ce-ai de gând să faci? Dacă vrei să mergi la studio, grăbeşte-te, căci timpul zboară.

S-a schimbat melodia şi momentul de linişte până a început alta mi-a străpuns urechile şi ultimele cuvinte ale fetei au aruncat o umbră asupra întregului bar precum aripile unei păsări uriaşe. Cei doi bărbaţi de la masa de la intrare au privit înspre noi, surprinşi. Următoarea melodie era interpretată la chitară şi atmosfera din jurul nostru părea mai lâncedă. Nu mă mai simţeam

deloc izolat de restul barului. Mi-am terminat băutura din pahar pe când coboram de pe scaun.

— Plec. Mi-am amintit că am o treabă. Peste cele două bancnote de două mii de yeni pe care le pregătisem şi cu care plăteam consumaţia, am mai pus câteva sute de yeni – bacşişul!

— Păcat, am continuat eu. îmi plăcea aici. Dacă mai ai timp la dispoziţie, ţi-l las pe Tashiro. Nu ai altceva mai bun de făcut, nu?

Îmbujorarea provocată de alcool se extinse de pe faţa lui Tashiro spre gât. Doar nasul şi bărbia îi rămăseseră albe, ca şi când ar fi fost separate de rest printr-un scut de sticlă. Atitudinea lui ciudată, nici de refuz, nici de acceptare, am considerat-o în cele din urmă ca însemnând acceptare.

— După câte văd, eşti burlac. Privind peste umăr la Tashiro, fata nici măcar nu făcu vreun efort să-şi disimuleze râsul dispreţuitor. Nu cred că ar mai râde lumea de tine dacă ţi-ai coase nasturii de la cămaşă cu aţă de aceeaşi culoare.

Dar Tashiro rămase drept, exact în aceeaşi poziţie, de parcă înghiţise un par. îşi frecă sticlele ochelarilor cu vârful degetului. Barmanul, tăcut ca şi până acum, îmi aruncă uşor chitanţa, ce se lăsă pe tejghea ca un fulg uriaş de zăpadă, şi îmi dădu restul. Am trecut pe lângă cei doi bărbaţi de la masă, la fel de absorbiţi în discuţia lor ca şi mai înainte, dar în clipa în care am fost la uşă m-a ajuns din urmă fata. Mirosul prăfuit de cosmetice ieftine m-a dus cu gândul la un pat inconfortabil.

— îţi trimit în curând o invitaţie specială pentru nuntă, murmură ea ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Îşi desfăcu pentru o fracţiune de secundă rochia. Era goală puşcă. Avea carnea tare, dar burta îi era moale, de parcă era plină cu apă. Umbra cutată din zona perineului nu semăna câtuşi de puţin cu a modelului din fotografie.

— Acesta-i obiceiul casei, spuse ea, încercând să zâmbească. Sunt foarte conştientă, crede-mă. Dar nu vreau ca logodnicul meu să vină într-un asemenea loc. Ţin foarte mult să am o familie. Mai treci pe-aici înainte de nuntă... bine?

Tashiro rămase înţepenit pe loc, ca o păpuşă de ceară. Am atins uşor degetele fetei şi am împins uşa. Scârţâi îngrozitor ca o pasăre înspăimântată şi-am simţit vântul rece la gât şi la mâini. Muzica se îndepărta cu fiecare pas pe care-l făceam şi se transforma într-un zgomot ciudat, cenuşiu şi lipsit de contur, într-o gângăveală asemănătoare unei halucinaţii auditive. Propriile mele simţuri, care se dizolvau încet în întuneric, continuau să se risipească şi ele. Mi-am grăbit paşii înspre zona luminată de neon. încercam să imit şi eu mersul trecătorilor ce se îndreptau spre propriile lor ţinte...

Şi cu cât mergeam mai repede, cu atât îmi dădeam seama că altcineva, în urma mea, nu se lăsa cu nimic mai prejos, urmărindu-şi ţinta. Nu se găseau mulţi trecători la ora aceea, dar pe strada principală taxiurile treceau unul după altul prin faţa cinematografului... Mi-am văzut de drum, poate pentru că

nu era niciunul liber, dar mai ales pentru că-mi doream ca paşii aceia ce veneau în urma mea să mă depăşească.

În cele din urmă, am auzit un gâfâit în dreptul meu. N-am încetinit pasul şi nici n-am privit în jur, prefăcându-mă că-l ignor, ca şi când ar fi fost propria mea umbră. Un ton blând şi implorator se încolăci în jurul urechii mele reci ca un şarpe flămând.

— Ce s-a întâmplat? Nu vă interesează asemenea femei? După părerea mea, are picioare minunate. şi vara lasă impresia unei perne moi şi răcoroase. De gustibus… De ce tăceţi? Sunteţi uluit, nu? Asta a fost… dar n-am vrut să vă jignesc… de fapt, mi-am dat silinţa să vă servesc… Mi-e ruşine… Nu mă pot suferi… întotdeauna fac aşa şi apoi îmi vine să mă sinucid. De ce-oi fi având un caracter atât de mizerabil? Oribil… Faceţi-mi favoarea şi uitaţi ce v-am spus despre cei care toarnă apă în benzină… M-a luat gura pe dinainte, dar adevărul este că negustoraşii sunt cinstiţi, în general… nu fac ei găinării din astea… Iar cât despre afacerile dubioase, ţin şi ei socoteli duble… încearcă de două ori, eventual… Şi chiar dacă mai toarnă ei apă, sunt atât de nepricepuţi, că imediat îi prind… zău că da. In general pornesc o afacere fantomă doar cu un singur nume, pe o sucursală, aşa că şi dacă sunt descoperiţi, au ei grijă să nu fie afectată Centrala… aşa că n-are rost… zău că nu văd de ce să-i mai zgândăriţi…

N-am zis nimic… nici în semn de aprobare, nici de contrazicere, ci mi-am văzut mai departe de drum, cu acelaşi pas grăbit, ca o insectă de noapte atrasă de lumină. Am început să bag în seamă şi trecătorii. Tashiro nu mai scoase o vorbă câtva timp dar, în cele din urmă, n-a mai rezistat şi-a-nceput iar:

— Din două motive am inventat poveşti ca aceea pe care aţi auzit-o. Mi-a fost teamă… înţelegeţi? la gândul că domnul Nemuro a dispărut fără motive şi m-am simţit complet abandonat… Ba nu, nu chiar aşa… Cred că un complex de inferioritate… sau gelozie, aş putea spune. Eu n-am niciodată parte de ce-i frumos, sunt mereu dat în lături… Aşa că am căutat şi eu un motiv oarecare, numai să fie, ca să-mi pot şi eu explica anumite lucruri… şi m-am simţit satisfăcut… E explicabil pe plan psihologic, nu?… Şi-apoi mai e ceva… foarte dificil… până acum n-am spus nimănui… Trebuie să fiu cinstit… să-mi iau o piatră de pe inimă şi să mărturisesc… Adevărul este că şi fotografiile sunt doar o cacealma. îmi pare rău… totul a fost o minciună. Le-am găsit pe stradă, cu totul întâmplător… Mi s-au părut interesante şi m-am tot uitat la ele… şi imaginaţia a început să-mi lucreze… Poate din cauza soţiei domnului Nemuro… Ce părere aveţi de ea? Mie mi se pare că face pe inocenta, înşală lumea… Ii consideră pe toţi nişte proşti… Oi fi eu doar un subaltern al domnului Nemuro, dar de ce naiba e atât de îngâmfată?… De ce mă desconsideră într-atât?… Dar, de fapt, nu-i treaba mea… De ce-oi lua eu lucrurile aşa în serios?… M-am implicat prea mult şi nu ştiu de ce.

Am continuat să tac. Dacă aş fi intervenit în cursul mărturisirilor, nu făceam decât să-l proiectez într-o nouă minciună. Trebuia să profit de momentul de slăbiciune pe care l-a avut cât puteam de mult. Nici nu mi-am dat

seama când s-au umplut străzile de lumină – un fel de zi artificială inserată în noapte – ritmul lunatic al timpului stimula paşii trecătorilor, fascinându-i.

— Ei, poftim! Tashiro era teribil de încordat şi respira greoi. V-aţi dat seama? Iar am spus o minciună. Minciunile-mi vin pe limbă una după alta, fără să vreau. Cred că-i o boală. Sunt mincinos din născare. Fotografiile acelea… ca să vă spun adevărul, eu le-am făcut. N-are rost să mă mai ascund după deget. Fata de la bar nu-i aceeaşi cu modelul, bineînţeles. Am făcut toate fotografiile numai din spate pentru că aceasta-i partea cea mai semnificativă a unei femei… Jur că-i ultima minciună pe care v-o spun. Bănuiesc că nu mă mai credeţi nici dacă vă spun adevărul… Dar vă rog să mă credeţi… Zău că mi-e ruşine… Am un secret teribil… care mă nelinişteşte… Spun minciuni pe care n-ar trebui să le spun, încercând să scap de apăsarea lor. Dacă reuşesc să găsesc pe cineva care să le creadă, simt că vor deveni adevăruri. Am obosit, însă… Vreau să mărturisesc totul… pe onoarea mea! Vă rog să-mi înapoiaţi fotografiile… N-au nici o legătură cu domnul Nemuro, sunt doar nişte fleacuri care mă fac să mă simt şi mai ruşinat.

Nu i-am răspuns. Vârtejurile de oameni erau îmboldite de ţinte nevăzute sub cerul întunecat, în noapte… neonul prinse să ofteze… o sărbătoare a întunericului pentru fugari prefăcuţi care, oricât şi-ar calcula viteza, tot n-ar reuşi să se îndepărteze cu mai mult de trei metri de străinii pe care nu-i cunosc… exerciţii simulate pentru festivalul etern ce se repetă în fiecare seară. Am păşit la marginea trotuarului ca să opresc un taxi. Tashiro îmi tăie calea şi-mi şopti, precipitat, stropindu-mi urechea:

— Vă rog, ascultaţi-mă! E un secret teribil. L-am zărit… L-am văzut pe domnul Nemuro. Nu mint. De ce nu vreţi să mă ascultaţi? Doar pe dumneavoastră vă priveşte… vreţi să-l găsiţi, nu? Nu mă credeţi?… Şi chiar dacă nu mă credeţi, nu puteţi să mă ascultaţi măcar? L-am văzut cu ochii mei.

Nu i-am acordat nici o atenţie lui Tashiro. Văzând un taxi liber, i-am făcut semn. A oprit lângă mine cu un scârţâit metalic. Şoferul deschise uşa brusc, gata să mă doboare. Nici nu l-am invitat, nici nu l-am respins pe Tashiro, dar el s-a agăţat de uşă şi s-a strecurat înăuntru.

Taximetristul era foarte nervos. Când i-am spus unde să mă ducă, a dat din cap, dar n-a scos o vorbă. A demarat brutal, de parcă n-avea pic de milă pentru motor şi ambreiaj. Dacă EL s-ar fi afundat pe undeva prin spatele Cameliei, evadând într-o altă lume, oare şi-ar fi petrecut timpul ca acest şofer, cu nervii praf, ca o bucată de sticlă fărâmiţată? Oare este chiar atât de insuportabilă lumea aceasta, încât trebuie să încerci să evadezi tot timpul ca să poţi suporta viaţa?

— L-am văzut.

Tashiro mă privea neliniştit, dintr-o parte. Ochelarii începuseră să se aburească pe când mă uitam la el. Era prea cald în maşină. Simţeam că mă cuprinde ameţeala pe măsură ce tensiunea îmi părăsea obrajii amorţiţi de frig. Cu siguranţă că cele două sticle şi jumătate de bere pe care le-am băut începeau să-şi spună cuvântul, stimulate de whisky.

— Asta voiam de la bun început. De ce nu mi-ai furnizat până acum o informaţie atât de preţioasă?

— Dar aveam dreptul s-o fac?

— Dreptul?

— Şeful de secţie, aşa cum l-am văzut în oraş, era foarte schimbat faţă de cel pe care-l ştiam eu. Nu-i lipsea nimic şi nici nu-ţi inspira milă. Pasul lui ferm îţi spunea că viaţa merită să fie trăită.

— Vrei să spui că se plimba?

— Am fost atât de uimit, încât mi s-a tăiat respiraţia. Intenţionam să-i vorbesc, dar când i-am văzut expresia feţei, mi-a pierit curajul. Nu ştiu dacă aveam dreptul să mă amestec sau nu.

— Era o stradă lată sau îngustă?

— O stradă obişnuită... cam cât trotuarul de pe-aici...

— Ţi-a lăsat impresia că pune ceva la cale... sau că este nervos?

— Nici vorbă. Sigur nu m-am înşelat. Nervos?... Ba dimpotrivă... total lipsit de griji şi se părea că-i tihneşte plimbarea.

— Şi de ce nu te-a observat? Doar tu ai avut timp suficient să-i studiezi expresia feţei... Nu ţi se pare ciudat?

— Era teribil de multă lume. Ora de plecare de la serviciu...

— Deci tu ai fi putut să te iei după domnul Nemuro, nu?

Tashiro îşi şterse ochelarii cu o batistă şifonată şi îi fixă pe nas cu două degete, rânjind:

— Aha! Credeţi că mă păcăliţi? Aţi fi vrut să spun da şi apoi m-aţi fi întrebat cum de i-am văzut faţa dacă mergeam în spatele lui. Din păcate, vă spun adevărul. Nu mă prindeţi cu una, cu două.

— Fie. Dar spui că a trecut chiar pe lângă tine.

— Da... cam aşa...

— Ce nu-ţi convine iar?

— Depinde cum priveşti problema... Deci fiecare se stabileşte pe la casa lui şi ar trebui să-i prindem cu lanţul pe fugari şi să-i aducem acasă. Şi pe ce bază, mă rog? Cine are dreptul să se amestece în viaţa altora, împotriva voinţei lor...?

— Pleci dintr-un loc, dar eşti obligat să te stabileşti în altul, chiar fără voia ta, nu? Mai degrabă însă ar fi cazul să iei în considerare obligaţiile şi responsabilităţile pe care le ai pentru locul dintâi.

— Poate şi abandonarea acelor obligaţii este în ea însăşi un act de voinţă.

— Când l-ai văzut şi unde?

— în decupajul de ziar pe care vi l-am arătat se susţine că ritmul dispariţiilor este de unu la mie... inclusiv cei care nu au posibilitate de mişcare de bunăvoie, cum ar fi invalizii şi copiii. După părerea mea este foarte grav... Dacă-i mai pui la socoteală şi pe cei care ar vrea s-o facă dar nu s-au decis încă, cifra devine astronomică. Cei care nu fug constituie o excepţie, şi nu cei care o fac.

— Vara... sau după ce s-a mai răcorit?

— înainte de a ajunge la asta, ar trebui să lămurim o problemă.

— Dar nu contează deloc îngrijorarea celui pe care-l laşi acasă? Ştii... vreau să spun că mă gândesc la faptul că fratele doamnei Nemuro a fost ucis.

— Ce legătură are cu îngrijorarea celui care rămâne?...

— Ce culoare avea costumul pe care-l purta când l-ai văzut?

— Ştiţi, mie îmi e frică în tramvai dimineaţa, la orele de vârf... presat ca o sardea. Dacă te înţelegi bine cu nişte oameni – zece, o sută – pe care-i cunoşti din vedere, simţi că ai şi tu un loc pe lumea asta. Dar cei care te înghesuie astfel. sunt toţi nişte străini... şi mult mai numeroşi. Şi nici asta nu m-ar deranja prea mult... dar îmi este teamă că tramvaiul va ajunge la cap de linie...

— Spune-mi ce culoare avea costumul. Dacă continuu tot aşa şi-ndrugi la baliverne... batem pasul pe loc ca nişte proşti.

— Vă rog să mă scuzaţi. Se trase înapoi ruşinat, înghiţind întruna în sec. Culoarea costumului... dacă-mi amintesc bine... parcă era o pelerină de ploaie, nu costum...

— Eşti sigur?

— Nu ploua atunci, dar am impresia că era înnorat. Domnul Nemuro a fost întotdeauna un prudent. Toată lumea râdea de el, spunea că-i maniac cu atâtea autorizaţii şi permise... permis de conducere, autorizaţie de radiotelegrafist, de stenograf...

— Despre acestea ştiu şi eu.

— După părerea mea toate au legătură între ele. Chiar dacă te afli printre străini, poţi să-ţi stăpâneşti nervii dacă vrei... oriunde ai fi... într-un tramvai aglomerat sau dacă te-ai rătăcit prin locuri nefamiliare...

— Ce culoare avea haina lui de ploaie?

— Foarte obişnuită... ăăă... galben-maroniu sau bej, presupun... culoarea oricărei pelerine...

— Era nouă sau arăta ca şi când ar fi fost purtată multă vreme?

— Nu, nu era nouă. Era destul de uzată. Mi se pare că am zărit şi pete de grăsime pe la guler şi mâneci. Da, îmi amintesc... o purta de multă vreme. Era bun mecanic şi deseori în loc de salopetă purta pelerina când lucra pe sub maşini.

I-am cerut brusc taximetristului să oprească. Oraş întunecat, cu străzi largi presărate cu lumini... Lângă un reflector fusese aprins becul roşu ce indica muncă de noapte la un canal şi o mulţime de căşti fosforescente repetau la infinit aceeaşi mişcare anostă.

— Hai, coboară şi răcoreşte-te! Cred că ştii de ce.

— De unde să ştiu? spuse el, trăgându-se îndărăt neîncrezător. Tocmai eram pe punctul să vă spun totul.

— Gândeşte-te bine şi-o să-ţi dai seama de ce. Hai, mişcă repede!

— O să vă pară rău!

— Mi-ajung minciunile tale! Din nefericire pentru tine, haina de ploaie despre care vorbeai e la mine... în păstrare. Hai, du-te şi te culcă, ia o aspirină şi după ce o să ştii să fabrici minciuni mai plauzibile, mai stăm de vorbă.

I-am înfipt cam dur două degete în zona celei de-a cincea coaste. Tashiro scânci, se răsuci şi fu gata-gata să cadă. Sări iute în picioare, evitând în ultima fracţiune de secundă uşa ce i se închidea în nas. I-am mai auzit strigătul răguşit:

— L-am urmărit! Am mers în urma şefului!

Am coborât din maşină exact unde începea panta. Banilor pe care i-am cheltuit cu Tashiro li se adăuga şi bacşişul uriaş pe care l-am dat taximetristului pentru că eram ameţit. Cum puteam să justific tot ce-am cheltuit?... Trebuia să explic în raportul pe care-l întocmeam... Cum să spun că n-am chiar nimic demn de luat în seamă? Şi pierderea de timp prezintă o oarecare valoare. Trebuie să mărturisesc că aveam nevoie de o gumă excepţională ca să pot şterge totul... să tai toate iţele dubioase şi inutile care m-au legat timp de două ore de un pseudofugar potenţial.

Dar mi-era imposibil să asamblez într-un raport obiectiv şi pe înţelesul altora asemenea rezultate vagi. Dacă scriam că un mincinos a recunoscut că minţise, asta nu însemna mare lucru. Trecând din nou în revistă cele întâmplate, realizam că singurul lucru palpabil era coapsa albă şi despuiată de sub tejghea... senzaţia pe care mi-a lăsat-o în palma de care se lipise, parcă... Cât despre celelalte părţi ale fetei, chiar de trebuia să le reconstitui pe bucăţele, nu-mi era greu dacă urma să le caut dincolo de perdeaua lămâiatică. Ca o insectă atrasă de-o capcană luminoasă, am luat-o din nou pe stradă, în direcţia ferestrei. Nici măcar nu m-a mirat faptul că n-aveam nici un motiv s-o fac, oricum niciunul care să merite cel puţin să fie menţionat...

Nu, lucrurile nu stăteau chiar aşa. Motivul pentru care mi-am lăsat maşina la scara ei, puţin mai încolo de al doilea stâlp de telegraf (o lăsasem sub pretext că băusem, dar acum eram şi mai şi) începuse să devină din ce în ce mai şubred. Am luat-o pe cărarea bătătorită de iarbă veştejită, scurtând distanţa dintre mine şi fereastra lămâiatică. In cele din urmă, de la colţul clădirii 3, aproximativ treizeci şi doi de paşi... mi-am ridicat privirile... şirul de lumini – ochi de sticlă ce nu mai ştiau nici măcar să clipească – se succedau ca nişte vrăji, invitând parcă la o zi festivă ce avea să nu mai vină. Lumina palidă dreptunghiulară de la fereastră părea să se fi consolat de mult cu ghidul acesta... O rafală de vânt mi-a izbit obrazul ca o cârpă udă şi, ridicându-mi gulerul, am rămas pe loc. Mi se spusese că pe-aici pe undeva fusese văzut pentru ultima dată EL.

Dacă EL ar fi stat atunci, acolo, în locul meu – presupunând că ar fi venit pe furiş, protejat de mantia întunericului – şi ar fi privit casa părăsită, oare ce-ar fi gândit şi simţit? Am încercat din răsputeri să mă pun în locul LUI, dar n-am fost în stare. Nu ştiu de ce, dar îmi stăruia în faţa ochilor imaginea taximetristului de care tocmai mă despărţisem – mârlanul acela viclean şi maliţios, care duhnea a animal, care respira nemulţumire în loc de aer şi în venele căruia curgea venin în loc de sânge... Un asemenea om n-ar fi capabil să stea aici... el n-ar avea timp să-şi compare pe ascuns propria soartă cu fereastra lămâiatică. Dar asta nu înseamnă că toţi taximetriştii sunt la fel. Mai

erau şi oameni de casă ca acel Toyama care a cumpărat maşina de la EL. Normal că şi EL trebuie să fie el însuşi... şi nu altcineva. EL... oare ce zi festivă aştepta? De ce a dat cu piciorul la toate? Nu spera oare într-o sărbătoare eternă ce avea să nu mai vină niciodată?

Într-o zi, pe neaşteptate, a dat peste un afiş lipit pe un zid sau un stâlp... în care se anunţa un eveniment important, o sărbătoare, dar care nu-ţi atrăgea atenţia din cauza culorilor şterse, îngălbenit de vânt şi ploaie. Nu se menţiona nici timpul, nici locul, dar oricum a avut rolul de a-i stimula speranţele. Fără să mai privească în urmă, a pornit în căutarea festivalului anunţat... mergea spre o sărbătoare eternă ce s-ar fi sfârşit doar prin moarte, una care se deosebea precum cerul de pământ de pseudosărbătorile din fiecare noapte şi pe care doar întunericul şi luminile de neon o puteau adăposti. Dacă întunericul este indispensabil ritualurilor, atunci urma să fie o lume scufundată într-o noapte perpetuă... S-a alăturat probabil valsului neîntrerupt, fără nici o legătură cu bucăţelele de hârtie purtate pe aripile vântului, cu tristeţea şi oboseala ce urmează, firesc, după orice distracţie.

EL ar fi stat atunci, acolo, cântărind şi punând faţă-n faţă visurile neîmplinite şi ceea ce pierduse... Ce-ar fi. urmat să facă?... îl căutam, orbecăiam... dar în zadar. întunecimea aceea în care bâjbâiam nu era altceva decât propria mea persoană... harta personală pe care creierul meu o concepuse... Numai că eu eram cel care stătea acolo, şi nu EL. Cinstit vorbind, eu n-ar fi trebuit să mă găsesc acolo, ci în faţa gardului din scânduri de la şantierul de construcţii, de unde se putea vedea fereastra camerei soţiei mele... Şi eu stăteam şi tremuram acolo, în faţa geamului unei străine cu care n-aveam nici o altă legătură în afara faptului că, întâmplător, era clienta mea. Poate că şi EL stătea undeva, pe sub vreo fereastră neaşteptată, una ce nici măcar nu apărea pe propria-i hartă. Poate dormea atunci acolo... în locul acela în care nu putea ajunge nimeni altcineva... sau poate era treaz şi râdea sau plângea... poate era supărat sau plictisit... disperat sau binedispus. poate era beat criţă, poate îl durea măseaua, poate era înspăimântat sau clocotea ca o oală care fierbe, poate era prost dispus sau răsufla uşurat, poate se rătăcise sau căzuse şi se zdrelise, poate îşi socotea, concentrat, toţi bănuţii de buzunar, sau devenise rob al amintirilor, poate îşi aduna laolaltă toate întâlnirile de a doua zi, poate era singur cu coşmarurile lui sau îşi smulgea părul din cap din cauza mustrărilor de cuget sau poate îşi privea, cu suflarea tăiată, o rană adâncă sângerândă.

Dar eu eram cel care se afla atunci, acolo... fără nici o îndoială, eu, şi nu altul. Aveam de gând să-i urmez harta LUI, dar mergeam după a mea, să-i urmăresc paşii LUI şi-i urmăream pe ai mei. Deodată, am îngheţat... şi nu din pricina frigului... şi nici din cauza băuturii sau a ruşinii care încerca să pună stăpânire pe mine... Perplexitatea cedase locul stânjenelii, care se transformase în teamă... Am urmărit cu privirea colţul blocului 3, de sus până jos... de jos până sus. Am tot numărat... încă o dată, de două ori, de trei ori... Privirile-mi alergau ca ale unui nebun de sus jos şi de jos sus în colţul aceleiaşi clădiri. Nu

mai era acolo! Fereastra lămâiatică dispăruse! În locul în care ar fi trebuit să existe aceasta atârnau perdele cu dungi albe şi maronii... complet diferite. Ce se întâmplase, pentru numele lui Dumnezeu? Dacă voiam să aflu, n-aveam decât să avansez treizeci şi doi de paşi, s-o iau în sus pe scări, să sun la uşa din stânga de la etajul al doilea... Dar nu puteam... Dacă perdelele se schimbaseră radical, probabil că şi persoana care m-ar fi întâmpinat se transformase din lămâie în zebră. Oare perdeaua aceasta dungată nu devenise un steag, un semnal al întoarcerii soţului? Exista o posibilitate de unu la mie ca, citind ediţia de seară a ziarului, EL să fi aflat despre fratele ei... şi să se fi întors... Ce concluzie supărătoare!... Ce dezamăgire nemaipomenită! O hartă uşor de descifrat. Un dialog imperceptibil cu el însuşi... Fie... Totul se rezolva şi nu mai încăpea nici o îndoială... Puteam să mă retrag din cazul acesta fără un gust neplăcut, dar nu mai aveam nici o satisfacţie... Şi totuşi nu aveam nici cel mai mic motiv să mă simt nefericit. În subconştientul meu mi-aş fi dorit ca acest caz să continue la nesfârşit, numai că posibilitatea de a obţine fondurile necesare investigaţiei dispăruse odată cu moartea fratelui şi oricâte economii ar fi avut ea, nu văd la ce i-ar fi. servit să-mi solicite continuarea unei anchete fără sorţi de izbândă. In cele trei zile şi jumătate care îmi rămăseseră până la expirarea contractului, oricât de activ aş fi fost eu, tot nu obţineam cine ştie ce rezultate. N-aveam motive să mă simt dezamăgit. Pretextând în sinea mea că de fapt am făcut tot ocolişul acesta numai ca să-mi iau servieta din maşină, am luat-o, cu inima grea, pe cărarea pe care venisem. O cărare întunecată... chiar prea întunecată. M-am mai întors o dată ca să privesc acel model cu dungi, total nepotrivit şi neatrăgător, şi apoi am coborât panta luând-o spre staţia de metrou. Am trecut pe lângă un cuplu între două vârste, care mergea în direcţie opusă. îşi vârâseră gâturile în gulerele paltoanelor ca să se apere de frig şi erau puţin cam aduşi de spate. Băieţelul îmbrăcat în uniformă care se afla între ei le povestea ceva cu multă însufleţire. Bucăţele mici de hârtie luate de vânt concurau parcă la gura luminată a metroului, care să fie prima. Am luat cina la un restaurant ieftin din faţa staţiei: kareraisu1şi ouă. Deşi ne aflam în toiul iernii, o muscă uriaşă verzui-argintie dădea târcoale pe-acolo ca şi când ar fi vrut să se strecoare peste abajur; s-a tot învârtit, dar nu era cazul să mă îngrijorez pentru că muştele cunosc anotimpurile mai bine chiar decât oamenii – trebuie că sunt tare înţelepte.

RAPORT

14 februarie, ora 6.30. Pornesc într-o expediţie de recunoaştere secretă deoarece conform informaţiei primite, localul Camelia se ocupă

1. Orez şi carne condimentată cu curry (preparat din rădăcină de curcumă, usturoi şi diverse mirodenii).

Între orele 6.30 şi 7.00 dimineaţa de plasarea neoficială a taximetriştilor. Dacă această afacere nelegală este reală, atunci începe să capete semnificaţie şi cutia cu chibrituri cu capete negre şi albe de la Camelia pe care cel dispărut o lăsase moştenire, împreună cu însemnările de pe ea. Cred că ar trebui să mai arunc o privire asupra anunţurilor din ziar referitoare la recrutarea şoferilor.

Anunţul dat de proprietarul Cameliei pentru şoferi particulari nu poate decât să-ţi trezească suspiciuni şi foarte posibil să constituie un cod pe care-l înţeleg doar şoferii angajaţi temporar. (Să ilustrăm cu câteva exemple: mărimea sau modul de aranjare al literelor le-ar putea sugera O. K.-uri de după o razie; sau o schimbare a locului de legătură; şi nu e cu totul imposibil să existe şi o semnificaţie specială a cuvintelor, dincolo de înţelesul lor obişnuit.) Aşa că nici nu mă aştept să găsesc aici, imediat, urme ale celui dispărut. Deoarece numărul şoferilor din metropolă se ridică la cifra aproximativă de optzeci de mii, dintre care vreo cincisprezece mii sau aproximativ douăzeci la sută migratori, probabil că mai există şi alte agenţii neautorizate care-i angajează. Dar nimic nu mă poate opri acum să vreau să dovedesc că localul Camelia constituie o cheie a problemei. Cam acestea ar fi motivele care m-au determinat să pornesc în recunoaştere secretă prin preajma localului. Din fericire, şoferul Toyama e un tip prietenos şi are şi oarecari cunoştinţe printre angajaţii Cameliei şi poate că numele lui mă va ajuta să obţin ceva informaţii şi fără o scrisoare de recomandare specială.

Individul mă indusese în eroare. Mai erau douăsprezece minute până începea ziua de 14 februarie… Rămăsese o pătrime din timpul unei zile până în zori. Toate pregătirile păreau perfecte, dar n-aveam de gând să mă comport nesăbuit ca un elev de şcoală primară şi nici să inventez tot felul de răutăţi şi minciuni ca Tashiro. Conţinutul raportului meu nu avea să se schimbe nici dacă trebuia să aştept şase ore… zece ore. Pe urmă, timp de şase ore n-aveam de ce să mă tem că ar putea interveni ceva – vreun deces subit – şi a doua zi, dacă voiam să-i fac o vizită de îndată ce terminam cu cercetările la Camelia nici nu puteam să-mi găsesc un pretext mai bun decât raportul. Oricare ar fi fost semnificaţia perdelelor în dungi, neatrăgătoare, care au fost puse acolo în chip de steag parcă, eu trebuia să trec bariera nestânjenit. Oricum, informaţiile pe care urma să le culeg puteau ocupa câteva rânduri bune de raport, aşa că nu trebuia să mă simt jenat… Doar e în legea firii ca după fiecare noapte să urmeze şi o dimineaţă.

În cămăruţa mea, unde dormeam şi-mi petreceam viaţa solitară, mai puţin obişnuită, seara se lăsa la fel de greu precum venea şi dimineaţa. Am potrivit limbile ceasului deşteptător cu puţin înainte de ora 5, l-am întors şi l-am pus mai departe, pe pervaz, ca să nu ajung prea uşor la el şi să fiu tentat să-l opresc. Am deschis radioul ca să înăbuş gălăgia ce venea de la jucătorii de la etaj şi m-am strecurat în aşternutul răcoros care, din cauza whiskyului pe care îl vărsasem, mirosea şi mai tare decât mine. Dintre fotografiile pe care le-am luat de la Tashiro am ales una care, chiar dacă nu era foarte semnificativă, scotea în evidenţă toate trăsăturile feminine ale modelului şi am pus-o lângă a LUI, pe masă. Pe când îmi sorbeam încet băutura direct dintr-o sticluţă, mi-am concentrat mult atenţia asupra legăturii posibile dintre cele două fotografii.

Faţa puţin prelungă a bărbatului, caracteristică tipului de entuziast, era puţin asimetrică şi părea mai aspră la pipăit… poate datorită petelor de culoare, şi nu asperităţilor pielii… sensibilă la alergii, după toate aparenţele.

Ochiul drept, puternic, denota un caracter plin de voinţă, pe când cel stâng, cu colţul plecat în jos şi pleoapa lăsată, îţi inspira parcă milă. Nasul lung şi subţire era puţin curbat spre stânga, iar buzele aveau o linie perfectă de parcă fuseseră trasate cu linia. Buza de sus, subţire şi nervoasă, cea de jos, groasă şi calmă. în stânga gurii se zăreau nişte firicele de barbă scăpate de aparatul de ras. Până atunci îmi lăsase impresia urnii temperament de om de afaceri, dar astă-seară – poate dădusem prea mult frâu liber imaginaţiei – chipul lui avea ceva din cel al visătorilor. N-am simţit nici ostilitate, nici împotrivire, dar nu-mi venea să cred că o fotografie poate ajunge să-mi vorbească. Chipul i se potrivea extrem de bine cu poza, de parcă s-ar fi născut să fie imagine pe o bucată de hârtie fotografică. O pată de lumină traversa fundalul în diagonală – poate o parte de clădire ce strălucea într-o rază palidă de soare sau o fâşie de autostradă.

În cealaltă fotografie, coapsele femeii goale, senzuale, se proiectau pe un fundal complet negru. Erau ele mari, dar deşi umpleau toată fotografia, îţi lăsau impresia unor oase destul de mici. Forma lor mi-a amintit de un fruct... da, măceşele... nişte măceşe nu prea arătoase, deformate... un hibrid de măceş cu pară europeană... o emisferă transparentă, cu o nuanţă vagă de verde jos – poate şi pentru că pardoseala nu era de un negru pur. Crăpătura de dedesubt se termina cu o umflătură în vârful vertebrei lombare. Interiorul, de un maro închis accentuat, semăna cu o membrană acoperită de mucus.

Jumătatea superioară era de un alb opac cu uşoare nuanţe de rozaliu. Opacitatea se datora probabil firelor de păr ondulat şi poate că şi albul era un efect difuz al aceleiaşi cauze. Deoarece subiectul era mult aplecat în faţă, din unghiul meu de vedere numai protuberantele şirei spinării, rânduite precum nişte morminte săpate în nisip, erau de culoarea făinii arse... Culoarea m-a tulburat profund.

Părul cu un nimb, o ţesătură din catifeaua cea mai scumpă şi moale... Piele fină, cu nuanţe maronii ca de băieţandru. Bineînţeles că oricât ar fi de măiastră tehnica fotografică, tot nu poate surprinde cu exactitate toate tonurile. Până în momentul de faţă nu aveam nici un motiv să nu accept mărturisirea lui Tashiro... dar dacă deveneam iar bănuitor în legătură cu prima minciună bazată pe o altă minciună, nu era cu totul imposibil ca prima minciună să devină adevăr. Mai mult decât atât, ea însăşi recunoscuse că EL se dă în vânt după fotografii color... aşa că nu aveam nici un motiv să nu consider această fotografie ca fiind opera LUI. Deoarece modul în care Tashiro se agitase şi încercase să retracteze cele spuse îmi stârnise şi mai mult bănuiala, m-am gândit că poate trebuia să-mi pun semne de întrebare în primul rând în legătură cu modul în care intrase în posesia lor. Gândindu-mă la aceasta – şi nici nu ştiu dacă o asemenea variantă era posibilă – pe chipul LUI apăru expresia celui care vrea să ştie tot. Locuitor al unei lumi în care toate merg cu susul în jos şi care nu crede în existenţa unui obiect până când nu i-a absorbit el însuşi întreaga esenţă...

De aceea, încă mai aveam rezerve. în primul rând, mi-am pus întrebarea dacă Tashiro ştie să folosească un obiectiv cu unghi larg de deschidere. Apoi, mai era albumul „Semnificaţia amintirilor". Ea fusese pe deplin conştientă că este fotografiată şi chiar îşi luase o poză corespunzătoare... o fotografie de-a ei... îmbrăcată doar în capot, prin care se distingeau clar contururile. (Oare cum de îşi permisese să se lase expusă privirilor mele: din dezinteres, sau fusese distrată? Oare îşi dăduse seama de ceea ce făcea sau o făcuse pur şi simplu dintr-o cochetărie firească...?) Da, era posibil... Modelul din fotografie era soţia LUI, clienta mea. înlemnisem. Lăsând doar fotografia femeii, am pus-o pe a LUI la o parte. Deşi trebuia să mă scol devreme a doua zi dimineaţa, am şi terminat o sticluţă cu whisky fără să-mi dau seama. La radio se cânta în continuare muzică populară americană. Am reuşit, până la urmă, să mă încălzesc şi eu şi îmi venea din ce în ce mai greu să-mi dezlipesc ochii de moşmoane... In închipuirea mea, ea se şi transformase într-o fetişcană... Despicătura dintre moşmoane strălucea şi era umedă, precum membrana dintre degetele broaştei. Mi se părea că i s-ar fi potrivit foarte bine o rochie scurtă, de un roşu închis. Se suprapusese, inevitabil – exact ca reproducerea după Picasso din camera ei – peste impresia pe care mi-a lăsat-o tânăra excentrică ce lucra la atelierul soţiei mele. Eram un acrobat neobosit ce-şi repeta mişcările periculoase, ameninţat mereu cu căderea, deşi umblam pe o sârmă întinsă la nivelul pământului. Ce-ar fi s-o duc cu mine la nevastă-mea şi să-i comand o rochie? Parcă a zis că vrea să-şi caute slujbă. Dacă aş putea-o angaja la soţia mea... atunci membrana dintre degetele broaştei s-ar face şi mai frumoasă – precum cauciucul purpuriu. Ce s-a stricat? Ce-a rămas? Din nou chipul acela obişnuit ce apărea pe tavanul din plăci de chiparos cu nervuri drepte... luna surâzătoare. De ce oare mă înspăimânta atât de mult visul acela pe care-l aveam de două-trei ori pe an... în i care mă urmărea luna plină surâzătoare? Oricât îmi storceam creierii, tot nu descifram enigma...

Ora 4.56 Ceasul deşteptător a atentat la nervii mei uşor, precum şmirghelul. Aveam gura uscată şi mă ardea ceva pe gât, ceva care nu mă lăsa să-mi aprind o ţigară. Nu mă simţeam mahmur, dar trebuie să recunosc că nu-mi trecuse încă ameţeala de aseară. M-am spălat de câteva ori cu apă rece pe faţă, dar ochii continuau să-mi ardă de parcă aş fi stat nu ştiu cât cu capul în jos; îmi tot suflam nasul, dar el continua să curgă.

Noroc că-mi scrisesem în raport ce aveam de făcut pentru acea zi şi nu-mi mai rămânea decât să mă comport ca şi când le-aş fi dus deja pe toate la bun sfârşit. Cămăruţa de şase rogojini1, aproape nemobilată, îmi dădea senzaţia că este stânjenitor de mare. Poate din cauza frigului... Am deschis aragazul şi mi-am plasat ambele mâini deasupra ibricului ca pentru a absorbi toată căldura. Trebuia să plec de îndată ce aveam să beau o ceşcuţă de cafea tare. Dacă plecam la 5.30, puteam să ajung la poalele dâmbului pe la 6.10. Dacă îmi luam maşina şi făceam câteva ture prin faţa localului Camelia pentru a cerceta terenul, se făcea 6.30, exact cum scrisesem în raport.

M-am bărbierit şi m-am îmbrăcat. Mă uitam peste ziarul din seara precedentă în timp ce îmi beam cafeaua când, deodată, a sunat... nu, nu putea fi ceasul deşteptător... era telefonul de data aceasta... singurul aparat... Deşi-l consideram neeconomic, l-am instalat totuşi, gândindu-mă că-mi va trebui pentru treburile mele de serviciu. Nu eram mai niciodată acasă şi rareori adormeam şi-mi anunţam întârzierea telefonic. Nu-mi

1. O rogojină măsoară 1,80x0,90 m. 244 amintesc să mă mai fi sunat cineva de mai bine de două săptămâni. Chiar mă întrebasem dacă n-ar fi cazul să renunţ la el... Suna a treia oară şi nu-mi venea să-mi cred urechilor... Poate a greşit cineva numărul... Sau poate o fi ea... vreo întâmplare neprevăzută care a determinat-o să pună la loc perdeaua lămâiatică... Să fie soţia mea? Ea trebuie să fie... la 5.30 dimineaţa... vreo criză de apendicită sau poate pneumonie... N-am mai aşteptat al patrulea apel şi am ridicat receptorul.

— Da.

— Dormeaţi? se auzi o voce mohorâtă. Doamne sfinte! Era Tashiro

— Pentru Dumnezeu! am izbucnit eu furios. Cât crezi că este ceasul?

— Tocmai aveam de gând să închid dacă n-aţi fi răspuns la următorul apel, dar vreau să vorbesc neapărat cu dumneavoastră.

— Ia ascultă! încă-i întuneric afară. Nu te mai sclifosi ca un copil răsfăţat!

— Nu-i adevărat. A început să se lumineze... cerul are o culoare tare tristă... Şi unde mă aflu eu acum s-a distribuit deja laptele şi-l aud şi pe băiatul cu ziare. Latră şi-un câine... Primul tramvai a şi plecat din depou...

— Termină cu prostiile! Iţi închid telefonul.

— Nu! O să vă pară rău pe urmă dacă vă despărţiţi de un om în felul acesta... Vreau să mă sinucid. M-am gândit toată noaptea fără să-nchid ochii nici o clipă... M-am săturat... Vedeţi, băiatul cu ziare aleargă... Ah, da, ziarul... Ediţia de seară va scrie şi despre moartea mea, pun pariu. Motivul?... Din ce motive?... Epuizare nervoasă, presupun.

— Ce să zic, mă impresionezi! îmi pare rău, dar sunt ocupat. Hai să lăsăm lucrurile aşa până mâine, bine?

— Nu mă credeţi şi pace. Nu vă pasă câtuşi de puţin. Nici nu vreţi să separaţi minciuna de adevăr din tot ce v-am spus. Atâta vreme cât este exprimată în cuvinte, orice minciună îşi are rostul ei... Dar am de gând să vă determin să mă credeţi de data aceasta... să vă fac să regretaţi toată viaţa. Sunt hotărât. vă arăt eu ce-nseamnă să fii insensibil.

— De unde suni?

— Dintr-un loc... de undeva... Am impresia că începe să vă îngrijoreze...

— Chiar crezi că m-aş îngrijora din pricina ta?

— N-aţi face-o?

— Să ştii că-nchid...

— Aşteptaţi. N-o să vă mai răpesc timp. Mor în curând... Vreau să-mi auziţi şi dumneavoastră vocea când mă sting. Dacă mă trataţi ca pe un vierme, oare o să vă afecteze cu ceva dacă sunteţi martor la dispariţia mea definitivă?...

Sunt sigur că dumneavoastră credeţi că iar vă păcălesc... Bine... Ascultaţi numai până vă beţi ceaiul.

— Beau cafea.

— Cu atât mai bine. Vi se potriveşte. Ascultaţi! Se aude? Sunt sus pe eşafod... un geamantan... îmi pun funia de gât... Ba nu, îmi bag capul în nod...

— Ai lăsat vreun bilet?

— Nu. M-am gândit... dar dacă mă apuc să scriu, nu mai termin... Pe un bilet mic n-aş scrie decât „La revedere".

— Mai ai să-mi spui ceva despre domnul Nemuro?

— Ticălos fără simţire ce eşti! Eşti un porc, nu fiinţă umană. Cum poţi să pui o asemenea întrebare unuia care e pe punctul de a muri? Eşti penibil! Trebuie să-ţi spun că nu dau doi bani pe cel dispărut... E o laşitate... Numai un laş ar fi făcut aşa ceva. Ce naiba vă tot agitaţi atâta pentru el? Eu n-aş face-o!... Aşa! Mi-am pus ştreangul... Stau bine... O să simt în curând că-mi dă sângele pe nas. Mă duc mai departe decât cei dispăruţi... mult mai departe...

— Sinuciderile şi dispariţiile se cam aseamănă, nu? Iar cadavrul e şi murdar pe deasupra... dar un dispărut este transparent ca aerul, mai curat decât sticla.

— Fir-ar să fie! Vine cineva. Asta e, ce să-i faci! Mă duc... Dau cu piciorul la geamantanul de sub mine... acum. Spune-i soţiei şefului meu că... îşi permite prea mult... să angajeze ea detectiv pentru un biet dispărut...

— Pentru cine? Ce-i prea mult?

Dar n-am mai primit nici un răspuns. Am avut impresia că aud un sunet ca şi când ar fi călcat cineva pe un sac de cauciuc umplut cu aer, dar a fost imediat estompat de un zgomot puternic... ceva care a lovit receptorul... Asta a fost tot... nu s-a mai auzit nimic... doar un sunet uşor, ca de căţeluş care zgârie cu lăbuţele în cutie. Poate îmi juca feste imaginaţia... Nu-mi venea să cred că se poate sinucide. Ce să fac? Dacă s-a întâmplat într-adevăr astfel, înseamnă că cei de la poliţie o să mă perpelească fără milă. Ei or să mă bombardeze cu întrebări, dar eu ce să le explic? Era absurd. Pot să le spun că am fost insensibil ca un porc? Cât despre poliţie, singura explicaţie satisfăcătoare ar fi că l-am sâcâit pe bietul individ până l-am determinat să facă un asemenea gest total. Era inevitabil... pentru ei ar fi fost singura justificare logică şi convingătoare. Oare se răzbunase pe mine? Şi pentru ce, mă rog?... Nici nu ştiu cum ar fi putut face una ca asta... Nu, bineînţeles că nici nu putea fi vorba de sinucidere... Era un soi de nebun... îi era în fire... el trebuia să facă ceva deosebit, spectaculos pentru a atrage atenţia lumii... precum unul căruia îi face plăcere să aibă pieptul plin de decoraţii. Oare peste un minut va chicoti sau va ofta la telefon?... Dar, vai! Un sunet ciudat... scârţâitul unei balamale... şi un ţipăt îngrozit mi-a izbit auzul... o voce răguşită, consternată, cuprinsă de panică...

Am pus receptorul în furcă. Deci era adevărat! Liniştea din jurul meu o confirma.

Iarăşi strada întunecată… întunecată. Femeile plecate la cumpărături pentru masa de seară… Bineînţeles, şi căruciorul, şi bicicleta argintie au pălit în întuneric; navetiştii erau şi ei la locul lor, în fişete… Genune pe jumătate abandonată, în care era prea devreme pentru cei ce făceau pe dispăruţii să se întoarcă acasă… M-am oprit… exact în locul în care EL dispăruse.

La fereastra ei atârnau exact aceleaşi perdele cu dungi albe şi maro… Erau multe de raportat… Începând cu sinuciderea lui Tashiro… dar nu ştiu de ce ezitam. în cele din urmă, s-a conturat raportul despre Camelia, care avea oricum legătură cu mişcările LUI. De exemplu, chiar de nu se conforma faptelor, deşi aveam pretenţia că am mai progresat ceva, rezultatul ar fi fost satisfăcător şi nu m-aş fi simţit deloc jenat. Iţele se încurcaseră însă rău din cauza lui Tashiro. Nu-mi rămânea altceva de făcut decât să merg la Camelia a doua zi dimineaţa.

Vântul şuiera printre clădiri. Curentul de aer rece care le biciuia colţurile stârnea un sunet vag, aproape neauzit. Nici nu mi-am dat seama când mi-au îngheţat toţi porii şi sângele rece, ajuns la cord, se transformă într-o pungă de gheaţă. Doar forma i-a mai rămas de inimă. Trotuarul distrus. şi, normal, aceeaşi minge albă de cauciuc abandonată pe pajişte… şi pantofii mei prăfuiţi, ce sclipeau la lumina străzii de parcă erau auriţi… şi stârvul străzii plin de fisuri… şi gura de canal de sub iarba veştejită, abandonată ca şi mine.

Mi-am prezentat demisia în aceeaşi zi. Dacă, din întâmplare, Tashiro a lăsat pe undeva vreo mărturie că eu am fost ultima persoană cu care a vorbit la telefon, n-aş mai avea nici o scăpare, poliţia m-ar urmări şi m-aş găsi într-o mare încurcătură, deoarece mi s-ar reproşa că nu i-am informat. Era o situaţie delicată pe care şeful meu dorea s-o evite cu orice preţ. Nu şeful mi-a solicitat să demisionez, dar nici n-a obiectat când i-am întins cererea de demisie. S-a comportat indiferent şi doar ochii îi păreau mai blânzi ca de obicei. Mi-a sugerat să lucrez independent, dacă doresc, dar, după părerea lui, tipii ca mine n-o sfârşesc bine dacă nu sunt ţinuţi în hăţuri de unul ca el şi, din experienţa pe care a avut-o, toţi au sfârşit prin a eşua.

— Pari foarte stăpân pe tine, mi-a spus el. Cum de-ai putut face o asemenea gafă? în meseria noastră viitorul e plin de capcane. Nu mi-o lua în nume de rău, dar poate n-ar fi tocmai nepotrivit să-ţi schimbi meseria. Lumea-i mare şi există o mulţime de posibilităţi să-ţi câştigi existenţa. Data viitoare poate vii la noi ca un client de mâna întâi. în numele prieteniei noastre îndelungate îţi fac favorul de a-ţi acorda suma de bani maximă…

Am aşteptat în apartament o jumătate de zi. Veşti bune sau proaste, oricum ar fi, dar să nu se considere că am dat bir cu fugiţii… asta ar fi îngrozitor. Poliţia n-a apărut. Poate am scăpat de ce-i mai rău… Pericolul nu trecuse încă de tot şi bineînţeles că singurii care ştiau că am stat de vorbă cu Tashiro erau clienta, şeful şi Tashiro însuşi.

Era îngrozitor să aştepţi… Când munceşti, ştii că tot ceea ce faci depinde de tine, dar când aştepţi, n-ai nici o putere. Mă simţeam şi mai mahmur, stomacul mă sâcâia… Poate că şi ea aştepta dincolo de fereastră… dar nu mai

aveam curajul să sun la uşă. Bineînţeles că perdeaua în dungi nu era neapărat un semn al întoarcerii LUI. Şi în mine se produsese o schimbare esenţială. Demisionasem din serviciul la care ea îşi prezentase cererea de investigaţie.

Nu mai eram deci un anchetator care lucrează acolo şi nici ea nu mai era clienta mea. Şeful îmi ceruse un ultim serviciu… să aflu de la ea dacă mai doreşte continuarea anchetei cu altcineva. Am să încerc să aflu şi asta mâine dimineaţă după ce explorez terenul localului Camelia. Nu mă lăsa inima să renunţ la caz, dar nu-mi rămânea altceva de făcut, nu mai aveam nici o ţintă spre care să-mi îndrept paşii.

EL dispăruse, fratele soţiei lui fusese ucis, Tashiro s-a sinucis şi eu… nici măcar un telefon de la soţia mea. Singurul lucru care mi-a mai rămas era clienta care mă aştepta. Ceilalţi se făcuseră nevăzuţi… Din punctul de vedere al colegilor mei de serviciu, şi eu eram pe lista dispăruţilor. Dar nu singurul… O dovadă a existenţei clientei mele, a faptului că vorbea de una singură şi se trezea cu berea în faţa ochilor o constituia faptul că se afla şi ea pe lista celor ce plătesc taxe la Consiliu… Un de-a v-aţi ascunselea comic în care jucători inexistenţi se vânau şi se căutau unul pe altul…

În ciuda luminilor de pe stradă, eu nu vedeam decât întunericul. Când şi când se mai oprea câte un autobuz şi se mai auzea vag câte un pas, dar nu se vedea suflet de om. Perspectiva neagră, înceţoşată, în care eu aşteptam sătul de toate era singura de care îmi dădeam bine seama. Dar eu tot mai aşteptam, oprindu-mă, întorcându-mă şi luând-o pe unde am venit. Voi aştepta o veşnicie probabil… dar atâta timp cât ea aştepta, făceam şi eu la fel, o acompaniam… Undeva mai încolo, se trânti cu putere un grilaj de fier, răsunând printre ramificaţiile de conducte şi ajungând, în cele din urmă, la urechea mea ca un oftat din rărunchii pământului. Un lătrat sinistru străpungea, anemic, eterul. Cum de puteau cu toţii să înceteze să mai existe?

N-aveam cum să nu-mi dau seama că mă urmărea cineva. Afară totul era alb şi deşi obiectele nu-şi redobândiseră încă culorile, era suficientă lumină pentru a fi capabil să distingi forma lucrurilor şi şoferii au început să-şi stingă luminile. Dar interiorul localului era şi mai luminat şi se putea distinge totul foarte bine, prin ţesătura rară a draperiilor Cameliei. Localul, care păruse întotdeauna părăsit şi pustiu, făcându-mă să mă simt stânjenit, era acum animat, plin până la refuz de umbre negre. N-am făcut decât să schimb data din raport în loc de 14 am scris 15. Cei dinăuntru nu vedeau afară prea bine şi de fapt toată lumea era cu faţa la tejghea, fiecare preocupat de ale lui. Nimic din atitudinea lor nu mă făcea să-i bănuiesc că ar privi în afară, pe furiş. Eram convins că paznicul din parcare avea el o metodă secretă de a-i contacta.

Nici eu nu mi-am luat cine ştie ce măsuri de prevedere. Nu urmăream decât să mai aflu câte ceva despre EL de la vreo figură mai familiară, dar îşi ţineau toţi gurile încătuşate şi nu aveam de gând să forţez pe nimeni să vorbească. E adevărat că nu aveam slujbă, dar nici prin cap nu-mi trecea să scot bani din divulgarea operaţiunii ilegale. Privirile mi-au fost din nou atrase de afişul transcris: „Angajăm salariată” şi am împins uşor şi calm uşa cu care

mă familiarizasem deja şi mi-am croit drum în atmosfera încălzită şi plină de freamăt.

Mi-a fost imposibil să desluşesc ce se petrecea acolo. Doi sau trei bărbaţi care stăteau mai în faţă s-au întors şi mi-au aruncat nişte priviri duşmănoase; în clipa următoare, nişte mâini care veneau dinspre colţul de lângă uşă m-au apucat de guler, cineva m-a lovit puternic cu pumnul în cap şi totul s-a învârtit cu mine. Nu, n-a fost un pumn, ci un ciomag probabil… ceva moale, asemenea unui baston de cauciuc. Ameţeala, după ce mi s-a lăsat în piept, era ca un con răsturnat… simţeam sucul gastric picurând. Cineva mă lovi peste faţă cu pumnul sau cu piciorul, dar n-am simţit o durere prea vie. Mi-am pierdut cunoştinţa şi am fost scos afară. Lângă maşină, parcată undeva în faţă, am mai primit nişte şuturi în ceafă şi în coapse. O durere vie explodă precum focurile de artificii şi-mi străpunse inima. Poate chiar datorită ei mi-am recăpătat cunoştinţa. Cineva deschise uşa maşinii şi alţi doi, sprijinindu-mă din părţi, m-au vârât înăuntru. Picioarele îmi erau încolăcite sub tabloul de bord şi uşa se trânti cu violenţă. Erau experţi. Din nefericire, am fost incapabil să le văd feţele celor ce m-au tratat în halul acesta.

Durerea m-a făcut să-mi recapăt, treptat, forţele. Am încercat să-mi mişc umerii; din fericire, nu mă dureau. Mâinile îmi erau pline de sânge. M-am uitat în oglinda retrovizoare şi am văzut pete de sânge pe faţă, de parcă s-ar fi jucat cineva cu vopsea pe ea. Nasul îmi era şi el plin de sânge şi abia respiram. Am scos de sub scaun un prosop mai vechi cu care curăţăm parbrizul de obicei şi m-am şters… dar nu prea reuşeam să curăţ acele pete care păreau să mi se fi lipit de faţă. Nasul mai sângera încă. L-am apucat cu două degete, m-am lăsat pe spate şi am stat aşa cu faţa-n sus o vreme. Nu-mi puteam permite să stau însă prea mult. Nu trecea încă lume pe acolo, dar fereastra localului Camelia devenise o oglindă neagră şi împrejurimile începeau să prindă culoare odată cu freamătul dimineţii. Apoi strada liniştită şi părăsită începu să mişune de lume. Nu mă puteam expune privirilor. Am luat o batistă din hârtie şi mi-am tamponat nasul. Conştient de privirile ce mă urmăreau din spatele ferestrei Cameliei, am pornit motorul şi am demarat uşor. Ghereta din parcare era încă întunecată şi din fericire paznicul nu se vedea.

Din nou cerul alburiu… de care drumul alb părea legat direct. Felinarele au închis ochii şi strada părea acum mai largă… cu vreo zece metri… Amintirea nopţii mai zăbovea doar la gurile deschise ale unor clădiri şi la intrările scărilor rulante. Un băiat pe bicicletă tocmai distribuise ultimele sticle cu lapte şi trecea pe pantă-n jos, pe lângă maşină. Se auzea clinchetul sticlelor goale din sacoşă.

Din fericire, nu mai era nimeni prin preajmă. Am luat-o la fugă pe scări, urcam câte două trepte o dată şi am sunat la soneria albă de la uşa vopsită în alb, cu bordură de un verde închis. Deşi nu trecuse decât o zi de când n-am mai fost pe-aici, m-am simţit ca un am care a fost plecat pe mare multă vreme… şi, în sfârşit, reuşeşte să atingă iar pământul cu picioarele… Oricare ar fi semnificaţia noii perdele cu dungi, această faţă a mea plină de sânge trebuie să-mi deschidă cale liberă.

Când am sunat a doua oară, s-a ridicat şi căpăcelul vizorului. Nici nu-i de mirare că i-a trebuit atâta timp să ajungă la uşă dacă ne gândim la ce oră matinală am sunat. A scos lanţul în grabă, a rotit mânerul şi a deschis uşa larg. Rămase uimită, aşa cum prevăzusem.

— Ce vi s-a întâmplat? încă e devreme…

— Ei, Camelia. Mă laşi să mă spăl pe faţă? Bine că nu se zăreau pantofi bărbăteşti la intrare.

Îşi prinsese părul într-un fileu şi era îmbrăcată în ceva matlasat, ce aducea a pijama şi care o întinerea mult. Nu ştiu de ce, dar încă îmi era imposibil să o suprapun peste impresiile pe care le-am cules, încetul cu încetul, din fotografiile în a căror studiere atentă mi-am pierdut două seri consecutive.

— Camelia… cafeneaua?

Mi-am scos pardesiul şi haina; mânecile şi gulerul cămăşii îmi erau îmbibate de sânge. în timp ce încercam să scot petele cu o cârpă din bumbac pe care mi-a adus-o ea şi pe care am înmuiat-o într-un vas cu apă, i-am explicat pe scurt ce s-a întâmplat. Prefăcându-mă că-mi era mai rău decât se părea, i-am adus la cunoştinţă informaţia îngrijorătoare pe care mi-a dat-o paznicul de la parcare… povestea lui Toyama care venea în sprijinul ei… despre agenţia ilegală care angaja şoferi temporari.

— Nu mai atingeţi tăieturile. Să schimb apa?

— îmi curge sânge din nas… Astea sunt doar nişte zgârieturi.

— Oare de ce s-au purtat atât de brutal?

— Bănuiesc că aşa trebuia.

— Toţi cei ce se adăpostesc acolo se tem să nu fie descoperiţi.

— Ştiai că Tashiro s-a sinucis?

— S-a sinucis?

— De ce vrea toată lumea să fugă?

— Oare de ce? Presupun că avea el un motiv.

— Motive… Mai am să-ţi spun ceva când îmi va permite timpul, dar… Pe scurt, a rătăcit drumul… Unde-o fi?… Oare chiar a existat, aşa cum a pretins el? Au fost alţii care i-au dovedit existenţa… bănuiesc unde ar putea fi depistat… dar nici măcar o singură persoană nu l-a zărit…

— În cazul acesta, eu ar fi trebuit să mor prima, spuse ea pe un ton firesc. Vreţi să încercaţi o cămaşă de-a soţului meu? Sper că vă vine bine.

— Eu mi-am pierdut slujba din cauza lui. Şeful meu are fobie de poliţie şi a te amesteca într-un caz mai complicat înseamnă automat demisia. Ce zici?… Să-mi mai continuu cercetările în cele două zile care mi-au rămas, chiar dacă nu mă mai număr printre membrii organizaţiei de detectivi?

— Din vina mea.

— Ai schimbat perdeaua de la fereastra ce dă spre stradă, nu?

— Da, am pătat-o cu cafea. Da, staţi aşa… alaltăieri… ziua funeraliilor fratelui meu. Da, aşa-i… după ce aţi trecut dumneavoastră pe aici. Pata de cafea n-a mai ieşit şi am trimis-o la curăţătorie. Am stat de vorbă cu cineva

care a ţinut neapărat să bea o cafea. I-am pregătit-o şi când i-am adus-o, m-a gâdilat pe la spate şi…

Am simţit că mi se face rău. O durere teribilă ce pornea parcă de la ochi reverberă în craniu, ţintuindu-mi ceafa şi mi se fixă ca un nod în gât.

— Şi individul acesta era tot o himeră legată de soţul dumitale?

— Da, presupun, mai ales dacă mă gândesc la gâdilat.

— îmi plăceau mai mult celelalte perdele…

— Se vor întoarce în două-trei zile.

— Mai am cincizeci şi opt de ore la dispoziţie. Două zile întregi şi zece ore… până când expiră contractul nostru… Era făcut pentru o săptămână, dar dacă excludem duminica, asta înseamnă şase zile.

— Mă angajez pentru că nu mai fac faţă cheltuielilor.

Mi-era din ce în ce mai rău. îmi simţeam stomacul ca plumbul şi mă treceau sudori reci.

— Se pare că sunt optzeci de mii de taximetrişti numai în Tokyo… aproximativ opt sute de companii, dar dacă-i punem la socoteală şi pe particulari, s-ar putea să fie mai mult de o mie de companii şi asociaţii. Chiar de mi-aş propune să le vizitez pe toate în ritmul de cinci pe zi, îţi dai seama cât timp mi-ar lua…

— Vă e rău?

— Da, puţin.

— Întindeţi-vă.

Durerea de cap şi greaţa mi-au îngustat mult raza vizuală şi toate simţurile îmi erau concentrate cu neruşinare asupra mâinii ei gingaşe pe care şi-o pusese pe braţul meu, de parcă aceasta ar fi constituit centrul cosmosului. M-am plecat puţin înainte, luptându-mă disperat cu voma ce-mi dădea târcoale din clipă-n clipă. Pentru prima oară treceam de uşa acelei camere… I-am văzut patul alb încă răvăşit după o noapte de somn… şi adâncitura pe care o lăsase în aşternut. I-am simţit parfumul, deşi aveam nasul înfundat. Scobitura se întindea dinspre centru… uşor, înspre perete… un recipient pentru somnul meu… membrana purpurie dintre degetele răsfirate ale broaştei…

— îmi pare rău. Oricum, harta pe care am desenat-o eu a fost prea simplă în comparaţie cu realitatea…

— Nu e bine să vorbiţi când vă e rău. Au mai rămas treizeci şi patru de ore…

S-a aşezat la picioarele patului, privindu-mă fix, dintr-un punct în care eu n-o vedeam. Oare chiar se uita la mine? Sau, la fel ca musafirul pe care-l servise cu cafea, nu-i eram decât dispozitiv de asamblare a fantomelor care-i poleiau monologurile?

Oare pentru cine bate… această inimă uriaşă a oraşului care pulsează şi pulsează fără să ştie pentru cine? Mi-am schimbat poziţia şi am căutat-o, dar nu se zărea nicăieri. Dacă aşa stăteau lucrurile, unde naiba mă aflam?… Privit de această fiinţă inexistentă.

— Cât e ceasul?

— Mai sunt cinci minute bune…

Aprinse veioza de lângă pat şi apăru dinaintea ochilor mei. Pijamaua matlasată fusese schimbată cu un chimono de un galben pal; fileul dispăruse şi părul îi curgea în cascade pe umeri.

— Bine, bine, dar ce oră?

— Mai sunt cinci minute până la expirarea contractului.

— Ce? Luat prin surprindere, m-am ridicat brusc. Ce vrei să spui?

— Nu vă îngrijoraţi. A privit peste umăr, a făcut trei-patru paşi şi s-a oprit în mijlocul camerei. încep lucrul de mâine.

Pistruii ei micuţi i s-au împrăştiat de pe faţă când a privit în jur, lăsându-mi un gust plăcut pe buze. Ceva de care nu-mi puteam aduce aminte mă apăsa tare pe piept. De unde ştiam eu atât de bine că ea făcuse ceva înainte de a aprinde lumina? Acum, privirea ei măsura peretele de lângă patul în care dormisem până la fereastra de dincolo de toaletă, care-i ajungea până la talie… perdeaua castanie cu dungi albe, cristaline…

— La ce te uitai?

— O fereastră…

— Nu, vreau să ştiu la ce te uitai prin fereastră?

— Ferestre… o mulţime de ferestre… Luminile se sting una câte una… Doar aşa poţi să-ţi dai seama că se află cineva acolo.

— înseamnă că s-a şi făcut seară.

— Cinci minute…

— Am dormit aşa de mult?

— Nu, eu acum mă culc.

Dădu din cap, expunându-şi privirilor mele ceafa goală, căci îşi cuprinse părul cu mâinile şi-l arcui de la dreapta la stânga. Prin chimono i se vedeau distinct coapsele şi cei doi stâlpi circulari de susţinere răsucindu-se şi întorcându-se. Am coborât în linişte din pat şi-am rămas la marginea lui, cu piciorul stâng pe duşumea. Lăsându-mă cu toată greutatea pe el, am părăsit patul. Am făcut un pas, am întins ambele mâini şi am gâdilat-o tare la subsuoară. Ţipă scurt, se zvârcoli şi încercă să scape… dar n-a luat-o nici spre uşă, nici spre fereastră, ci direct spre mine. Ne-am izbit unul de altul şi ne-am rostogolit pe pat. Pistruii uşor cafenii îmi zâmbeau în faţa ochilor… şi frumoasa membrană purpurie, strălucitoare mi se oferi… Adâncitura din aşternut… recipient pentru somnul meu.

De partea cealaltă a patului se afla un dulap cu butoni mari, lustruiţi, dintr-un metal uşor. Era dintr-un lemn vopsit maro închis şi reflecta, ca o oglindă, totul în jurul lui pe distanţă de doi metri. Ea fredona încet o melodie pe undeva – poate prin bucătărie. Nu mi-am dat seama ce cânta, pentru că doar din când în când mai străbătea câte o notă şi până la mine. Mi-am pus haina şi-am pornit… a pornit şi ea… în dreptul perdelei lămâiatice chipul i se înnegri, părul i se albi, buzele albe şi ele, irişii ochilor albi şi albul ochilor negru, pistruii deveniseră pete albe precum praful ce se aşterne pe pomeţii unei statui. Am pornit şi eu. încercând să nu fac nici cel mai mic zgomot, am luat-o spre uşă.

Am oprit încet… ca acţionat de un resort aerian. Mi-am mutat greutatea de pe vârful piciorului stâng pe călcâiul drept şi apoi din nou pe stângul. Panta era prea abruptă.

Strada nu avea suprafaţa netedă, nefiind acoperită cu asfalt, ci cu un fel de beton zgrunţuros în care, cam din zece în zece centimetri, fuseseră săpate nişte şănţuleţe, probabil pentru a împiedica patinarea. Pietonilor însă nu părea să le fie de mare folos, deoarece, deşi zgrunţuroasă, suprafaţa de beton se îmbibase cu particule de cauciuc de la anvelope şi cu alte mizerii, astfel încât în zilele ploioase devenea greu accesibilă chiar şi celor încălţaţi cu pantofi de tip vechi, cu talpă din cauciuc. Probabil însă că strada fusese destinată maşinilor, în care caz acele şănţuleţe dispuse din zece în zece centimetri puteau deveni neaşteptat de utile pe timp de lapoviţă şi la vremea dezgheţului prin uşurarea scurgerii apei spre rigole.

Cu tot efortul de a construi un astfel de drum, puţine maşini treceau pe-aici. Cum nu exista trotuar, patru-cinci femei, ce se întorceau de la cumpărături, se răspândiseră de-a latul, sporovăind nestingherite. în mijlocul pantei apăru deodată un băieţandru ghemuit pe patine cu rotile, imitând sirena unei maşini de poliţie. M-am dat, normal, la o parte, căci şi eu mă plimbam pe mijlocul străzii.

M-am oprit… ca acţionat de un resort aerian. Mi-am mutat greutatea de pe vârful piciorului stâng pe călcâiul drept şi apoi din nou pe stângul…

În stânga, pietrele desprinse din povârnişul abrupt formau un zid protector destul de înalt, în timp ce la dreapta, dincolo de un şanţ şi un parapet scund, plasat mai mult de formă, se deschidea un abis cu peretele aproape vertical. Puţin mai încolo drumul se înscria într-o curbă mare spre stânga şi ajungea imediat la platoul din vârful pantei. Dacă mai făceai cinci-şase paşi, priveliştea ţi se deschidea brusc şi devenea vizibil oraşul de pe platou. Nu mai exista nici o îndoială.

Era un drum atât de frecventat de mine, încât treceam pe-acolo fără să-mi dau măcar seama în cazul în care nu-mi atrăgea atenţia nimic deosebit. Drumul îmi devenise teribil de familiar după ce l-am călcat de atâtea sute de ori… Şi iar păşeam, la fel ca de obicei şi mă întorceam acasă.

M-am oprit fără să vreau… acţionat de resortul din aer. M-am oprit şi m-am dat îndărăt datorită impresiei ciudat de clare pe care mi-o lăsase de data aceasta panta, pe care de obicei n-o băgăm în seamă. Motivul pentru care m-am oprit mi-era limpede, bineînţeles numai mie – dar nu-mi venea să cred. Oricât încercam, nu-mi puteam aduce în minte peisajul ce se întinde dincolo de curbă, pe care ar trebui să-l ştiu ca-n palmă, la fel de bine ca această fâşie de drum ce se întinde în faţa ochilor mei acum.

Şi cu toate acestea, nimic nu mă făcea să mă simt stânjenit. Dacă mă gândesc bine, îmi dau seama că mi s-a mai întâmplat să am câte un lapsus. Ia să aştept eu puţin! Aveam senzaţia că mi-am pierdut vederea şi că mi-a dispărut simţul distanţei pe când fixam zidul acoperit de ţigle mici pătrate. Nu mi se părea prea ciudat nici dacă mi se întâmpla să uit, brusc, fără nici un

motiv, numele unei cunoştinţe. M-am proptit bine în piciorul stâng. Nu va trece mult… trebuie să mai aştept… şi o să-mi revin… pentru că aveam convingerea că dincolo de curbă se întindea platoul cu oraşul lui şi în el… propria mea casă. Deşi incapabil să mi-l reamintesc, existenţa lui era neîndoielnică.

Cerul se acoperise cu o pătură subţire de nori cenuşii, tipici pentru anotimpul respectiv… Ora 4.28 după ceasul meu… Se lăsa întunericul ciudat de devreme… Strada era suficient de luminată ca să disting şănţuleţele dispuse la zece centimetri, dar nu suficient pentru a se mai zări şi umbrele.

Muşchiul de pe zidul protector – făcut dintr-un material adecvat – mustind de umezeală, absorbea întunericul mai repede, transformându-i întreaga suprafaţă într-o masă de umbră. O linie vagă, alterată de vreme, ce se afla în vârful zidului îmi bloca priveliştea pe diagonală; numai acolo se înseninase brusc. Mi-a fost, bineînţeles, imposibil să văd ce se află dincolo de ea dar, dacă-mi amintesc bine, erau doar trei căsuţe mici din lemn şi o clădire înconjurată de un mănunchi de copaci… probabil un han sau vreo casă cu camere de închiriat… ca un ciorchine la jumătatea pantei. Un alt drum ducea de la poalele dâmbului în altă parte şi cum pe-acolo nu prea m-au purtat paşii, nici nu-i de mirare că amintirile mele erau cât se poate de înceţoşate. Doream să-mi pun toată speranţa în faptul că asemenea contururi de memorie, oricât ar fi ele de vagi, s-au mai păstrat totuşi. Dacă o privelişte ca aceasta nu-mi deschidea o cale spre trecut, n-ar mai fi avut de unde să răsară amintirile. De fapt, dacă eram în stare să-mi imaginez că recunosc un loc complet străin, n-ar trebui oare să dispară toate lumile exterioare închipuirii mele? Dar n-a dispărut de cât oraşul de pe platoul de dincolo de curbă.

Ah! Cunoşteam terenul de la poalele stâncii dinspre nord – îi puteam preciza şi direcţia, deşi nu eram capabil să stabilesc poziţia soarelui. Dacă urcai până în punctul acesta zăreai, mult în jos, un şir de case, un labirint de parcele formate de acoperişurile din paie şi ţigle, o pădure de antene care absorbeau undele electromagnetice şi coşul unei băi publice care se ridica până pe la înălţimea zidului de piatră din faţa mea. Eram sigur că memoria nu mă înşela şi că puteam urmări cu ochii minţii întreaga întindere a drumului ce ducea la baia publică din capăt… mijlocul labirintului. Strada îndrăgită de bătrânii ce-şi fumau, liniştiţi, ţigările în faţa băii publice, aşteptând să le vină rândul… strada pe care, după ora trei, femeile păşeau grăbite cu prosoape şi săpun în mână… Şi drumul ocolit de la marginea stâncii pe unde mergeau şi veneau camionetele încărcate cu combustibil… unde îmi amintesc că odată zăcea la margine de şanţ o grămadă mare de mânere şi rame de placarde.

Mutându-mi greutatea de pe un picior pe altul, încercam să-mi diminuez respiraţia, puţin câte puţin. Treptat, puse stăpânire pe mine un fel de nelinişte. Oare să fi fost aceasta direct proporţională cu diminuarea respiraţiei? În loc ca imaginea oraşului de pe platoul de dincolo de curbă să se focalizeze, ea se transforma din ce în ce mai mult într-un spaţiu gol, ca şi cum o gumă uriaşă se străduia să-l şteargă de pe faţa pământului. Culoarea dispăruse… la fel şi conturul şi forma şi, în cele din urmă, însăşi existenţa lui părea a fi negată. Se

auzeau paşi ce urcau panta. Un individ, probabil funcţionar, trecu pe lângă mine cu o servietă cu documente în mâna stângă şi o umbrelă în dreapta. Călca pe vârfuri, mult aplecat în faţă şi la fiecare pas îşi balansa minerul umbrelei. Am impresia că i se stricase încuietoarea pentru că umbrela se tot deschidea şi se închidea, de parcă respira şi ea. N-am avut curajul să-i adresez vreun cuvânt, dar am fost tentat, o clipă, s-o iau pe urmele lui. Poate era mai bine să-mi croiesc drum fără şovăire. In orice caz, poate voi fi în stare şi eu să văd dincolo de curbă dacă mai fac cinci-şase paşi. Dacă aş putea să mă asigur de realitatea peisajului cu propriii mei ochi, simţeam că lucrurile se vor rezolva mult mai simplu... ca şi când ai face să alunece cu apă o pilulă care ţi s-a oprit în gât. Omul tocmai dădea curba. Silueta dispăru, dar n-am auzit nici un ţipăt... Probabil că oraşul de pe platou exista şi individul era convins de asta. Dacă a putut el, nu văd de ce n-aş putea şi eu. Oricum, nu mai erau decât cinci-şase paşi, iar cât despre timp, doar o pierdere de vreo zece secunde. Ce rost avea să mă gândesc că nu merită să încerc? Dar chiar nu merita să văd despre ce-i vorba? Dacă o luam înainte, fără să aştept să-mi revină memoria şi dacă se întâmpla să nu recunosc peisajul pe care-l vedeam, ce-o să mă fac? Poate că şi peisajul acesta de pe pantă, pe care pretindeam că-l cunosc ca-n palmă, se va transforma brusc într-o lume necunoscută mie. Exista şi posibilitatea aceasta. Poate că şirul de case de la jumătatea pantei era doar un colaj în imaginaţia mea, iar amintirea labirintului de la poalele stâncii doar o asociaţie obişnuită de idei ce iese prin hornul băii publice. Părea să-mi fie lesne să deduc, după muşchiul uşor murdar ce se extindea de la zidul protector şi până la caldarâmul din beton, că aceea era partea nordică a dâmbului.

De fapt, dacă presupuneam că această senzaţie de familiaritate nu era în realitate recunoaştere, ci mai degrabă o impresie falsă a unui lucru ştiut îmbrăcat în hainele amintirii, atunci chiar şi concluzia la care ajunsesem, că mă îndrept spre casă, devenea un simplu pretext de a da o explicaţie raţională acestui ceva deja cunoscut. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci puteam să încep să mă îndoiesc de propriul meu eu, de mine însumi.

Nemaiputând să-mi ţin răsuflarea, am expirat. Trecând pe lângă bărbatul cu umbrelă care mă depăşise, o fată tânără îmbrăcată cu o jachetă verde, lungă, porni pe pantă-n jos cu paşi sprinteni, însoţită de clinchetul monedelor din portofelul pe care-l ţinea strâns în mână. Cineva tot dispărea dincolo de oraşul nevăzut şi apoi apărea iar, ca într-un măiestrit număr de prestidigitaţie. M-am oprit sub pretextul că vreau să fumez o ţigară. Am scos-o, am pus-o între buze şi m-am tot agitat fără rost, încercând să aprind un chibrit. Aş fi fost fericit dacă ar fi trecut pe lângă mine o cunoştinţă. Dar dacă mi se întâmpla, ca şi cu oraşul de pe platou, ca feţele pe care le ştiam din vedere să-mi devină complet străine?

Îmi era greaţă. Poate îmi încordasem prea mult privirile, încercând să văd ceva care era, de fapt, invizibil. Pe lângă greaţă, mă cuprinse şi ameţeala. Oricum, am ezitat prea mult. Dacă nu aveam curajul să dau curba, trebuia să acţionez într-un fel. în clipa în care am schimbat direcţia, în spatele meu a

răsunat un claxon, ciudat de comic. Urca dâmbul o camionetă încărcată de legume, plină de urme de lovituri, lăsând după ea un nor de fum alburiu. Era oare o iluzie optică? Am încercat să mă feresc din calea ei luând-o spre zidul protector şi într-o clipă se făcu nevăzută. Dar n-a fost singurul lucru care a dispărut... Şi siluetele, şi împrejurimile şi-au încetat complet existenţa. M-a cuprins o senzaţie insuportabilă de singurătate. Mă simţeam nenorocit şi vrednic de milă, de parcă mi s-ar fi turnat în cap o călimară plină cu cerneală, şi am luat-o la fugă în jos, pe drumul pe care venisem. Panta abruptă era mai greu de coborât decât de urcat. Pavajul neted din beton nu-ţi asigura stabilitate şi şănţuleţele antiderapante nu le erau de nici un folos pietonilor. Trebuia să-mi menţin echilibrul prin îndoirea şi întinderea picioarelor. Zidul protector, ce se mută acum în dreapta mea, devenea din ce în ce mai înalt şi jos, la poale, luminile fuseseră deja aprinse. Pe un stâlp prinseseră o plăcuţă cu numele oraşului: litere albe pe un fundal albastru.

Aveam senzaţia că era numele la care mă aşteptam, dar nu mai aveam încredere în mine.

Drumul s-a lărgit brusc, ajungând la o răspântie unde se găseau şi trotuare. Luminile de la poalele dâmbului erau aprinse, dar zece metri mai încolo era încă suficientă lumină afară. In orice direcţie priveam însă, totul părea pustiu şi m-a cuprins o panică de nedescris. Mă simţeam ca prins în capcană într-un peisaj în care pictorul uita să pună şi oameni. Şi deoarece nu existau oameni, nu se vedeau nici maşini. Mai încolo însă se zăreau urmele trecerii pe aici a unor fiinţe umane: un muc de ţigară la marginea trotuarului, de exemplu. După lungimea scrumului, putea deduce că a fost aruncat acolo doar cu câteva secunde în urmă.

Mai întâi am luat-o la fugă spre dreapta. Am zărit o gură de metrou, de unde am tras concluzia că partea principală a oraşului era în direcţia aceea. Intersecţia cu semafoare ar trebui să fie centrul. Se mai zărea o clădire ce găzduia o societate de asigurări, o librărie şi nişte magazine mici de unde-ţi puteai cumpăra de mâncare. Toate aveau uşile deschise şi mărfurile expuse, aparent în aşteptarea cumpărătorilor, dar nu se vedeau nicăieri nici vânzători, nici cumpărători. Semaforul se schimbă din verde în galben, din galben în roşu şi din roşu înapoi în verde, n-am văzut nici maşini oprindu-se, nici maşini circulând. Cu toate acestea, mirosul de gaz de eşapament din aer nu era cu nimic deosebit faţă de alte daţi. După toate probabilităţile, şi oamenii şi maşinile dispăruseră doar cu o clipă în urmă.

Am aruncat o privire gurii de metrou. Aceeaşi linişte de moarte. Nu se auzea nici măcar ecoul curentului de aer ce reverbera în tunelul lung. Prin apropiere am dat de un bufet expres şi mi-am băgat capul pe uşa pe jumătate deschisă.

Nu era nimeni nici acolo... pe o masă, o farfurie cu kareraisu din care ieşeau încă aburi. Am luat-o la goană. Am fugit înapoi spre poalele dâmbului. M-am oprit şi mi-am ridicat privirile spre vârf. Dându-mi seama că nu-mi voi recăpăta memoria, că nu-mi voi putea aminti ce se află dincolo de curbă, am

ţipat. La început mai anemic, apoi mai tare. Sunetele s-au topit în peisajul părăsit şi lipsit de orice conţinut, absorbindu-le cu totul. Nici urmă de ecou…

Am pornit pe lângă dâmb şi am dat fuga înapoi în oraş. Am trecut prin pasajul de sub şinele de pe estacade, la colţ am luat-o la stânga. Aici au început să-şi facă apariţia, una după alta, mai multe clădiri: o tutungerie, atelierul unui instalator, o curăţătorie… Când am văzut la următoarea intersecţie de după staţia de benzină o parcare, am crezut că am ajuns în sfârşit unde mi-aş fi dorit… Poate nu era chiar locul ţintit, dar aveam senzaţia că-l voi putea considera măcar un punct de plecare. M-am oprit la intrarea în parcare şi am privit înăuntru. Coşul unei băi publice se înălţa proeminent peste drum şi, în faţa lui, o cafenea. Imaginea aceasta îmi rămăsese în memorie, la fel de limpede ca o ilustrată. Inima începu să-mi bată mai tare de nerăbdare. Am traversat strada oblic şi am deschis larg uşa cafenelei. În clipa aceea, exact cum mă aşteptasem, m-am trezit, în sfârşit, faţă-n faţă cu o fiinţă umană. Pe un scaun înalt şedea picior peste picior o femeie cu un gât subţire de fetişcană. Am avut impresia că a deschis radioul exact în clipa în care am intrat eu, pentru că sonorul nu era încă reglat ca lumea. Am privit înapoi peste umăr şi am zărit prin perdeaua neagră cu găurele un du-te-vino pe stradă… plin de lume şi de maşini. Am răsuflat uşurat şi pentru o clipă am uitat de oraşul dispărut din vârful colinei… bineînţeles, doar pentru o fracţiune de secundă. Nu-mi dădusem seama că se lăsa întunericul. Cerul era totuşi mai luminos decât coamele clădirilor, dar şoferii aprinseseră deja luminile. Habar n-aveam încotro zboară timpul. Apoi mi s-a părut ciudat că respiraţia nu mi-a fost cu nimic afectată… doar fugisem atât de mult.

Am luat loc lângă fereastra din colţul cel mai îndepărtat. Am fixat-o cu privirile pe femeia de pe scaun şi am scos cu două degete portofelul din buzunarul drept. Scaunul ei se afla lângă uşă şi femeia se aşezase picior peste picior.

Stăteam în colţul de lângă fereastră şi de-acolo, din fund până la uşă, se găseau numai patru mese aliniate într-un singur rând, cu câte patru scaune fiecare. Femeia de pe scaun era singura angajată, fiind şi casieriţă, şi chelneriţă în acelaşi timp. In spatele tejghelei se vedea o fereastră asemănătoare cu intrarea într-un porumbar, prin care veneau comenzile. Fereastra era de mărimea unei coli de ziar; peretele avea altă culoare. Am văzut o mână întinsă ce servea comanda, dar nu am distins şi chipul căreia îi aparţinea. Mâna era moale şi albă, dar atât sexul, cât şi vârsta păreau îndoielnice. In cazul în care era bărbat, nu-l puteam considera decât prea efeminat, iar dacă era femeie – prea masculinizată. In închipuirea mea însă posesorul mâinii trebuie să fi fost bărbat, poate soţul femeii sau vreunul cu care trăia ea. Am avut senzaţia că s-a închis în spatele zidului, ros de gelozie. îmi imaginam privirile alunecoase ale clienţilor pe trupul soţiei lui şi pe el agonizând dincolo de perete. Poate exista şi vreun orificiu în perete prin care el îi observa atent pe clienţi. Altfel nu văd de ce-ar sta ea cocoţată pe scaunul acela din faţa tejghelei ca o pasăre, cu picioarele exagerat petrecute unul peste celălalt. După ce alene lua câte o

comandă, se întorcea imediat la scaunul ei, scuturându-şi pletele ce-i atârnau pe umeri. Părul din faţă îi acoperea frumos fruntea, pe o parte. Pistruii de sub ochi se potriveau foarte bine cu apatia ei. Apoi rămânea nemişcată în poziţia aceea ciudată, picior peste picior, de parcă făcea reclamă la ciorapi de damă. Când se aşeza astfel, trupul ei mic, ce părea plăpând, ca de fetiţă, se transforma brusc într-unul de femeie şi cu toate acestea părea total lipsită de apărare. Merita să fii gelos pe ea! Până şi eu, care n-aveam nici în clin nici în mânecă cu individa, nu mă puteam abţine să nu fiu gelos, fără să vreau.

Bineînţeles că dacă aş putea îndepărta peretele, lucrurile s-ar simplifica. Se spune că lumea e mai mulţumită dacă poate vedea cum se prepară totul în cafenele şi restaurante. Fără zidul acela, rolul fetei ar părea dintr-odată artificial, dacă nu chiar comic, în funcţie de atitudinea bărbatului. Şi preţul ar fi mai ridicat, normal, dar valoarea ei ar scădea, cel puţin pe jumătate. Dacă mă gândesc bine, faptul că stârnea gelozii făcea parte din meritele ei şi ar fi o mare pierdere dacă situaţia s-ar schimba. Indiferent de cine răspundea de spectacolul de pe scaun, bărbatul nu renunţa la locul lui… şi era răsplătit oarecum pentru că îşi putea permite să încuie gelozia în spatele zidului, împreună cu gândurile lui chinuitoare. Zău că aş face şi eu la fel şi aş patrona localul, în continuare… numai cu condiţia să mărturisesc cinstit că sunt de-al casei pe-aici.

Cei doi de lângă uşă, aparent absorbiţi într-o discuţie de afaceri, pentru că gesticulau mult, s-au ridicat. Femeia îşi aranja fusta şi coborî de pe scaun. Conturul tibiei părea umbrit de o lumină vagă. Partea de jos părea că străluceşte, dar nu putea să fie în picioarele goale. Cu toate acestea, pieptănătura şi fusta scurtă nu i se potriveau deloc. Profitând de faptul că eram singurul client, mi-am scos cu îndrăzneală portofelul din buzunarul interior. Negru, pătrat, din piele întoarsă, ros pe la colţuri – semn că fusese mult folosit. La început am vrut să scot din el tot şi să-i înşir conţinutul, dar prea bătea la ochi pe masa aceea de un roz pal. M-am decis să scot obiectele din el, pe rând, unul câte unul, începând cu banii. I-am slăbit catarama fără cel mai mic zgomot. De clapă erau prinse două chei, una mare şi una mică. Una era pentru încuietoare cilindrică obişnuită, cealaltă – simplă. Fiecare avea imprimată o cifră pe ea, fără nici o indicaţie. Din păcate însă, nu-mi puteam aminti cum să umblu cu ele.

Una din clape, din material plastic transparent, servea drept apărătoare pentru abonamentul pe căile ferate. De îndată ce am deschis-o, am constatat că nu e nimic sub ea, dar era şi normal să nu-mi ţin banii împreună cu abonamentul. Am căutat, nepăsător, mai departe. Am deschis până la urmă încuietoarea şi am numărat ce-am găsit: trei bancnote nou-nouţe a câte zece mii de yeni şi două a câte o mie; mărunţiş – 640 de yeni, deci în total 32 640 de yeni. Chiar dacă nu-mi nimeream casa, se pare că o vreme mă puteam descurca cu cât aveam. Şi totuşi, îmi era foarte necesară o explicaţie pentru respectivii bani. Suma era mult prea uriaşă pentru cheltuielile zilnice ale unui salariat obişnuit. Probabil că trebuia să-i folosesc pentru ceva anume, dar o

cumpărătură de treizeci de mii de yeni nu-i chiar de lepădat. Eram îngrijorat că nu-mi pot aminti. Mai mult ca sigur, banii aceştia nu erau pentru a cumpăra ceva deosebit. I-or fi adunat colegii şi mi i-au încredinţat pentru familia îndoliată a vreunui amic de la serviciu… Uşurel, uşurel! Nu puteam să-mi cer imposibilul! Dacă stau şi mă gândesc, nici nu mai eram funcţionar şi nu înseamnă că dacă mă înşel pe mine însumi, adevărul este altul. Oare chiar îmi era imposibil să-mi aflu preţiosul nume?

Deodată, o durere paralizantă îmi ţâşni dinspre ceafă spre frunte. Răul de care, din fericire, uitasem de când venisem aici îşi croia din nou drum pornind din capul pieptului. Nu mai exista nici o îndoială că-mi uitasem şi propriul nume. Singurul lucru care mi-a mai rămas îl constituia conştiinţa faptului că eram totuşi EU.

Ceşcuţa sări dintr-odată de pe farfurioară cu un zăngănit. Bine că era goală şi nu s-a spart… Nu-mi dau seama cum s-a întâmplat, dar presupun că a sărit o dată cu genunchiul meu şi, dacă aşa stăteau lucrurile, înseamnă că şi eu am sărit în picioare. Când mi-am rezemat coatele de masă, aceasta scoase nişte sunete ciudate şi m-am ridicat nedumerit. Am început să-mi caut, grăbit, buzunarele cu ambele mâini. De mi-aş putea găsi abonamentul… mi-aş mai recăpăta ceva din echilibru. Nu ţineam deloc să-mi aflu numele şi adresa înainte de a şti cine sunt, dar deocamdată n-aveam de ales… trebuia să merg mai departe. Mi-am împrăştiat tot ce-aveam în buzunare pe masă, la întâmplare.

O batistă… chibrituri… ţigări… un nasture care a căzut de la mâneca hainei, ochelari de soare… o insignă mică triunghiulară… şi un colţ de hârtiuţă pe care era schiţat ceva.

Fereastra scotea flăcări. Farurile unui autobuz mângâiau geamul. în lumina lor, ramurile subţirele ale copacilor, de-a lungul străzii, păreau ca o plasă cu ochiuri inegale. Mi-am aţintit privirea asupra autobuzului şi am fost imediat capabil să-l simt viu, ca şi când ar fi fost o prelungire a trupului meu – treptele uzate, amplasarea barei de sprijin, interiorul întreg, căutarea înfrigurată a unui loc liber, anunţul care atârna în spatele scaunului şoferului, mirosul special – amestec de oameni şi benzină, vibraţiile motorului care variau în funcţie de anul fabricaţiei. Purtat de aceste impresii, am început să mă mişc odată cu autobuzul. Nenumărate staţii importante, privelişti mai deosebite, clădiri bine-cunoscute – mi-au apărut toate în faţa ochilor ca o singură alcătuire, în care acestea se îmbulzeau împreună. Mai e oare cazul să mă îndoiesc de legătura indisolubilă dintre mine şi autobuz? Dacă chiar voiam, puteam să explic şi afacerea cu abonamentul. Poate l-am scăpat pe undeva sau mi-a fost furat. Nu, mai bine să zicem că a expirat şi urma să fie reînnoit. Da, şi-atunci poate că o parte din cei treizeci de mii de yeni îi erau destinaţi chiar lui.

Dar astfel de presupuneri nu-mi serveau oricum la nimic. Mai mult decât atât, autobuzul meu mergea oriunde, numai la mine acasă nu… până la urmă.

Adevăratul autobuz a luat-o din loc. Fereastra a devenit din nou oglindă întunecată. Silueta femeii se reflecta exact în locul în care bătuseră farurile. Cum parte din lumina de pe stradă acoperea ceva din imaginea reflectată, nu puteam fi prea sigur, dar aveam impresia că mă studiază atent. Gândindu-mă mai profund, nu mi s-a părut deloc anormal. Găseam că e chiar firesc să dorească să mă observe. Un zăpăcit stângaci care-şi goleşte conţinutul buzunarelor pe masă. Bineînţeles că era cu totul altă mâncare de peşte dacă-şi dădea seama sau nu de gravitatea situaţiei. Cred că ea se gândea la vreun obiect pierdut. Presupun că nici în visurile cele mai nebuneşti nu şi-ar putea imagina că eu mi-am pierdut identitatea. Nu, dar poate nu eu mi-am pierdut identitatea, ci ea m-a pierdut pe mine. O clipă am simţit o durere vie de parcă m-ar fi aruncat cineva din autobuzul care pornise mai înainte. Şi dacă era aşa, atunci acela care se afla acolo nu era cel pierdut, ci acela care suferise pierderea. Cu alte cuvinte, nu oraşul de pe platoul de după curbă a dispărut din drumul meu, ci probabil cealaltă lume, lăsându-mă doar pe mine, între punctul dinaintea curbei şi această cafenea. Dacă stau şi mă gândesc la ce-a fost, îmi dau seama că acolo, la jumătatea pantei memoria mea nu s-a pierdut, ci mai degrabă a început să lucreze. Ciudat, dar nu oraşul care dispăruse constituia acum o problemă, ci tocmai această porţiune care a rămas şi nu s-a evaporat. Cred că, pentru mine, cafeneaua aceasta înseamnă chiar mai mult decât mi-aş fi închipuit. Femeia care-i chemase înapoi pe pietonii de pe străzi dispăruse şi ea…

N-aveam de gând să mă las cu nimic mai prejos, aşa că mă uitam şi eu atent la femeie. Deoarece fereastra-oglindă era prea întunecată şi farurile autobuzelor care treceau fără încetare mă împiedicau s-o văd, o priveam direct. îşi dădea seama de lucrul acesta, dar continua să mă cerceteze prin fereastră, deloc jenată… cu ciudat de mult sânge rece. Poate tocmai ea era deţinătoarea cheii… un indiciu al enigmei mult mai preţios decât lucrurile de pe masă, pe care le scosesem din buzunare.

Au mai intrat doi clienţi: un tânăr şi o tânără. Aveam senzaţia că băiatul este angajat pe undeva prin apropiere. Fata putea fi prietena lui, o soră mai mică sau o verişoară de la ţară. S-au aşezat cu două mese mai încolo şi băiatul ridică două degete şi comandă, cu voce tare, cafele; începură să vorbească în şoaptă. Sesizam ceva tragic pe chipurile lor, ca şi când ar fi vorbit despre cheltuielile necesare tratamentului medical pentru un părinte pe patul de moarte. Deoarece femeia se ridicase de pe scaun, am mai comandat şi eu o cafea. Nu-mi venea să cred că aceasta ar putea constitui o scuză pentru şederea mea îndelungată aici, dar nu trecuseră decât patruzeci sau cincizeci de minute şi începuse să mă preocupe îngrijorător bărbatul de dincolo de perete. Bineînţeles că aşa cum îl vedeam eu nu putea exista decât în imaginaţia mea… dar mie mi se părea că el împărtăşeşte aceeaşi soartă cu mine. Şi deoarece exista doar în imaginaţie, nu era cazul să râd de el. Presupunând că există o lege şi o logică în pierderea memoriei, atunci această persoană închipuită era şi

ea, firește, un element de legătură extrem de important și i se cuvenea un loc egal cu al femeii.

Am privit-o fix pe femeie. Nu-mi dezlipeam ochii cu nici un chip. încercam să-i scot cu forța privirile prin acea parte a părului care-i cădea ușor peste față. Mi-am potrivit, în secret, respirația cu pâlpâirea scobiturii din dosul genunchilor ei ce se întindeau și se adunau ușor, odată cu mișcarea lină a picioarelor de sub fusta foarte scurtă. In același timp, îmi țineam urechile ciulite la perete. Fremătam la gândul că, tulburat de gelozie, el va scăpa ibricul cu apă clocotită. Dar în așteptarea mea încordată n-am auzit nici măcar un plescăit de limbă, ca să nu mai vorbesc de vase de porțelan sparte. Am văzut întinzându-se aceeași mână albă și nu i-am sesizat tremurul paharului pe tavă. Cred că mai degrabă eu eram cel care tremuram. Degetul mare pe care l-am proptit de marginea mesei, încercând să mă stăpânesc, se zgâlțâia precum încheietura mâinii unui toboșar care încerca să-și diminueze bătăile pentru a obține un pseudoefect melancolic. De necrezut! Forța de explozie este direct proporțională cu aceea de compresie. Ei bine, chiar o să încerc să o cuceresc. Și dacă voi părăsi localul, lumea mea va atinge punctul mort chiar înainte de a ajunge la curbă. Pentru moment, singurul loc în care mă simțeam în siguranță era acesta. Legătura dintre mine și local era mai puternică decât cea dintre un client obișnuit și câteva ceșcuțe de cafea. Nu era cu totul imposibil ca semnificația ascunsă, a ispitirii ce mă încerca, să fie dată tocmai de sarcina de a o cuceri. Privind în fereastra-oglindă, mi-am aranjat cu mâna un smoc de păr răvășit de la tâmple. Mi-am întins bărbia și mi-am îndreptat nodul de la cravată – nu era ea prea scumpă, dar avea un imprimeu modern. Nu mă puteam lăuda că aș fi un educator nemaipomenit, dar mă aflam într-o poziție cert avantajoasă... ca o simplă ecuație chimică: îi smulgeam unui bărbat, care nu era capabil decât de gelozie, o femeie care nu știa altceva decât să se lase iubită. Oricum, îmi era suficient doar rolul de seducător. Cu timpul, va reacționa și ea adecvat. La momentul oportun îi voi da bani și-i voi cere să închidă mai devreme și să mă ducă acasă la ea. Mișcările ei se vor accelera conform regulii și în cele din urmă vor atinge punctul culminant. Presupun că bărbatul va exploda, iar eu, firește, voi ieși din rol... Nu prea-mi venea să plec de-aici, dar țineam să-mi regăsesc lumea de dincolo de curbă.

Mâna albă se întinde iar prin ferestruică, de data aceasta cu cafeaua mea, se pare. Femeia ducea tava într-o mână și se apropie prin spațiul îngust dintre mese și perete, împingând scaunele ce-i stăteau în cale. Am făcut repede ordine pe masă, aruncând iar în buzunare toate acele lucruri de care mi-am dat limpede seama că erau de prisos.

Batista (fără inițiale brodate)... chibriturile (de la această cafenea)... țigările (mi-au mai rămas patru)... nasturele de la haină... ochelarii.

Ochelarii de soare? Poate aveam vederea slabă... Cât timp am privit în fereastră, mi-am dat seama că autoportretul de funcționar pe care-l schițasem nu era departe de adevăr. Costumul meu, de o calitate potrivită, nu lăsa impresia unui om ieșit din comun care se plimbă țanțoș, ca un negustor cu

ochelari de soare. Da, zău că nici nu părea prea ciudat ca negustorii ce umblau de colo-colo şi cei ce lucrau cu publicul să poarte ochelari de soare mai tot timpul… exceptând momentele când discutau cu clienţii. Mai mult decât atât, ar fi astfel explicabil ca, unul ce cumpără mărfuri pentru o firmă situată într-o localitate mai îndepărtată şi care îşi are biroul acasă să nu poarte la el abonament. Cu toate acestea, nu aveam oare prea puţine bunuri personale? Nu pot pricepe cum de-mi lipseau şi cărţile de vizită… sau poate mi le ţineam de obicei în servieta pe care am lăsat-o, pentru o vreme, în păstrare la vreo gară…

Când a ajuns femeia la mine, pe masă nu mai erau decât două obiecte, pe care le lăsasem intenţionat: bileţelul şi insigna. Ele puteau însemna o poveste… şi păreau singurele articole care nu deranjau servirea cafelei. În plus, voiam să testez reacţia femeii. Unele obiecte sunt semnificative şi mi-ar da posibilitatea să descurc iţele memoriei. Femeia a pus cafeaua pe masă, a aranjat castronelul cu lapte şi zaharniţa, mi-a umplut paharul cu apă, în care timp s-a uitat de cel puţin două ori la acele obiecte. N-am perceput nici urmă de reacţie. Oare ar fi fost exact la fel dacă lăsam şi ţigările, chibriturile şi nasturele? In dezamăgirea mea am uitat să-i pun şi cele două-trei întrebări nevinovate pe care mi le pregătisem. Mă fascina expresia ciudată a feţei, nu-mi puteam lua ochii de la pistruii care se îndeseau către colţurile ochilor. Una dintre întrebări, de exemplu, ar fi fost: „Ce zi este astăzi?” – stupidă, de altfel. Răspunsul ei mi-ar fi permis să-mi dau seama cât de mult a afectat-o prezenţa mea şi mi-ar fi deschis portiţe spre alte întrebări scormonitoare. Ce mai tura-vura, în clipa de faţă era singura pe care o cunoşteam şi mă întreb cât de mult m-ar putea ajuta dacă mi-ar acorda sprijinul? Voiam, dacă era posibil, să scot de la ea tot ce ştia despre mine. Dar trebuia să mă străduiesc să fiu cu băgare de seamă, să evit gafele…

Femeia se întoarse din nou la scaunul ei şi se aşeză picior peste picior. Călcâiul piciorului de deasupra îi atârna şi rotunjimea gleznei era foarte provocatoare. Mi-am plecat privirile. Ei bine, o să mai fac o încercare cu aceste două obiecte-cheie. Insigna, cu centrul ei puţin ridicat în formă de triunghi echilateral, cu colţurile uşor rotunjite şi o margine dintr-un strat argintiu pe un fundal albastru. Un S, şi el din argint, ieşea în relief în mijloc. Era o literă puţin deformată, făcută din linii drepte şi la prima vedere părea un fulger. Sau poate nici nu era un S, fusese un fulger de la bun început. Dacă-i fulger, presupun că trebuie să aibă o oarecare legătură cu electricitatea, dar deocamdată n-aveam cum să verific. Nu puteam să încep însă prin a răsfoi cartea de telefon în căutarea unei firme care să înceapă cu litera S şi nu prea ştiam cum să procedez în cazul acesta. După felul cum a fost concepută, nu cred că era doar o jucărie de copil: îmi imaginam că trebuie să aibă şi ea o semnificaţie a ei. Privind-o mai atent, am început să cred că este o insignă ce aparţine unei societăţi secrete periculoase. Dar în afară de neliniştea care mi-o stârnea, n-aveam nici cea mai vagă idee ce poate fi cu ea. La urma urmei, era totuşi ceva care mă făcea să înţeleg că nu-mi puteam permite să o port în mână? Bucăţica de hârtie părea şi ea învăluită în mister şi rezultatul a fost acelaşi ca şi în cazul

insignei. Pe ea se schiţase un soi de hartă – linii ce reprezentau conducte de apă sau de gaz şi ceva care părea a fi conturul unei pompe – dar puteau reprezenta orice, în funcţie de unghiul din care le priveai. în colţ, şapte cifre… poate un număr de telefon. Normal că nu-mi aminteam dacă le-am scris eu însumi sau dacă mi le-a dat cineva. Mă intrigau teribil… ca o întrebare la care nu se poate răspunde. Dar ce-ar fi să încerc să formez numărul acela? Poate că, folosindu-l ca o portiţă spre trecut, voi fi în stare să-mi recapăt memoria.

Telefonul se afla în colţul de lângă casa de marcat. Scaunul femeii, exact în spatele lui. Şi când am trecut prin faţa ei, abia a schiţat un gest de a-şi schimba poziţia. Genunchiul care-i ieşea în afară era gata să-mi zgârie braţul, dar n-a încercat deloc să mă evite. îşi ţuguie buzele, comprimând aerul din gură, şi când reveni la normal, scoase un sunet asemănător sărutului. Se asemuia cu un salut, dar unul prietenos, aş zice. Dacă nu era aşa ceva, nu-mi dau seama ce voia să însemne.

Când am ridicat receptorul, o tulburare ciudată puse stăpânire pe mine. Aveam impresia că m-am apucat să demontez o bombă, dar habar n-aveam cum trebuie să procedez. Poate intram de-a dreptul într-o capcană ce-mi fusese de mult pregătită. Am mai verificat o dată numărul de pe bucăţica de hârtie şi l-am format încet. Cu ce să încep dacă răspunde cineva? Totul era să nu-l las pe cel de la capătul firului să devină bănuitor. Va trebui să prelungesc conversaţia până când voi putea stabili identitatea persoanei şi adresa. Degeaba… sună ocupat. Am mai încercat o dată, dar tot ocupat. L-am mai lăsat puţin, mi-am aprins o ţigară, am fumat-o şi am mai sunat de vreo şapte ori pe parcursul a douăzeci de minute dar… în zadar. Acelaşi ton de ocupat.

Am privit-o absent pe femeie. îşi rodea concentrată unghia de la degetul mare. Unghia dată cu ojă roşie arăta ca un sâmbure de umeboshi1. îşi mişca buzele cu un aer afectat. îşi introdusese vârful unghiei între dinţi şi rodea neîncetat. Dacă a uitat cumva de ea, în mod sigur a uitat, şi de mine. Mă simţeam tulburat. Dacă mă uitase complet, oare nu va deveni strada un peisaj la fel de pustiu ca şi mai înainte? Trebuie s-o opresc imediat! Ca s-o fac să iasă din starea de absenţă totală, i-am pus nota pe care mi-o dăduse pe tejghea. Surprinsă, încetă să-şi mai ronţăie unghia şi-şi ascunse în pumn vârful degetului ei zdrenţuit.

I-am întins o bancnotă de o mie de yeni fără să scot nici un cuvânt şi ea mi-a dat restul, la fel de tăcută. N-a zis nimic, dar repetă de trei ori sunetul pe care îl scosese mai înainte cu buzele. Habar n-aveam dacă îi dădea vreo semnificaţie sau nu. Am aşteptat, totuşi, o clipă să-mi vorbească. Mi-a zâmbit în chip de scuză şi m-am simţit tare stânjenit. Pistruii de pe obraji se potriveau foarte bine zâmbetului ei. Chiar de îmi mai

—

1. Prune murate.

zâmbea o dată n-aveam ce face. Ar trebui să existe cuvinte înaintea zâmbetelor… M-a făcut să-mi dau seama că, de fapt, eu am fost cel care a

confundat ordinea. Ce să-i faci? Cu atât mai mult cu cât îmi primisem deja restul, nu văd de ce aş mai fi stat pe-aici.

Am oprit un taxi albastru închis cu partea de sus galbenă. Uşa automată se închise scârţâind, de parcă era pe punctul de a se dezintegra. în scrumieră mai ardea încă ţigara pe care o lăsase pasagerul dinaintea mea. N-am prea ştiut la început unde vreau să mă ducă şi taximetristul îşi smulse furios bereta de pe cap şi o trânti pe scaunul de lângă el. I-am dat cinci sute de yeni şi l-am rugat s-o ia în direcţia indicată de mine cu degetul, menţionându-i că este destul de aproape. Atitudinea lui se schimbă brusc, dar nu şi-a mai pus bereta.

— Spune-mi, te rog, cum se numeşte oraşul din vârful dealului.

— Oraşul de Sus.

— Presupun că-i spun aşa pentru că e sus, pe platou.

Strada era sufocată de atâta lumină şi clocotea de animaţie, dar nu ştiu din ce motiv, mie nu mi s-a părut esenţial diferită de peisajul pustiu pe care-l văzusem cu puţin în urmă. Nici acum nu înţeleg de ce m-a înspăimântat atât de cumplit priveliştea aceea sinistră. De-aş avea iar parte de ea, cu totul întâmplător, nu cred că m-ar mai răscoli. Dacă, în loc de oameni şi maşini, străzile ar fi date de furnicare uriaşe, aş lua probabil faptul ca atare şi aş încerca doar să-l înţeleg.

În sfârşit, panta... dar taximetristul nici nu a încetinit, nici n-a oprit. Turaţia motorului se schimbă şi îmi îngheţă sângele în vine, însă şoferul nu făcuse decât să treacă într-o viteză mai mică. A luat-o spre curbă. Am apăsat puternic cu piciorul în podea şi m-am rezemat de spătarul scaunului. Mi-am ţinut răsuflarea aşteptând să constat cu propriii mei ochi care mai este starea oraşului ce dispăruse.

Nici vorbă să mă trezesc în vid. Ba dimpotrivă, o zonă uriaşă de locuinţe se întindea cât vedeam cu ochii. Grupul de blocuri cu patru etaje, deşi pe teren mai ridicat, se scufundase într-un abis uriaş dezvăluind o reţea ornamentală de lumini. Nici n-am visat să-mi apară o asemenea privelişte. Din punct de vedere spaţial, nu era nici un dubiu că oraşul exista, dar din punct de vedere temporal era asemenea unui vid. Deşi exista, mi se părea înspăimântător că trebuie să recunosc că de fapt el nu există. Cele patru roţi ale maşinii rulau fără îndoială pe drum şi era cert că simţeam vibraţiile maşinii. Cu toate acestea, oraşul meu dispăruse. Probabil că n-aş fi avut niciodată curajul să trec dincolo de curbă... şi acum eram sigur că nici n-o voi face. Priveliştea albă a lămpilor de stradă... Mase de oameni grăbindu-se spre casă şi devenind transparente cu fiecare pas pe care-l făceau.

Am ţipat la şofer, care încetinise ca şi când ar fi vrut să întrebe ceva:

— întoarce! Repede! Ieşi cât poţi de rapid din zona aceasta! Trebuie să ajung într-un loc unde libertatea de spaţiu se află în siguranţă. N-am ce căuta într-un asemenea loc, aş pierde şi noţiunea de spaţiu. Nu-i destul că mi-a dispărut cea de timp? Mă vor zidi într-un perete al realităţii, exact ca mâna cea albă din restaurant.

Din fericire, lumea cealaltă se afla în siguranţă. Poate că am făcut bine că alesesem un taxi – vehicul la îndemâna oricui. Am ajuns pe o stradă cu autobuze şi am coborât din taxi în faţa unui telefon public. Nu mi-a mai rămas decât numărul de telefon. Dacă nu voi fi cu băgare de seamă, mi se va întâmpla exact acelaşi lucru ca şi înainte de curbă. Am ridicat receptorul şi am introdus o monedă de zece yeni. Am format numărul şi era liber de data aceasta. L-am auzit sunând. Fremătam. M-a cam luat pe nepregătite, căci nu mă aşteptam să fie liber. Mai bine aş pune receptorul în furcă. Chiar dacă-mi va răspunde cineva, cu starea mea de spirit... Am început să număr fisurile din fereastra cabinei telefonice, care arăta jalnic. Dacă-i număr par, aştept, dacă-i impar, agăţ receptorul în furcă. înainte însă de a termina de numărat, moneda de zece yeni căzu şi-mi răspunse cineva.

Era o voce de femeie, se auzea ciudat de bine, de parcă vorbea de la doi paşi. îmi veni pe limbă o minciună plauzibilă:

— Vă rog să mă scuzaţi, dar am găsit un portofel... în el un bileţel cu numărul dumneavoastră de telefon. V-am sunat crezând că poate l-aţi pierdut...

Ea izbucni în râs. Răspunsul a fost neaşteptat.

— Ce? Tu erai? zise ea nevinovată, pe un ton blând. Ce spuneai?

— Mă cunoşti?... Ştii cine sunt?... Cineva...

— Lasă glumele astea prosteşti.

— Vreau să mă ajuţi, am spus cu un ton implorator, concentrându-mi toate gândurile. Sunt în cabina telefonică de la poalele dâmbului ce duce spre Oraşul de Sus. Te rog. Vino şi ia-mă de aici.

— Eşti îngrozitor... la ora asta... Eşti beat?

— Te rog! Mi-e rău. Te implor! Te rog, fă ceva...

— Eşti imposibil! Fie... Aşteaptă acolo. Nu te mişca. Vin să te iau.

Am pus telefonul în furcă şi m-am aşezat pe vine, chiar acolo, în cabină. în colţ am zărit un ziar mototolit. De sub el ieşea un vârf de excrement, de formă conică, striat... de parcă avea urme de sfoară şi printre striuri se zăreau nişte smocuri de fire de pensulă. Nu avea miros, dar m-am ridicat instinctiv. Fisurile din vârful conic, asemănătoare celor de pe coaja unui ou fiert, m-au speriat. Stătea acolo de multă vreme. Probabil că omul se abţinuse până n-a mai putut şi a trebuit să intre în cabina telefonică... Poate fusese bărbat... Putea la fel de bine să fi fost şi femeie... dar mai mult ca sigur erau excremente de bărbat. Vreun bărbat singuratic a tăgăduit până şi existenţa uneia din nenumăratele toalete din labirintul nemărginit al oraşului. Când am încercat să-mi imaginez chipul bărbatului ghemuit în cabina telefonică, m-a cuprins spaima.

Asta nu însemna, bineînţeles, că bărbatul era neapărat ca şi mine, unul dintre cei ce-au rămas fără memorie. Fusese probabil un vagabond, care nici măcar nu şi-a dat seama că nu găseşte ce căuta. Dar nu era cine ştie ce diferenţă între noi doi. Un doctor ar fi susţinut că eu mi-am pierdut memoria şi nu ceva existent dincolo de curbă. Cine ar fi fost în stare să creadă o asemenea

absurditate? Imposibil ca un om normal să ştie ceva despre un loc necunoscut! Asta se putea întâmpla numai unuia închis ca mine în lumea sa mică, familiară. Dar triunghiul format de spaţiul dinaintea curbei, intrarea la metrou şi cafenea nu avea cum să fie mare. Era mult prea mic. Dar dacă îl măreai de zece ori? Ce diferenţă putea fi între un decagon şi un triunghi?

Să presupunem că eu sunt capabil să realizez că acest decagon nu e o hartă cu deschidere spre infinit... În cazul în care salvatoarea care va veni la chemarea mea urgentă îşi va da seama că harta mea n-a fost altceva decât o schiţă vagă, plină de omisiuni... atunci şi ea va privi dincolo de curbă care, deşi existentă, părea inexistentă. Cablul de telefon nu mai era bun la altceva. decât să te spânzuri cu el.

Am trântit uşa cabinei, dar chiar înainte de a se închide, i-a sărit arcul şi a rămas o crăpătură de vreo trei centimetri. Trecea multă lume pe stradă, dar n-aveam cui să adresez un cuvânt. Se pare că salvatoarea mea n-a sosit încă. Oameni care mergeau grăbiţi, zâmbind unul altuia... O femeie tânără însărcinată îşi tot răsucea trupul, croindu-şi drum prin mulţime, preocupată doar de picăturile de apă ce-i curgeau din sacoşă... de la peştele care se dezgheţa. Singurul care mi-a aruncat şi mie o privire a fost un tânăr de şaptesprezece-optsprezece ani, cam palid la faţă. Se îndreptă spre cabina telefonică şi cu o mişcare iute, aruncă ceva înăuntru. Apoi dispăru iar prin mulţime. Să fi fost o carte de vizită...?

În şirul de maşini care trecea se crea un spaţiu la un moment dat... şi eu am ţâşnit imediat. De partea cealaltă, chiar vizavi de cabina telefonică se înşirau de-a lungul străzii nişte platani. Scoarţa aspră te făcea să crezi că sunt bătrâni, dar nu erau suficient de groşi ca să te poţi ascunde după ei. La vreo cinci-şase paşi de gura metroului se afla o deschizătură neagră... ca un dinte cariat... o alee îngustă între un magazin mic de pantofi şi unul de băuturi, unde se vindeau şi ţigări. Am luat-o uşor într-acolo şi m-am ascuns nonşalant pe alee. Priveam cu nesaţ spre obiectivul meu...

mi-am aţintit privirile asupra cabinei telefonice. Mă uitam printre şirul interminabil de maşini. A apărut, în sfârşit, o femeie. Mi-am dat imediat seama că ea este, pentru că nimeni altcineva n-ar fi trecut în felul acesta. Rămase ţintuită locului, uitându-se atent în cabină şi în jurul ei. Ea era... femeia de la cafenea care stătuse pe scaun picior peste picior, cu părul căzându-i pe umeri în jos. Mi s-a părut cam ciudat, dar mi-am dat seama că era normal să fie ea. O luă pe stradă în jos până la cutia roşie de alarmă în caz de incendiu şi se întoarse din nou la cabina telefonică şi privi înăuntru. Se uită îngrijorată în jur şi o porni din nou spre cutia cea roşie. Aruncă o privire în direcţia mea, dar probabil n-a putut distinge nimic în deschizătura aceasta întunecată. Am rămas ascuns, urmărind-o cu privirea. Se uita înspăimântata spre cer în căutarea... Aşteptam încordat încleştându-mi dinţii ca să nu ţip... Nu-mi servea la nimic dacă mă găsea. Eu aveam acum nevoie de o lume pe care eu însumi mi-am ales-o. Trebuia să fie o lume numai a mea, pe care pusesem ochii de bunăvoie. Ea mă căuta... Eu mă ascundeam... In cele din urmă păru că

renunţă şi se îndepărtă... O maşină m-a împiedicat s-o văd o fracţiune de secundă... şi dusă a fost. Am părăsit şi eu deschizătura cea întunecată şi am luat-o în direcţie opusă. Am pornit... bazându-mă pe o hartă pe care nu o pricepeam. Am luat-o în direcţie opusă... poate tocmai pentru a o ajunge din urmă...

Nu mai eram în căutarea unui drum care să mă lege de trecut. M-am săturat de numere de telefon scrise de mână prin carneţele. Traficul se împleticea parcă... Până şi camioanele mari încercau să evite pisica strivită din mijlocul drumului...

arăta ca o foaie subţire de hârtie. Fără să vreau, încercam să-i caut pisicii moarte un nume şi atunci, pentru prima oară după vreme îndelungată, un zâmbet bizar îmi topi încordarea din obraji şi tot chipul mi se destinse într-un surâs...

SFÂRŞIT